четиво на един дъх

Роман Експрес

бр.2(16) 2004 г.

ДЖУДИТ КЕЛМАН

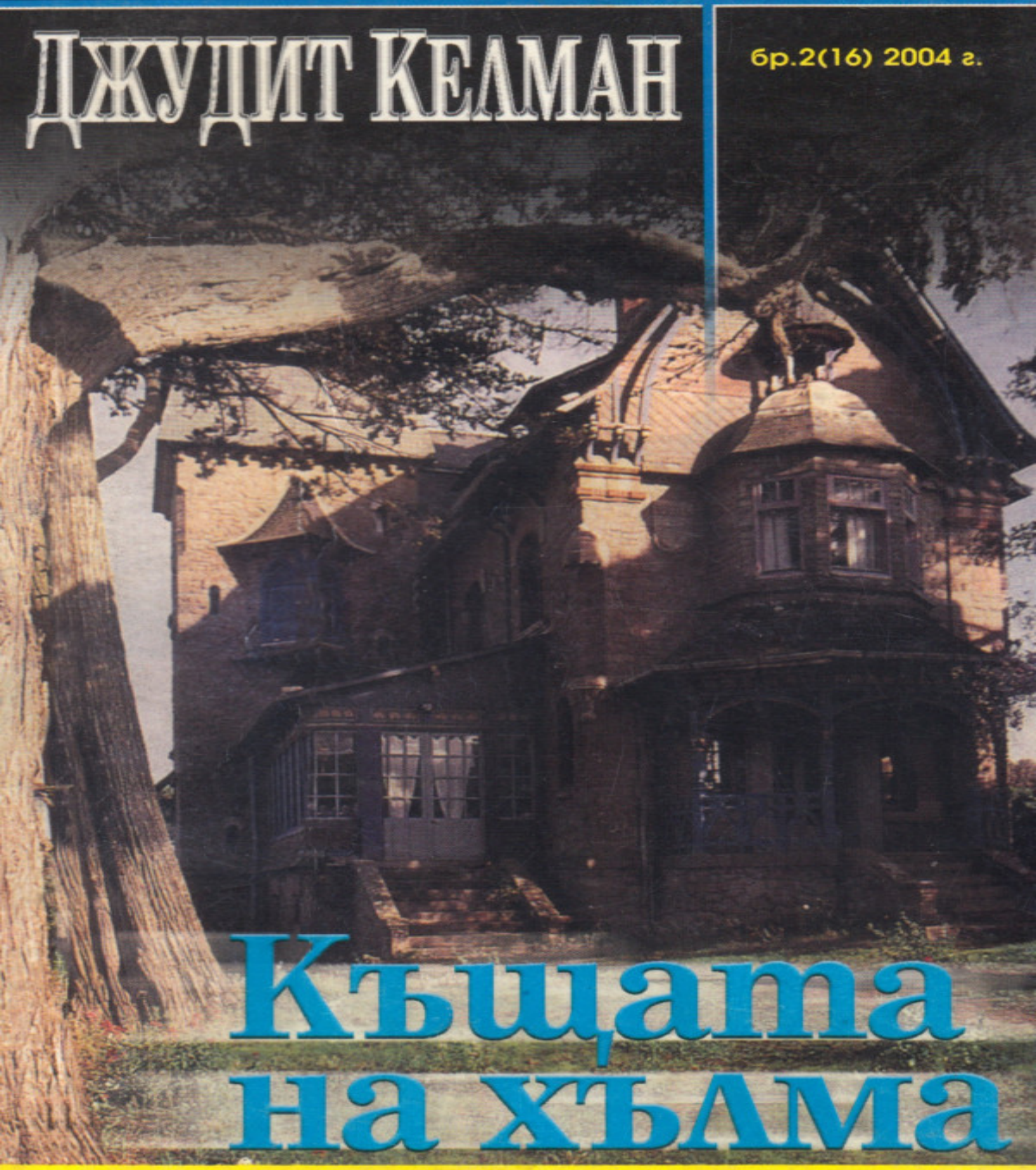

Къщата на хълма

психотрилър

ДЖУДИТ КЕЛМАН
КЪЩАТА НА ХЪЛМА

Превод: Теодора Давидова

chitanka.info

Четиво на един дъх

За тези, които искат да прекарат свободното си време, отпуската или да пътуват в компанията на четиво, което покачва адреналина, библиотека „Роман Експрес“ всеки месец ще предлага на изключително достъпна цена по един нов роман за любителите на кримки, трилъри, фентъзи, романтични истории и разтърсващи лични драми.

Джудит Келман сътрудничи на най-известните списания в САЩ. Авторка е на седем изключително майсторски написани психотрилъра.

В тихо американско градче временно е изолиран психопат — професор Болка. От градчето изчезва момиченце и всички предполагат, че за това е виновен опасният престъпник, но така ли е наистина…

ПЪРВА ГЛАВА

Бежовият пикап наближаваше „Уолдорф-Астория“.

Притисната в сянката на скален явор, Абигейл Икинс проследи с поглед как пикапът подскочи при издатината на пътя, образувана от замръзнала кал, изтрополи по настилката на покрития мост и спря пред портата в разбитата ограда на „Уолдорф“.

Шофьорът, як мъжага с бейзболна шапка, излезе навън. Абигейл не го познаваше, но беше облечен с „униформата“ на местните жители — джинси, карирана бархетна риза и пухкаво сиво-кафяво яке с пълнеж от гъши пух. По обувките му беше полепнала кал от най-добрата във Вермонт. Мъжът мина през портата и се насочи към къщата. Стъпките му бяха колебливи и той спря пред обраслата със зеленина веранда в колониален стил, видимо обрулена от времето. Там силуетът му се отрази в тесните еркерни прозорци на дневната стая.

Устните му се раздвижиха, но каквото и да беше казал, вятърът отнесе думите му. Няколко секунди по-късно той измъкна от вътрешния си джоб някакви смачкани листове и ги хвърли на земята. Сетне тръгна обратно към пикапа си. Моторът изрева, колата потегли и изпод гумите излетя ветрило от ситни камъчета.

„Уолдорф“ отново потъна в мрак. Носеха се слухове, че тази развалина е обитавана от духове, но Абигейл не допускаше подобни приказки да я сплашат. Бе виждала тук да се крият единствено момчета от горните класове или някой от местните жители да изхвърля по нещо, както човекът, който току-що мина оттук. Тя беше преценила възможностите и „Уолдорф“ й се бе сторил най-подходящо укритие.

Тя изчака, докато пикапът напълно се скри от поглед. Важно беше да се промъкне в къщата незабелязано. Само тогава нямаше да успеят да я открият и да я принудят да се върне в курортния комплекс.

Решила бе кракът й никога повече да не стъпи там. Не и след всичко, което се бе случило. Страните й пламнаха при този спомен и сълзи опариха очите й.

Защо ли й трябваше на мама да се жени за Чарли Брил. След това я принудиха да дойде в този глупав град на кравари. Нищо такова нямаше да се случи, ако си бяха останали в Манхатън, където бяха всичките й приятелки, училището, гимнастическият отбор, изобщо нормалният й живот.

Доядя я само от мисълта за красивите приказки, които майка й разказваше за бъдещия им великолепен живот във Върмонт и семейния комплекс на Брил.

Абигейл беше повярвала на тези напразни обещания. След сватбата на мама с Чарли преди четири месеца тя направи всичко възможно да се приспособи и да се впише в новата обстановка. За един кратък период дори бе решила, че новото място има някои предимства.

Голяма част от членовете на семейството, особено баба Брил, която настояваше да бъде наричана Мим, и братовчедката Стефани, обичана от децата и съвсем не задръстена, се стараеха да са мили с нея, поне в началото.

Абигейл се радваше на търпеливите уроци на Мим по градинарство, по готварство и аранжиране на цветя. Всяко нещо според възрастната жена криеше възможности да се промени — репичките в рози и обратното. Необходимо бе само да имаш желание, твърдеше Мим. Не е задължително да се придържаш към традициите, освен ако сама не избереш да е така.

Тъкмо това не искаше Абигейл — да се придържа към традицията. Държеше от репичка да стане роза. Стефани, която наближаваше шестнайсетте, я бе научила да се гримира и да подрежда косите си. Дълги часове бе стояла над главата й пред огледалото, за да я научи как да подчертава воднистосините си очи с кафеникава черта и туш за мигли. Стефани успя благодарение на сръчните си пръсти да събере безнадеждните клечки на косата й във френска плитка. Показа й и как да държи раменете и бедрата си, за да покаже всички предимства на фигурата си.

Макар и само на единайсет, Абигейл високо ценеше тази информация, тъй като бе все още твърде слаба и когато се погледнеше в огледалото виждаше само равен цилиндър вместо тяло и някакви клечки вместо крайници. В средата на гръдния й кош се забелязваха две подутини, които приличаха на ухапване от комар, и Абигейл щеше да е много нещастна от този факт, ако Стефани не беше я уверила, че

на нейните години е изглеждала горе-долу по същия начин. Присъствието на Стефани й създаваше впечатление, че има по-голяма сестра, което само по себе си оправдаваше жертвата на преместването във Върмонт.

И точно тогава се започна.

В началото незначителни намеци. Кратки заплахи. Дразнене. Дребни семена страх, които постепенно покълнаха и неочаквано тя се оказа в капан.

Последваха сеансите. Той изчакваше тя да е напълно безпомощна за съпротива и да не й остава нищо друго, освен да си мълчи. Беше я заплашил, че ако каже някому, той ще заяви, че тя е започнала всичко. Можел да го докаже, като покаже снимките, тайно направените снимки, на които се вижда, че тя се смее, очевидно забавлявайки се. Абигейл знаеше, че реакцията й е предизвикана от чувство на безпомощност и срам, на страхотното напрежение и страх. Само че кой щеше да приеме нейните думи срещу тези на негово величество?

Никой, с изключение на татко.

Колкото и често да отсъстваше, все някое нейно писмо е стигнало до него. Абигейл си мислеше, че той сигурно вече пътува насам. В ушите й и сега кънтеше боботещият му смях и мелодията на южняшкия му акцент.

— Я се виж, Аби Урагана. Станала си цели два метра. Ела бързо и дай да те прегърна.

Скоро, много скоро щеше да се появи в черния си линкълн, с лакът, опрян на отворения прозорец, с развята от вятъра кестенява коса.

От прозорците на „Уолдорф“ тя щеше да наблюдава комплекса, за да не изпусне пристигането му. Татко щеше да я отведе далеч оттук, от непознатите, които подмятаха гадни шеги, от отровните им тайни, които насищат въздуха, така че не можеше да се диша край тях.

Тя стисна спортния си сак и се втренчи в пътя, за да се увери, че пикапът не се вижда. Никакви коли не се движеха по пътя. Никакви допълнителни звуци не нарушаваха ромоленето на силния вятър. Застанала край пътя, тя хвърли последен поглед към комплекса. Както и очакваше, големият салон, дневната и библиотеката бяха пусти. В този час на деня целият персонал работеше в кухнята или в някой от

трите салона на ресторанта и се готвеха за първите посетители в шест и половина. Дори в дъждовните сезони, когато стаите за гости на хотела обикновено бяха празни, четиризвездният ресторант на Брил беше пълен всяка вечер. Нямаше по-добър момент от този да се измъкне.

Детето пое дълбоко дъх и претича през пътя. Тичаше с лекотата на трениран гимнастик, движенията й бяха уверени и свободни. На отсрещната страна бързо се наведе и се промуши между клоните на храсталака, след което се затича по обраслата пътека към покрития мост. Червеният й дъждобран се вееше и шумеше като нападали по земята листа.

Тичането никога не е било проблем за нея, но тъгата и потиснатостта, сякаш спъваха краката й. Когато стигна покрития мост, вече едва си поемаше дъх. По лицето й се стичаше пот, а фланелката й бе залепнала от влага. Продължи с бързи крачки към оградата на Уолдорф и се наведе, за да мине под изпочупените пречки. Внезапна болка я спря.

Заслепена от лъчите на залязващото слънце, тя не бе забелязала зелената мрежа, закована на мястото на падналите пръчки в оградата. И ето че сега удари лице в нея. Момичето се сви от силната болка. Преди по-малко от седмица бе идвала насам, докато майка й снимаше околност за новата туристическа брошура на комплекса. Абигейл можеше да се закълне, че тогава нямаше и следа от тази зелена мрежа.

Кой можеше да я е заковал? И защо?

Нямаше време да мисли за това. Тя метна чантата си над мрежата, сръчно се прехвърли и тупна в двора. Оттук до къщата вече беше съвсем близо. Ще се промуши през кухненския прозорец и вече никой нямаше да я намери.

Ето, почти стигна.

Нещо я накара да спре. Засенчи очи с длан и впери поглед към пустата сграда. Нещо не беше наред. Имаше някаква промяна.

Първото, което привлече погледа й, беше окосената трева около верандата, бръшлянът, обвиващ доскоро стъпалата също беше почистен.

Но имаше и още нещо.

Инстинктът й подсказваше да бяга оттук. Без да отлепя очи от сградата, тя заотстъпва бавно с протегната назад ръка, за да не се

блъсне в оградата. Наистина нещо не беше наред. Все ще измисли къде другаде да чака татко. Извърна се кръгом и метна чантата си обратно през оградата. Отстъпи леко назад, за да се засили. Сърцето й биеше до пръсване. Мине ли от другата страна, ще е в безопасност.

Преди да успее да разпери ръце, нечие присъствие се материализира сякаш от нищото. Някой улови китките й. Здравата хватка парализира движенията й. Тя се опита да извика, но стоманените пръсти стиснаха гърлото й.

Усети странна слабост. Главата й сякаш се наду като балон. Мислите й се замъглиха, а ужасът се оттегли като отлив в океана. Не можеше да е истина, всичко беше твърде необикновено. Направо — невъзможно.

Сигурно сънува.

Нямаше друго обяснение. Мрачен страшен сън. Всеки миг ще се събуди в леглото си в семейния павилион и ще види обточените с дантела завеси над старинното си легло. И друг път й се бе случвало да се събуди омаломощена от подобен сън, наситен с въображаеми бягства и измислени заплахи. Дъските на дървената ограда някак се огънаха и след това сякаш се втечниха. Металните пръчки се полюшнаха като подети от вятъра въжета.

Абигейл се отпусна унесена. Ръцете, които я придържаха, бяха ръцете на татко, силни и успокояващи. Момиченцето се опитваше да държи очите си отворени, за да открие зелените като морето очи на баща си и неговото червендалесто лице.

Успя да зърне единствено небето над себе си, което с всеки миг ставаше все по-размито. След това слънцето стана черно като смъртта.

ВТОРА ГЛАВА

Почти усещаше как я наблюдава с незрящите си очи.

Докато направляваше джипа през портата на разнебитената ограда, с периферното си зрение Куин Галахър забеляза очертанията на фигурата му на прозореца зад дневната. Стоеше неподвижно, толкова близо до рамката, че дъхът му образуваше мътно облаче по стъклото. Куин извърна поглед и потръпна със същото отвращение, което изпита, когато Брендън, по-малкият й брат, я поведе към терариума на Центъра за домашни любимци в Рътланд. Брен изпитваше голямо любопитство към змиите. Куин се опита да се зарази от ентусиазма на момчето, но единственото, което виждаше в тези създания, бе плъзгава грозота. Достатъчно влечуги срещаше на работното си място.

Когато вдигна отново очи към прозореца, фигурата бе напуснала наблюдателния си пост. През набраздените от рамки стъкла тя проследи как той се отправя към отсрещната стена на стаята, след което отново се върна към прозорците. По петите го следваше кучето водач, огромна немска овчарка с високо триъгълно приспособление наместо повод и с очи с цвета на мъглата.

Куин поседя в колата си няколко минути и наблюдава своя последен подопечен — освободен условно затворник. Надяваше се по материалите в досието му да успее да си създаде някакво впечатление за чудовището, което й предстоеше да срещне. След като щяха да са заедно през следващите няколко години, трябваше да знае какво го вълнува и как точно се възпламенява буйният му нрав. Мъжът се казваше Елдън Уиър. Известен беше още и с прозвищата си Откачения Ели и Професор Болка. Преди повече от десет години той беше извършил едно от най-жестоките убийства в националната история. Куин добре си спомняше сензационните заглавия и истерията, обзела обществото, предхождащи залавянето му. Много скоро след това, изместен от нови заплахи и опасности, образът на Професора постепенно се забрави. Хората въздъхнаха с облекчение от вестта за

хвърлянето му зад решетките и сякаш решиха, че той никога повече не може да бъде заплаха за тях.

Когато рано тази сутрин нейният началник Джейк Холанд й подаде папката с досието на Уиър, първото, от което тя изтръпна, бе новината, че обвиненията срещу Откачения Ели са паднали поради недоглеждане на някаква техническа подробност. Обвиненията за отвличане, изнасилване и убийство бяха отхвърлени по време на предварителното изслушване. Можеха да го приберат единствено за особено жестоко нападение, което предвиждаше дванайсетгодишен пробационен срок. Безброй ръце бяха извити и много хора привикани, за да се запази непростимата грешка в тайна. Така или иначе нищо не можеше да се направи.

Лицето на Уиър бе с остри и груби черти, тялото — като на мечка. През стъклото на прозореца Куин успя да различи мрачно изражение, стиснати грозни устни, наподобяващи пукнатина на пътя, безизразни очи, присвити заплашително.

Нищо добро не я чакаше.

Куин си напомни, че е тук не за да придружава Красивия принц на бал. От нея се искаше единствено да наглежда Звяра за срока на пробацията.

Тя излезе от джипа и се огледа. Промените, които бяха направени в отдавна изоставената къща и пространството около нея, бяха минимални. Покритата с каменни плочи пътека бе изравнена, а доскоро задушеният от плевели двор бе прясно окосен. Сменили бяха няколко счупени стъкла, а входната врата на сградата бе обрамчена с кръгло уплътнение. Пробитата на места ограда бе подсилена със зелена мрежа, за да не влизат заблудени животни или деца.

Добре прикритите четири камери щяха да уловят образа на всеки, който случайно успееше да се промъкне през оградата, и да го изпратят в централата в Бърлингтън, на около стотина километра от заграждението тук. Дежурните там веднага щяха да алармират местните полицаи.

Освен всички тези промени вътре в сградата бе извършена основна реконструкция. На местните власти бе поръчано на всички въпроси във връзка с ремонта, да отговарят, че това се предприема по поръчка на отсъстващия собственик, решил да стегне къщата с намерението да я даде под наем. Стараейки се да проведат

настаняването на Уиър колкото се може по-безшумно, съответните власти се надяваха, че той постепенно ще се слее с пейзажа като много ексцентрици. Никой не искаше да се надигне вълна от възмущение и съпротива от страна на добрите граждани на Дъвс Ландинг, когато открият истината за самоличността на новия им съгражданин.

Съществуваше някакъв шанс да не се вдигне много шум около присъствието на Професора. Не един ексцентрик от артистичния свят търсеше уединение в извънградските райони на Върмонт, подобно на Елдън Уиър. Вярно е, че това не бяха садисти от калибъра на Елдън, но мнозина от тях предпочитаха да пазят в тайна причините за уединението си, които вероятно щяха да накарат майките им да се изчервят.

Почти невидима поредица от тънки колчета, свързани с жици, бележеше шестметровата граница, в която Уиър имаше право да се движи, защото това беше и обсегът на специалното съоръжение за наблюдение. На повечето нарушители се разрешаваше да се движат в радиус от двайсет и два метра от електронното устройство. На някои се позволяваше дори да се движат в населеното място и да се обслужват. Случаят с Уиър обаче беше съвсем друг.

Куин спря на по-малко от метър от поставената граница, за да не задейства алармата, която мигновено щеше да включи съответната апаратура в районното полицейско управление.

Стоеше и предпазливо оглеждаше сградата. На служителите, отговарящи за условните, не беше разрешено да носят оръжие. Единственото й оръжие бе нейната бдителност, ето защо имаше интерес да бъде нащрек. Чуваше яростния лай на кучето вътре и тропота на лапите му по вратата. Уиър очевидно не бързаше да даде знак, че я е видял. Крачеше все така неспокойно, като спираше след всеки пълен кръг, сякаш за да изпробва празния си поглед през прозореца.

— Господин Уиър. Аз съм Куин Галахър от пробационната служба — провикна се Куин. — Отворете вратата. Трябва да поговорим.

След няколко дълги минути мъжът се появи на вратата, следван от кучето. Беше облечен с черна риза, чиито краища се спускаха свободно над смачканите панталони. Лицето му бе изкривено в иронична гримаса. Косата му бе привързана с кожена връв на тила. На

лявото му ухо проблясваше червеното камъче на обица. Черна пластмасова гривна на китката бе средството, с което се установяваше електронната връзка с централата в Бърлингтън.

— Ще бъда вашият човек за връзка с пробационния отдел — продължаваше Куин. — Ще ви посещавам редовно, но без предварително предупреждение, за да ви доставям продукти и вещи от първа необходимост. Тук съм, за да се запознаем и да се уверя, че сте наясно с условията на присъдата и престоя ви тук.

— Обичам да се запознавам — обади се Уиър. Гласът му звучеше като стържене. — Приближете се. Нека да докосна лицето ви.

Куин се стегна, но запази самообладание.

— Никакъв алкохол, наркотици или оръжие. Никакви посещения без предварително разрешение. Ще ви се обаждат от моята служба, също и от централния офис, но телефонът ви е настроен така, че да не можете да набирате.

— Значи няма да ми позволите да ви докосна. Остава ми значи само гласът ви. — Веждите му се събраха в очевидното усилие да се съсредоточи. — Хубав глас имате. Секси. Личи си, че сте добре сложена. Дълги крака? Чак до шията с малко стегнато дупе. Прав ли съм? Високо и стегнато, нали?

Какъв боклук беше този човек! Твърдо бе решила да не дава ухо на думите му, но не се сдържа и поопъна рамене и прокара пръсти през гъстата си рижа коса.

— Посредством гривната нашият компютър ще регистрира всяко ваше движение из къщата. Имате право да се движите из вътрешните стаи, покритата тераса отпред и из двора до ограничителните летви. Кучето е тренирано да спазва тази граница. Нарушите ли я, ще бъдете арестуван отново и върнат в затвора. Ясно ли ви е всичко дотук?

— Какъв глас само! Чудесен! Направете ми една услуга. Кажете ми някоя мръсна дума — мъжът прехапа долната си устна и затвори очи. — Все едно коя.

Лицето й пламна.

— Аз ще решавам каква храна да получавате, господин Уиър. Също и в какво количество. Можете да си спестите грубостите.

— Исках само да съм дружелюбен — въздъхна той.

— В случай че се нуждаете от медицинска помощ или имате някаква спешна нужда да се свържете с нас, можете да нарушите

границата, за да се активира алармената система: Ако не успеете да настъпите проводниците, можете да изтеглите контакта на телефона, да свалите слушалката или да разкъсате пластмасата на гривната. Всяко едно от тези действия ще предизвика мигновена реакция. Разбрахте ли ме?

— Може ли да задам един въпрос?

— Какъв?

— Кожата ви кадифена ли е на пипане? — Той прекрачи прага на къщата и тръгна към нея с протегнати ръце. — Гладка ли е наистина?

Лицето на Куин се сви напрегнато. Усещаше, че всеки миг ще избухне. Мъжът срещу нея спря на педя от летвите, очертаващи границата на затворника.

— Не се плашете — изграчи той с продрания си глас. — Напълно се владея. Вече разбирам какво ме е тласнало към онези ужасни неща, които извърших, и как да избягвам изкушението в бъдеще. Безопасен съм. Наистина. Кротък съм като агне.

Кръвожадно агне, помисли си Куин.

— Всеки момент ще докоснете устройството, господин Уиър. Спрете.

— Защо вие не влезете вътре? Ще ви направя чай и ще ви покажа къщата. Казаха ми, че мястото е чудесно.

Това бе самата истина. През еркерния прозорец тя добре виждаше модерните мебели, тапицирани с бяла кожа, и големите литографии по стените в дневната. Трапезарията бе боядисана в топли прасковени тонове. Масата за хранене с мраморен плот и хромирани крака бе обиколена от подходящи столове от явор. В този случай престъплението не само не беше наказано, но бе довело и допълнителни разходи.

Абсолютно всичко тук, включително и кучето водач, бе организирано, подготвено и заплатено от президента на „Лангдън Индъстрис“ в Джорджия Сентър. По време на изтърпяване на предишна присъда в Сейнт Олбънс Елдън Уиър бе загубил зрението си в резултат на инцидент с химически препарати в заводите на Лангдън.

Именно инвалидността му бе помогнала за произнасянето на пробационна присъда. Никой от шестте затвора в щата не можеше да предложи условия на живот за сляп човек. Присъдата на Уиър изтичаше след две години и не си заслужаваше да се правят

капиталовложения за неговото настаняване в затвор. Куин не вярваше някой от системата на затворите да изпитва съжаление от раздялата си с него.

Телефонът в къщата иззвъня, но Професора не помръдваше.

— Това вероятно е проверка от централата, господин Уиър. Най-добре да вдигнете.

— Сама ми казахте да не мърдам.

— Вдигнете телефона.

Следван плътно от кучето водач, Уиър затътри крака към апарата в преддверието и вдигна слушалката. Куин познаваше процедурата и видя, че Уиър изпълняваше без никакво колебание. Отговаряше на предварително записаните въпроси за гласова идентификация. Съобщи часа и датата, записани на брайловия часовник, поставен до телефона, както и известен на ограничен кръг хора факт от личния му живот, който щеше да се сменя при всяко обаждане. Този път трябваше да каже моминското име на майка си: Косуик.

По даден знак мушна издадената част на пластмасовата гривна в съответно отверстие на кутията, прикрепена за телефона. Последва кратък звуков сигнал, знак, че има съвпадение на устройствата.

Движенията на Уиър бяха изненадващо уверени и точни, като се има предвид слепотата му и фактът, че бе в къщата едва от едно денонощие. Човекът бързо схващаше. Вярно е, че никой не се съмняваше в интелигентността му. Проблемът бе в природата му.

На дванайсетгодишна възраст той бе измъчвал и после убил своя съученичка — Дженифър Бъкрам — в родния си град Дъгластън, щата Ню Йорк. Едно съседско дете, което го бе видяло да влачи момичето към гориста местност зад училището, бе насочило следователите към Уиър. Бяха го заловили и осъдили на максималните десет години в поправителния дом за малолетни престъпници „Харлем Вали“ в същия щат. Както изискваше законът, след излежаване на присъдата досието му беше запечатано.

Следващите три години Уиър бе странствал между щатите Кънектикът и Ню Йорк, в последните години бе стигнал до Бенингтън, Върмонт. Във всеки град бе посещавал вечерни училища и успоредно с това бе работил на час като помощник-готвач.

Няколко месеца след като Уиър се установил в Бенингтън, едно дете от града било обявено за издирване. Седмица по-късно тялото

било намерено зад контейнер за смет. Състоянието на трупа разтърси властите. Голяма част от подробностите бяха скрити от обществеността заради родителите и хората от града, но информацията, която все пак изтече, бе достатъчна, за да стане ясно, че жестокостта на Уиър е потресаваща.

Докато траело разследването, един полицай от местната полиция видял случайно Уиър в едно бистро, където бил на работа. Полицаят живял като дете недалеч от дома на Уиър в Куинс. Спомнил си убийството на детето на семейство Бъкрам и без много да му мисли направил заключение. Външният вид на двете деца бил сходен, а и нанесените поражения му се сторили много подобни. Последвали бърз арест и предявяване на обвинение.

Случаят развълнувал достатъчно общественото мнение, което настоявало за „скалпа“ на Уиър. По време на предварителното изслушване служебният защитник на Уиър Лейн Хекерлинг поискал обвиненията да бъдат свалени. Заявил в съда, че арестът е направен преднамерено, без необходимите доказателства, а само на базата на предположения от страна на полицая.

Съдията Ричмънд Браун приел аргументите на защитата и отхвърлил обвиненията. Постановил, че всеки би могъл да нападне и обезобрази детето от Бенингтън по начин, наподобяващ случая с момиченцето на Бъкрам. Дори в няколко от първите коментари в пресата се споменавало, че междувременно са се случили няколко нападения, които били сходни с онова в Куинс, и техният извършител останал неразкрит.

Куин бе изчела подробно тъжната история от досието на Уиър. „Обвиняемият не е издълбал името си върху тялото на жертвите — бе заявил съдията — и тъй като липсват безспорни доказателства, смятам, че арестът е извършен тенденциозно, без сериозни основания и в нарушение на конституционните права на обвиняемия, който се смята за невинен до доказване на противното.“

Поради липса на доказателства прокурорът бил принуден да оттегли обвинението в убийство. Уиър щял да напусне съдебната зала като невинен, ако при ареста му от полицейските регистри не било изникнало старо висящо обвинение в особено жестоко нападение. Скоро след установяването си във Вермонт Професора се бе опитал да

уреди възникналия спор с някакъв съсед за място за паркиране с помощта на ръжен за камина.

Обвинението бе успяло да извоюва максималната предвидена от закона присъда за подобно провинение — дванайсет години.

Куин винаги се бе изумявала как в подобни случаи правосъдието е по-скоро безсловесно, отколкото сляпо.

Уиър затвори телефона и се върна при вратата.

— Приятно ли ти е да ме наблюдаваш? — попита той. — Да слушаш как разговарям? Това възбужда ли те?

— Уиър, можем да го направим по трудния или по лесния начин. Изборът е твой.

— Моля да ме извиниш — изражението на мъжа бързо се бе променило и говореше за разкаяние. — Напълно си права, срамувам се от държанието си.

— Обзалагам се, че е така.

— Аз съм почтен човек, изцяло променен. Според един от моите терапевти безочливото поведение се корени в защитното желание да се опазиш от близост с отсрещния. Това е просто рефлекс. Напълно безобидно е, уверявам те.

— Честно казано, господин Уиър, не се интересувам от това какъв сте в действителност. Ако спазвате правилата, всичко ще е наред.

Уиър потупа с пръст сбръчканата си буза. Празният му поглед бе като рентгенов лъч, а устните му — изкривени в израз на презрение.

— Трябва да признаете, че сте любопитна, госпожице Галахър. Искате да знаете какъв е начинът ми на мислене, какво ме е довело до това да извърша… Онези неща в миналото.

— Спазването на правилата, господин Уиър. Това ме интересува най-много.

Сух, подобен на кашлица смях се откърти от силно стиснатите му устни.

— Излишно е да се преструвате. Успявам да чета мислите ви.

— В такъв случай сте наясно, че се тревожа единствено от това дали сте осъзнали какви са ограниченията на присъдата ви и да ги спазвате.

Уиър сбърчи чело в престорено объркване.

— Значи се съмнявате в мен. Но истината е, а е и документирано, че имам дарбата да чета мисли. Телепатия и шесто чувство, съчетани в едно. Виждам какво става в момента и какво ще стане в бъдеще. Нека ви докажа.

Уиър замълча, кухият му взор бе отправен напред, независимо от светлината на залязващото слънце. Когато най-сетне заговори, гласът му бе мелодичен и уверен.

— Виждам скръб, госпожице Галахър. Преживели сте тежка загуба. Нещо, което се е случило изневиделица. Трагично събитие. Катастрофа? — Замълча за миг напрегнато. — Да, виждам го. Господи! Какъв ужас! Всичко е потънало в кръв и счупени стъкла. Пламъци! Има пострадали. А жената е уловена като в капан, изгоряла е до неузнаваемост. Мъртва е, но мъжът все още е жив. „Помогнете ми… Спасете я, моля ви! Има ли някой?“ Задушава се и кашля. Опитва се да говори, но кашлицата му пречи. Кървава, убийствена кашлица. Впива пръсти в гърлото си. Не може да диша. Помощ! О, не! Той е… — Уиър потреперва и куцука в странна пародия.

Куин потисна с усилие тръпките, които пролазиха по гърба й. Преди три години родителите й бяха загинали при автомобилна катастрофа. Челен сблъсък. Съобщиха й, че и двамата са загинали на място. Тя се мъчеше да изтика от съзнанието си ужасяващата картина, която Уиър нарисува.

— Виждам и дете — не млъкваше той. — Наранено е. Не от катастрофата. Вероятно става дума за емоционална травма. Да, определено има сериозни последици за психиката му — Уиър вдигна лице и присви очи. — Сега го виждам по-ясно. Момчето е с червеникава коса. Слабичко, с лунички. Не е твой син. Брат ти е, нали? Чакай. Виждам нещо странно. Това дете е обвито в черна пелена. Имаш ли проблеми с него? Застанало е на пътя на щастието ти.

— Я стига — изсъска Куин. — Нямам време да слушам тези глупости.

— Много добре разбирам защо си така докачлива на тази тема. В края на краищата и двамата ти родители са загинали, а и да научиш, че баща ти е…

— Да не искате да кажете, че сте се затъжили за затвора, господин Уиър? Добре ли съм разбрала?

На лицето му се изписа комично разкаяние.

— Напълно сте права госпожице Галахър. Много нелюбезно от моя страна да събуждам толкова неприятни спомени. Важното е, че успявате да стъпите на краката си въпреки това бреме. Не ви е било лесно, нали? Такова привлекателно момиче като вас да трябва да се грижи за своя малък брат. Не е лесно да знаеш с какво си се разделил — любимата работа, приятел. А и момчето има проблеми, нали? Несръчност, дислексия, енуреза — мъжът цъкна няколко пъти с език. — Нощното му напикаване е много досадно нещо, защо не си признаете? Наясно сте, че можете да го излекувате със слаби електрошокове. Ще се радвам да ви кажа точно колко мощен трябва да е шокът, за да се оправи напълно. Не е приятно, но пък дава ефект. Свързвате две жици в най-обикновена деветволтова батерия и допирате свободните краища до малкия му пенис. Тогава…

Зъбите започнаха да я болят от силното стискане. Тя не издържа и само процеди:

— Достатъчно!

— Мислех си, че искате да се опознаем — вдигна ръце Уиър.

Овладей се, Куин. Уиър не е първият импулсивен малоумник, с когото се срещаш. Остави го да се чувства победител.

— Не се налага. Познавам те много добре. Виждала съм дузина като теб. Десетки.

— Като мен — едва ли. Аз съм единствен, уникален съм в цялата Вселена.

— Странно, но всички твърдят едно и също — усмихна се тя. Сетне се завъртя на токове и се отдалечи.

Когато стигна джипа си, тя се спря, за да огледа земеделската земя наоколо, примитивния мотел на върха на хълма, редицата прашни магазинчета по главната улица, разпръснатите на голямо разстояние една от друга къщи. Ако успееше да се измъкне, на Уиър нямаше да му липсват жертви.

Невъзможно. Джейк Холанд бе описал системата за охрана на Професора като сто процента сигурна. Само че, ако избягаше, никой нямаше да обвини електрониката или проекта на системата. Нейното име, нейната глава щяха да пострадат, нейният живот щеше да бъде натикан обратно в мрачния тунел. Твърде дълго се беше борила, за да позволи това да се случи.

Тя влезе в колата и натисна педала на газта. С периферното си зрение забеляза как тежките завеси на дневната постепенно се събират в центъра на прозореца. Уиър стоеше между тях, докато те плавно приближаваха и най-накрая го скриха от погледа й.

ТРЕТА ГЛАВА

В продължение на цели шест поколения семейство Брил притежавали и управлявали курортния комплекс в Дъвс Ландинг. Първите собственици, ирландски емигранти, предоставяли къщата си на нелегална организация за прехвърляне на избягали роби по пътя им за Канада. Разпръснатите постройки на мандрата бяха претърпели множество преобразувания през годините, за да се стигне до съвременния вариант на елегантен курортен хотел и изискан ресторант. Централните стаи за гости — до една допълнителни постройки на фермата — носеха имена, свързани с дейностите, които са се извършвали в тях преди години: Работилница за преработка на захарно цвекло, Винарната, Грънчарница 1 и 2, Ковачницата и т.н.

Постройките бяха свързани с покрити преходи и балкони и топли връзки, обгърнати в зеленината на градината, а в центъра бе разположен басейн. Четвъртата страна на този квадрат бе оригиналната ферма, в която се бяха приютили администрацията, ресторантът, кухнята, избата за вино и по-евтините стаи. Отвъд централния квадрат бяха разпръснати отделни павилиони, семейни бунгала, тенискорт и езеро, зимна градина и няколко ниски постройки, които се използваха за складове и временни сезонни дейности.

Нора настани кмета на града на любимото му закътано място в зимната градина на ресторанта и вдигна очи към прозореца на втория етаж в стаята на дъщеря си. Лампите бяха запалени, но нямаше и следа от Абигейл, просната в любимата си поза на голямото легло или изправена на ръце пред старинното огледало, нещо, което изрично й бе забранено.

Сигналната лампичка на телефона върху красивото бюро от явор на входа, където правеха резервациите, примигваше. Нора вдигна слушалката и прие резервация за дванайсет души, които искаха на втората събота от юни да отбележат десетгодишнината на нечия сватба. Записа внимателно масата, на която хората държаха в Слънчевата стая, както и поръчания надпис за тортата с лешници:

„Честита 10-годишнина, Сали и Кен“. Докато оставяше слушалката, мислите й се върнаха тревожно към Абигейл.

Беше близо девет и половина. До този момент момиченцето щеше да е дотичало поне няколко пъти, за да се оплаче от домашно, от досадния братовчед Хю или от някаква въображаема заплаха. Нора не беше си представяла, че преместването им във Върмонт ще се окаже толкова трудно за дъщеря й. Аби бе приела развода на родителите си философски, макар че продължаваше да е силно привързана към баща си отвъд границите на разумното и така и да не успя да разбере защо Нора поиска да се раздели с него.

Детето добре се приспособяваше към нестабилното им финансово състояние след развода. Като фотожурналист на свободна практика Нора бе спечелила достатъчно уважение и похвали. За съжаление поръчките и чековете пристигаха твърде неравномерно — неизбежно неудобство на свободната практика. Както се очакваше, на подкрепата на Реймънд не можеше да се разчита за издръжката на момиченцето, както и за всичко останало. С известно усилие Нора успя да влезе в рекламния бизнес и така покриваше основните разходи, както и частното училище на Аби. Наложи се обаче да я лиши от всички останали привилегии, на които се радваха повечето от съученичките й.

Детето посрещаше хладнокръвно наложилите се ограничения. Ето защо и Нора реши, че Аби ще свикне с новия й брак и преместването. Чарли Брил бе сърдечен и очарователен мъж. Хареса Абигейл от първия миг, в който я видя и я ухажваше със същата щедрост и ентусиазъм, с които обгръщаше и майка й. Семейството му наруши навиците си, за да я накара да се чувства добре дошла.

След стотиците забрани и опасности на Ню Йорк Нора бе убедена, че Върмонт ще бъде приятна промяна. По пътя за училище в Дъвс Ландинг Абигейл нямаше да е принудена да прескача надрусани наркомани или спящи по улиците клошари, да търпи настойчивите молби на просяци или халюциниращи психопати. Нито пък щеше да се бои от случайни куршуми или да се чуди как да избегне поредната зона на война между уличните банди. В този заспал малък град единствената заплаха от насилие бе въображаемата възможност някой да изсипе кола с тор.

Нищо не се получи така, както бе мечтала Нора. С всеки изминал ден от преместването Абигейл ставаше все по-мрачна и начумерена. Разплакваше се при всеки отказ на нейно желание, на всичкото отгоре в дясното й око се появи влудяващ тик. Развали успеха си в училище и като се изключи племенницата на Чарли, Стефани, тя не изпитваше никакъв интерес към нови приятелства.

Никой не можеше да предложи смислено обяснение — нито Чарли, нито местният педиатър или детският психолог, с които Нора бе разговаряла, нито дори майката на Чарли — Мим, която бе изключително практична и мъдра жена. Майката на Нора, която живееше във Форт Лодърдейл и с която често говореха по телефона, настояваше, че единственото решение е времето. Въпросът бе колко време ще е нужно. И колко огорчения щеше да се наложи да преглътнат, докато тя свикне.

Случваше се Нора да поиска просто да избяга и да загърби всички проблеми, въпроси и самообвинения. Щеше да вземе единствено мечтите и надеждите си и своя опит от направените вече грешки. Може да изглеждаше младежки неразумно, но беше някакво решение.

Нечии ръце се плъзнаха около кръста й и дъхът на Нора секна от изненада, тя едва не изпусна слушалката на телефона. Извърна се и лицето й грейна при вида на Чарли. Харесваше трапчинката на брадичката му и одухотворените кафяви очи. Дори несъвършенствата му й бяха мили. Смешната извивка на устните, когато се опитваше да е сериозен, лекото оплешивяване на слепоочията, наченките на уплътнявания около кръста, с които се бореше с нередовни упражнения, с добри намерения и шоколадов мус.

Реймънд бе завършен фукльо. Истинска легенда единствено в собствените си фантазии. Ангажиран най-вече със себе си. Нора можеше да си представи, че остарява с Чарли. Край Реймънд непременно щеше да остарее, но преждевременно.

— Казах ли ти тази вечер, колко си красива? — промърмори Чарли, гъделичкайки ухото й.

— Не мога да си спомня. По-добре го кажи пак.

— Най-красивата жена в света. Направо ме подлудяваш, нали знаеш? Не спирам да мечтая да те поваля на количката за десерти. Какво ще кажеш?

— Ще заприличаме на прасета. А и нали ви е известно правилото да не се интимничи с персонала, господин Брил?

— Съжалявам, че се е наложило отново да попълваш дупки — смръщи той вежди. — Какъв е този път проблемът на скъпата ми сестра?

— Главоболие, доколкото разбрах.

— Болка в задника е по-вероятната причина.

— Нямам нищо против.

Нора остави усмивката на лицето си, докато той се скрие от погледа й. Обикновено тя бе готова да помогне, но Виктория, нейната зълва, бе наистина безсрамен манипулатор, превърнал мързела в истинско изкуство. Сестрата на Чарли живееше разделено от съпруга си и бе напълно отчуждена от децата си, за да има достатъчно време да се отдаде на голямата любов в своя живот — собствената си особа.

Денят на тази жена бе истинска вихрушка от час при маникюристката, масажиста, среща за обяд с приятелки и обиколка на магазините. При подобна програма естествено не й оставаха сили за такива дребнави ангажименти като работа и тя търсеше извинения в бомбастично звучащи заболявания като „тунелен лавинообразен синдром“, главоболия на гроздове, вирус на Епстайн-Бар, синдром на хроничната умора. За всички беше ясно каква е истинската причина, но положението беше безнадеждно.

Нора, от друга страна, нямаше нищо против да върши неща, които според нея допринасяха за успеха на курортния комплекс. За да поддържат бизнеса в периодите, когато сезонът бе слаб, повечето членове на семейство Брил работеха и навън. Чарли беше архитект, Мим се занимаваше с вътрешно обзавеждане. Дори децата на Виктория, Хю и Стефани, си търсеха работа за джобните си пари. За разлика от зълва си Нора никога не се бе страхувала от работа. Нещо повече, успя да се зарази от любовта на семейство Брил към хотела и ресторанта.

Огледа се и обгърна с поглед масите, покрити с дълги до земята покривки в цвят слонова кост, нагънатите като ветрило салфетки и старинните сребърни табелки с имената на очакваните гости. На всяка маса имаше тънка кристална ваза с дългостеблена аленочервена роза. Така се подчертаваше елегантният флорален мотив на тапетите, а също

и по края на килимите. Изискана обстановка, подредена с много вкус. Работата никога не й омръзваше.

Без да има желание да подслушва, докато правеше обичайната обиколка, за да се увери, че всичко е наред и храната е налице, тя дочу любопитни откъси от разговори. Тази вечер двамата на маса номер три бяха подхванали опасна игра на флирт с крака. В сепаре номер седем гостите разгорещено спореха относно посещението на бащата на един от тях, който, изглежда, беше или мъдрият Соломон, или оглупял от старост сноб, зависи от какъв ъгъл го погледнеш. Четиримата в зимната градина бяха очевидно на третата поръчка двойни мартинита и флиртуването с чуждия партньор вървеше със страшна сила. Нора реши да помоли бармана да спре да им сервира и да им повика такси, за да се приберат, преди да е станала някаква беда. Все пак щеше да е по-добре такситата да са две, само дето не беше ясно, кой с кого щеше да си тръгне.

Обикновено часовете по време на такива дежурства отлитаха за нея неусетно, не успяваше дори да се отегчи. Тази вечер обаче тя нямаше търпение да приключи обиколката и да потърси дъщеря си.

По-рано през деня Абигейл й се беше сторила по-неспокойна от обикновено. Бе се втурнала в къщата след училище и бе изтичала направо в стаята си. Нора я бе мярнала за част от секундата и това, което видя, никак не й хареса. Момиченцето имаше напрегнат и изнервен вид, сякаш всеки миг ще избухне. Когато Нора отиде до техния павилион, за да види какво става, вратата на Аби беше заключена и детето не отваряше. С потръпващ от едва сдържано вълнение глас дъщеря й я помоли да си отиде, защото искала да е сама.

След няколко минути напразни молби Нора реши да послуша съвета на майка си и да даде време на детето. Оттегли се в своето импровизирано студио зад някогашния хамбар, за да поработи над коректурите на брошура за нова туристическа фирма във Върмонт. Толкова често се налагаше да замества Виктория напоследък, че собствената й работа бе започнала да изостава.

Минаваше шест, когато приключи и с проявяването на филмите. По това време Мейси, икономката на Мим, вероятно вече поднасяше вечерята на децата, които щяха да се хранят с бащата на Чарли в старата елегантна сграда — дългогодишен дом на семейство Брил на отсрещния бряг на езерото.

Папа, както всички наричаха бащата на Чарли, страдаше от болест на Алцхаймер. Възрастният мъж имаше сериозни пропадания в паметта и при вълнение смесваше думите, но на моменти бе в чудесна форма — както винаги очарователен и обезоръжаващ. Мим настояваше режимът му да се спазва, но смяташе, че присъствието на децата в умерени дози има върху него терапевтичен ефект.

По всичко личеше, че това общуване се отразява добре на децата. Папа успяваше в тяхно присъствие да изрови от паметта си по някоя интересна история от вълнуващото си минало.

Нора реши да отиде в къщата и да изчака Абигейл да свърши вечерята. Надяваше се да поговорят. За съжаление преди това се налагаше да изпълни поредната молба на Мим „да покрие“ Виктория.

Нора погледна големия часовник на стената недалеч от рецепцията. Беше близо десет без петнайсет и все още никаква следа от Абигейл. Дано успееше да се види с детето, преди да заспи.

Само след седмица момиченцето щеше да е в пролетна ваканция от училище. Нора и Чарли бяха решили да я заведат за няколко дни в Ню Йорк. Мислеха да я изненадат, но днес следобед Нора прецени, че е добре да й каже. Надяваше се новината за пътуването да повиши малко настроението й. Трудно й беше да гледа колко тъжно и нещастно е детето.

В този момент се появи Мим, която идваше да поздрави редовните посетители. Елегантна както винаги, тя бе облякла красива рокля от френски шифон с подходящи за тоалета копринени пантофки с нисък ток. Посребрената й коса бе събрана в кок и от цялата й фигура се излъчваше горда увереност. Въпреки грижите около болестта на съпруга й Мим не допускаше да проличи колко е изморена или съкрушена. Промяната се състоеше единствено в това, че отделяше повече време за него и по-малко за семейния бизнес. Меките й сиви очи се спряха на Нора.

— Случило ли се е нещо, скъпа?

— Нищо особено. Бях се замислила.

— За Абигейл? — Мим умееше да чете мисли.

— За кого друг?

— Качи се горе да я видиш. Папа вече спи. С удоволствие ще се повъртя тук.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Върви. Прегърни я от мен.

Нора пое с бързи стъпки през осветения от свещи салон, където няколко групи посетители отпиваха питиетата си след вечеря, мина край покрития с мед плот на бара, зад който стоеше Джори Албърт — амбициозен младеж и скиор от Нова Зеландия. В украсеното с антикварни вещи фоайе завари други посетители със своите питиета, отпуснати спокойно на канапето пред запаления огън в камината. Позачервените им лица се отразяваха в медното покритие на облицовката и в набора медни приспособления за подреждане на дървата и жарта, които висяха пред каменната стена на огнището. Нежни звуци на Вивалди се носеха приглушено от високоговорителите на уредбата.

Тъкмо се канеше да отвори вратата към двора, и пред нея застана Рубен Хъф — човекът, който бе нает за дребни поправки и пазач. Тънък като пръчка и прегърбен, той беше с жълтеникав тен на кожата, все едно бе болен от жълтеница. Имаше противния навик да се приближава много близо до човека, с когото разговаря. Всеки път Нора се отдръпваше назад, за да избегне тежкия мирис на цигари и пот, който се излъчваше от него.

— Искате ли да прегледам стълбището над складова стая номер две? — попита направо той. — Здравата се люлее.

— Ще трябва да попиташ Чарли или госпожа Брил, Рубен.

— Стълбището е станало наистина опасно. В най-скоро време ще се откъсне и някой ще си счупи врата. Мога да го оправя и аз, но ако държите, ще повикам човека от Уилмингтън, който ми помогна да оправя бараката за инструменти. Въпросът е да го направим, преди някой да е пострадал.

— Разбирам. Чарли е в офиса си. Защо не отидеш да поговорите? — Нора искаше час по-скоро да се отърве от него, но Хъф бе стъпил здраво на самия праг — Рубен, искам да изляза.

— При Абигейл ли отивате?

— Казах, че искам да изляза.

Мъжът пристъпи няколко сантиметра встрани. Възмутена, Нора се промуши покрай него, стараейки се да не си поема дъх, преди да го е отминала. Едва навън, тя пое дълбоко свежия въздух с аромат на бор. Вятърът разбърка късата й русолява коса. Бе стигнала до средата на двора, когато си даде сметка, че не чу хлопването на вратата зад себе

си. Извърна се и срещна погледа на Хъф, който я наблюдаваше внимателно.

— Какво има, Рубен?

Хъф имаше обичай да си вре носа навсякъде. С течение на времето Мим и Папа бяха наели доста странни типове като него. Повечето от тях се бяха оказали предани и лоялни служители. В интерес на истината Хъф бе изпълнителен и на него можеше да се разчита, когато се заеме с нещо. По напълно необясними причини Нора не го харесваше и му нямаше доверие.

Мъжът сви рамене, без да сваля дръзкия си поглед от нея.

— Не мисля, че ще откриете Абигейл в къщата.

— Защо мислиш така?

— Просто така — вратата плавно се затвори зад гърба му, докато той се отдалечаваше по коридора.

Нора побърза да изтрие образа на мъжа от съзнанието си. Единствената й грижа в момента бе Абигейл. Тя извървя бързо сводестия коридор със стаи за гости и прекоси влажната трева отвън към техния павилион. Стаята на дъщеря й бе на горния етаж. Нора почука на вратата и напрегна слух да долови отговора на детето. Нищо. Потропа отново и завъртя няколко пъти топката. Вратата се оказа заключена. Никой не отговори и на повикването й. Естествено, ако Аби беше заспала, почти нищо по-слабо от бомбен взрив не бе в състояние да я събуди. Странно бе, че е заключила вратата си, но сега нямаше да мисли за това. В друг случай Нора би оставила нещата така и щеше да изчака сутринта, за да поговори с момичето. Разтревожена обаче от подмятането на Хъф, тя отиде в съседния павилион, където живееше Виктория с децата си, за да поговори със Стефани.

Виктория отговори на почукването й. Снаха й за пореден път бе оздравяла като по чудо. Видът й беше ослепителен. Лиз Тейлър, без проблема с килограмите. В интерес на истината Виктория също имаше проблеми с килограмите, но на други места. Нора започна да обяснява, че се тревожи за Аби и иска да поговори със Стеф, защото може би тя е наясно какво тревожи момиченцето. Виктория махна с ръка нагоре с подходяща за случая липса на интерес. Всъщност може би сушеше ноктите си.

Докато минаваше покрай стаята на Хю, Нора долови тътена на сърдитите баси от стереоуредбата на момчето. Зад следващата врата

Стефани беше на телефона. Преди да почука, Нора долови кикота на момичето.

— Влез.

Племенницата на Чарли бе наследила красивото лице на майка си и нейните цветове: почти черна коса, бледа кожа, леко мътни очи и красиви черти на лицето. За разлика от майка си Стеф бе с по-умерен характер и далеч не така влюбена в себе си. Нора никога не беше виждала бащата на момичето, но се говореше, че бил невероятно магаре. Очевидно Стефани бе резултат на щастливо съчетание на гени, все едно да оплодиш глава лук с друга и да се получи шише парфюм.

С ръка върху микрофона, момичето обясни, че целия ден не е виждало Абигейл. Не се явила и на вечеря, но никой не се разтревожил. Решили, че ще вечеря в кухнята на ресторанта, както правела понякога.

Нора направи опит да поговори с Хю. Нищо не се получи. В отговор на тревогата и въпросите си тя получи единствено сумтене и подсмихване — стандартно поведение за седемнайсетгодишното момче, чийто външен вид бе странна пародия на лицето на сестра му — изострени черти, лишени от симетрия, а кожата му бе изключително неприятна.

Той изобщо бе трудно хлапе — сърдито и предизвикателно. Общуването му със света се ограничаваше до проявленията на подрастващ анархист: оглушителна музика, вдъхващи страх и омраза плакати, съдрани дрехи, покрити с черно кожено яке с метални капси. Мим и Папа бяха единствените, към които се отнасяше с известна почтителност, но дори към тях това не бе постоянна практика.

Твърдо решена да се увери, че дъщеря й е добре, Нора се насочи към канцеларията, за да вземе резервен ключ. Влезе в комплекса от централния вход, за да избегне среща с Рубен Хъф, в случай че все още дебне в засадата си. Когато мина през централния салон, Мим й хвърли въпросителен поглед. Нора успя да изкриви устни в подобие на усмивка.

В канцеларията нямаше никого. През стената, граничеща с кухнята, тя долови гласа на Чарли, който разговаряше с главния готвач. Стори й се, че водят един от обичайните си диалози. Чарли с неговия спокоен и уравновесен тон срещу емоционалния, наподобяващ

тропическа буря глас на готвач Вийе. Вийе беше много темпераментен мъж. Или поне сам си вярваше, че е такъв.

Нора свали резервния ключ от дъската до телефона и бързо се върна към дома си. През цялото време си повтаряше, че е много глупаво да се тревожи, но стомахът й беше все така свит на топка, а главата й туптеше от болка. Докато се мъчеше да напъха ключа в бравата, си представяше как момиченцето спи, свито на кълбо в леглото си. Предвкусваше огромното облекчение, примесено с ярост, което щеше да изпита, същото, което бе преживяла, когато преди години Абигейл се бе отбила да поиграе у своя приятелка след училище. След близо час и около двайсетина телефонни обаждания тя бе открила дъщеря си, която просто бе забравила да се обади, за да я предупреди.

Направи няколко опита с ключа, докато най-сетне го пъхна правилно и се чу прищракването на механизма. Вратата се отвори с леко скърцане.

Стаята беше пуста.

Нора правеше отчаяни усилия да потисне надигащата се в гърдите й паника. Може би Аби се криеше, за да я изплаши. Жената се огледа тревожно. Леглото беше гладко опънато, а върху очевидно недокоснатата синя покривка възглавниците бяха подредени в привидно безредие. Пред прозорците висяха завесите на точки, старателно надиплени сутринта от Грета, камериерка от хотела, която се грижеше за стаята. На перваза се виждаха няколко порцеланови вази, с натопени в тях пресни цветя от градината на Мим — цинии и далии в лилаво-синьо и розово, за да са в тон с прасковените и бели нюанси на стаята. В центъра на тоалетката бе скъпата на Аби музикална кутия — подарък от баща й за последния й рожден ден. Розовата играчка бе от често срещаните в магазините — от капака се показваше малка балерина с миниатюрна тюлена поличка, която се въртеше под звуците на популярна мелодия.

По бюрото бяха разпръснати учебници. Раницата, с която Аби ходеше на училище, липсваше. Успокой се. Сигурно имаше някакво просто и напълно разумно обяснение.

Надникна в банята и във всички останали помещения и ъгли на втория етаж. Отново нищо. Слезе долу и провери всички стаи, след което отново се качи горе, за да направи методична инспекция на

шкафове, чекмеджета и ниши — всички места, където на едно дете би му хрумнало да се скрие. Отчаяна, тя се върна в стаята на Аби. Докато ровеше в чекмеджетата на скрина, забеляза, че няколко от любимите дрехи и вещи на момиченцето липсваха — новият й червен дъждобран, раираното трико за гимнастика. Липсваха и ценните й бележници с телефони и адреси, както и този, който Реймънд й изпрати за Коледа.

Нора пристъпи до прозореца. Може би щеше да види детето, ако беше някъде наблизо. Нито следа. Нищо не нарушаваше пустата картина на небосклона, обрамчен от облаци и назъбени планински масиви.

Тя потрепери, усетила внезапен студ. Подобно поведение не беше типично за Абигейл. Трябваше да открие малкото си момиче, преди да е станало прекалено късно, преди нещата да са излезли от контрол. Но откъде да започне? Мислите й препускаха тревожно, изброяваше всички възможни места, където Аби можеше да бъде: приятели, роднини, всички места, където на едно единайсетгодишно дете би хрумнало да търси баща си. Не можеше да си представи, че нейното момиченце е само и мръзне в нощта.

Най-неочаквано й хрумна, че може би Аби е навън от много часове и нищо чудно вече да се е подслонила някъде. Я по-спокойно, Аби сигурно вече е в безопасност. Не преигравай.

Списъкът с телефоните и адресите на съучениците на Аби се намираше в стаята за проявяване зад хамбара. Нора тръгна стремително навън от стаята, за да започне да звъни, когато забеляза бележката.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Абигейл се опитваше да се събуди, но нещо я дърпаше надолу. Съзнанието й беше замъглено, крайниците й бяха меки като мокри хавлиени кърпи. Пулсираща болка туптеше в гърлото й.

Някъде над главата й се носеше тъп ритмичен тропот, досаден като болка в костите. Иззвъня телефон, последван от приглушен човешки говор. Сетне трополенето започна отново. Периодично трополенето приближаваше, после се отдалечаваше и напълно заглъхваше, после отново приближаваше.

Нищо повече.

До обонянието й достигаше единствено лепкавата миризма на собствения й страх. Кожата й усещаше пълзящ студ. Тъмнината наоколо бе плътна като непробиваема стена.

Опитвайки се да разбере какво става, Абигейл реши, че я обгръща най-тъмната нощ в живота й. Все едно черни фигури на черен фон или бели мечки се крият в снега. Едва ли беше нещо по-сериозно. Майка й често повтаряше, че никога не успява да се справи с полета на въображението на своята дъщеря. Аби си представяше, че лежи на черна дъска, а въздухът наоколо е мастилената течност, която изпуска сепията. Така, макар и за кратко, успя да изтика от съзнанието си пълзящия ужас.

Опита се да протегне ръце, но на около педя от лицето си почувства плъзгава стена. Прокара върха на единия си показалец по онова, което я спираше, и усети, че преградата извива надолу и назад. Размърда се и стана ясно, че влагата е под гърба и под краката й. Изпъна се надолу, но върхът на палеца на крака тутакси опря в нещо твърдо. Върхът на маратонката й отскочи леко. Същото бе и откъм главата. Твърдата лепкава преграда я обгръщаше на около десетина сантиметра.

Бяха я затворили.

Като в капан.

Жива погребана като усукания в саван вампир от онзи филм на ужасите, който бе гледала миналия петък със Стефани. Абигейл си представи, че е безплътна, от лицето й не е останало нищо, освен кухите ями на очите и гротескната озъбена усмивка. Ужасена, тя понечи да си поеме дълбоко въздух и заблъска с тяло по металните стени.

В гърлото й се надигна вик. Преглътна, за да го задуши, и дори си помогна с прехапване на устната. Твърдо реши да не му доставя удоволствие. Сигурно беше той.

Само той можеше да я грабне и да я натъпче в тази тръба, за да я изплаши. Поредната му тъпа, ненормална шега. Никой друг не е толкова извратен, че да му хрумне подобна идея.

Спомни си първия номер, който той й скрои.

Заключи я в стаята й, изтрополи отвън, за да я заблуди, че слиза по стълбите, след което остави пред процепа на вратата отвън кутия със задушлив газ. Представяше си как кожата й пламва като пергамент, а косата й изгаря с пукот и остава само пепел.

Той дори бе зачукал прозорците й отвън, за да не може тя да се подаде навън и да потърси помощ. Тогава тя блъска по вратата, докато от кокалчетата на ръцете й потече кръв и гласът й прегракна от викане. Но тогава никой не се притече на помощ.

Онзи подлец чудесно знаеше, че моментът е такъв, че няма кой да чуе нейния призив. Слънчев зимен ден, когато всички гости са по пистите или пазаруват в близкия град. Очевидно беше го планирал така, за да е сигурен, че и членовете на семейството са навън.

След около час, когато най-сетне й отвори вратата и я видя как изглежда, той се смя до припадък. Очите на Абигейл бяха подпухнали до неузнаваемост и не можеше да спре хълцанията, които я разтърсваха.

И това му се беше видяло смешно.

Нещастен извратеняк.

Веднага щом майка й се прибра от снимки, Абигейл слезе при нея, за да й разкаже всичко, но онзи вървеше по петите й с насмешливо лице. Не смееше да отрони и дума, докато той й се надсмива. Беше й казал, че ако посмее да го издаде, ще покаже снимките, на които тя се хили, и ще каже, че го е молила да направят онова. Всички щяха да си

помислят, че е луда и отвратителна. По-скоро беше готова да умре, отколкото да поеме този риск.

Абигейл се бе опитала да не му обръща внимание. Но той все й дишаше във врата, следваше я навсякъде. Надсмиваше й се, макар и мълчаливо. Щом се опиташе да говори с мама, сякаш пръсти на някаква вещица започваха да пощипват очите й и думите спираха в гърлото й, сякаш там беше заседнала кост.

И така той продължаваше. Нови сеанси, нови извратени майтапи.

Веднъж бе пъхнал умрял плъх в леглото й. Всеки път, когато си спомнеше за вкоравеното кърваво тяло, Абигейл потреперваше. Беше си легнала, без да подозира какво я чака, когато ноктите и мустаците докоснаха тялото й през тънката памучна нощница. От ужас бе замръзнала на място, а сърцето й започна да се блъска в гърдите като уловена птичка.

Веднъж й показа увеличена снимка на един от сеансите, като й каза, че я е публикувал в „Дъвс Ландинг дейли“. Видя й се съвсем истински брой на вестника. Половин ден се кри в бараката за саксии от унижение.

И всичко това много го забавляваше.

Но този път тя нямаше да му достави това удоволствие, бе твърдо решена да си мълчи. Така поне щеше да си отмъсти. Надяваше се рано или късно да му омръзне и да я пусне от това тясно, плъзгаво място.

Как мама и останалите не разбираха колко е откачен. Абигейл мечтаеше някой да го накаже. Да го затворят в клетка, пълна с умрели плъхове и кутии задушлив дим и фалшиви вестници с негови отвратителни снимки. Дано да се разтрепери и да умре от ужас.

Само че той беше принц. Център на Вселената. Направо недостижим. Всички се бояха от него. Стъпваха на пръсти около него, сякаш беше божество.

Сълзи пареха гърлото й, но тя бързо си напомни да диша през носа, за да премине болката. Той беше без значение за нея. Няма да има повече сеанси, нито пък противни шеги.

Много скоро няма да може да я стигне, защото ще е на сигурно място с татко. Онзи грозен тип нямаше да може да я намери и да й причинява всичко това. Само трябваше да си мълчи, докато той се отегчи и я пусне.

Трополенето на стъпките отново се приближи. Някъде отгоре някой отвори врата и звуците се промениха. Абигейл веднага усети разликата. Някой слизаше по стълби.

ПЕТА ГЛАВА

Когато сигналът на пейджъра й иззвъня, Куин упражняваше брат си да хваща топка в задния двор на основното училище „Пост роуд“. С високо вдигната ръка с бейзболна ръкавица Брендън примижа срещу слънцето, поколеба се за миг, опита се да финтира вляво, след което направи необходимата подготовка с крака. Лицето му бе изпънато от напрежение, а подутината на едната буза показваше, че езикът е здраво забит в нея.

Куин бе затаила дъх. Цялото й същество бе устремено към движенията на момчето. Хайде, Брен. Ще успееш да я хванеш.

Както в повечето случаи той не успя да прецени движението. Топката профуча покрай вдигнатата ръкавица и тупна в подгизналата от влага почва зад него. Без да мърмори, момчето коленичи, хвана малкото кълбо и го метна обратно на Куин. Сви устни, удари с юмрук дъното на бейзболната ръкавица и наведе лице, готов за нов опит.

Сестра му кимна в отговор. Хлапето се очертаваше като воин. Никога не се отказваше, нито хленчеше. Все едно какво усилие полагаше и колко трудно постигаше и най-малката си победа. Деветгодишен, Брендън приличаше на евтина играчка — разхлабени стави, слаби мускули и очевидна липса на координация в движенията. Въпреки всичко спортът бе неговата страст и за нищо на света не искаше да се примири с място на зрителската пейка. През последните два сезона момчето седмици наред се готвеше преди проверките за набиране на нови попълнения в отбора. Всеки път той се проваляше и не успяваше да спечели място в отбора по софтбол на местния летен турнир. Твърдо беше решил името му да бъде записано в бележника на треньора.

Куин се опасяваше, че той се готви за поредното разочарование. А такива изобщо не липсваха в живота на хлапето. Така или иначе се въздържа да даде мнението си. Брат й лесно се сърдеше, но бе издръжлив. И слава богу, като се имат предвид обстоятелствата.

След смъртта на родителите им преди три години Куин бе определена за негов настойник. В желанието си да намали ефекта от ударите в неговия живот тя се премести от Бостън във Вермонт в семейния им дом с надеждата, че ще съхрани останалите трохи от семейството. Намеренията й бяха чудесни, но бе принудена да признае, че се оказа неподготвена за очакващата я реалност.

Куин обичаше брат си, но бе напълно лишена от дарбата, а и от желанието да се разбира с деца. Преди години бе решила, че не е родена да гледа и да има деца. Съдбата обаче с твърде съмнителното си чувство за хумор й предостави да се грижи за шестгодишно момче.

В началото положението й се виждаше напълно безнадеждно — тя непрестанно наранява чувствата на детето. Изричаше и вършеше точно това, което не трябва, а той все имаше нужда от нещо.

Проблемът бе в това, че самата Куин бе в много лоша форма — не можеше да си намери място, не можеше да реши емоционалните си проблеми. Криво-ляво двамата успяха да преодолеят най-трудния период и с мънички стъпки се запътиха към бъдещето. Мъчеха се да вървят напред, Брен я учеше бавно и полека да усвоява родителски умения.

Тя натисна копчето за приемане, за да спре чуруликащия звук. Номерът, изписан на дисплея, бе директната линия на прекия й шеф. Куин остави брат си да гони топката по игрището и отиде до телефона на бензиностанцията наблизо, за да се обади на Джейк Холанд. Той вдигна, преди тя да е чула сигнал.

Джейк й се извини, че я безпокои, но трябвало да се видят при първа възможност по много важен въпрос. Колкото и да го разпитваше за какво става дума, той отказваше да й каже по телефона. Нещо в тона му обаче й подсказа, че едва ли я чака приятна изненада.

Тя остави Брендън при съседите и вместо за обичайните десет минути с кола взе разстоянието до офиса си за около седем.

Югозападната регионална служба на Отдела за надзор на пуснати под гаранция и условно осъдени във Вермонт бе разположена в една отвратителна бежова сграда на Гроув стрийт в центъра на Рътланд. Куин паркира джипа си зад сградата, непосредствено до буика на Холанд, и се запъти сред спускащите се сенки към полегатата рампа пред входа.

В приемната беше пусто и тя без проблем видя началника си да говори по телефона в своя остъклен кабинет. Старият Джейк чудесно се вписваше в обстановката — неутрални цветове и костюми от туид. Около него бе отрупано със снимки на семейството и рибарски принадлежности — въдици, макари, трофеи. На централно място на стената бе закачена препарирана риба меч, хваната край Антигуа, която сега приличаше на творба на Пикасо, тъй като бе паднала и поправена доста несръчно.

Съдейки по меденитe нотки в гласа му, Куин разбра, че Холанд говори с жена си. Женени бяха вече двайсет и пет години, но двамата продължаваха да са привързани и влюбени. И което беше по-страшно, държаха да видят и другите в такъв щастлив съюз. Куин, чиито родители бяха близки приятели на семейство Холанд, бе предпочитан обект на техните усилия да сватосват. Много вечери бе изтърпяла в компанията на хипохондрици, его маниаци и доста несимпатични кандидати, поканени от семейство Холанд, и в крайна сметка обяви, че е достоен ветеран, който е крайно време да бъде оставен на мира.

Мерилин и Джейк естествено не спираха да я атакуват с предложения за все по-противни евентуални кандидати. Онова, което не им достигаше в преценка и вкус, а то не беше никак малко, се опитваха да компенсират с изобретателност. Техният „съвършен мъж“ се промъкваше в живота на Куин — неочакван, нежелан и често пъти издръжлив на всички опити да бъде ликвидиран. Последният разгром беше свързан с един топчест ортодонт от Мидълсбъри, който още на първата им среща на вечеря в дома на Холанд заяви, че е готов да оправи грешната захапка на Брендън с голяма отстъпка в замяна на безплатен и свободен достъп до някои части от тялото на Куин. Тя страшно се изкуши да причини известна болка на нахалника, но се въздържа единствено за да не наруши празничната атмосфера на вечерта. Ограничи се само с елегантни, цивилизовани словесни атаки по отношение на неговите мъжки качества.

Джейк й даде знак да седне, докато свърши гукащия разговор с жена си.

— Да, скъпа. И аз също. Доскоро — остави слушалката, лицето му от отнесено нежно бързо стана мрачно. — Как мина срещата с Уиър?

— Не чак толкова зле като за първа среща. Не се целунахме за лека нощ обаче.

Изражението на Холанд не се разведри. Шоколадовите му очи останаха мрачни, а бръчките по челото му все така дълбоки. Изпод оскъдната пясъчноруса растителност по главата му прозираше покритият с лунички скалп.

— Трябва да споделя нещо с теб, Куин. Ако виждах някакъв друг ход, никога нямаше да те натоваря с този случай. Никак не ми е приятно да знам, че точно ти отговаряш за този маниак.

— Не се тревожи. Имам достатъчно опит с нахакани мъже. Ще се справя.

— Не се съмнявам и тъкмо заради това ти го възложих. След гафовете, които направи Перон, с отпуската на Краус заради бебето останахте само ти, Лиза и Елинор. Между нас казано, ти единствена имаш куража и инстинктите за подобна задача. Продължавам обаче да съм на нокти.

— Ще се справя, Джейк. Умея да се грижа за себе си.

— Знаеш как да се държиш, приятелко моя. Винаги съм казвал на Мерилин: Бог да благослови Куин. Каквото и да се появи, тя винаги е готова и го поема с желание.

Куин от опит знаеше, че подобни встъпления обикновено водят до неприятни новини.

— Хайде, Джейк, кажи какво има.

— Мисля, че няма да ти хареса, но наистина не зависи от мен.

— Защо?

— От ФБР искат да включат Уиър в изследване на престъпници, действали с насилие. Опитали са се да го направят и преди присъдата, но не успели да го уредят. Ето защо един от техните агенти ще пристигне, за да постои тук известно време и да се запознае с досието му. Ще проведе разговори с него. Естествено нямаме голям избор и трябва да му сътрудничим.

— Искаш да кажеш, аз да му сътруднича — вбеси се Куин.

— Май точно това исках да кажа. Човек трудно отказва на тези служби.

— Моментът наистина е изключително неподходящ, Джейк — поклати глава Куин. — Последното, което искам, е Уиър да се чувства център на внимание на все повече хора. Не можеш ли да ги убедиш да

отложат поне участието си, докато се убедя, че звярът е наясно с условията на пребиваване в къщата.

Холанд се направи, че не чува въпроса й, зачетен в писмото, което носеше печата на правителствената институция.

— Името на агента е Бърни Левитски. Работи в отдела „Изследване на престъпното поведение“ в Куонтико, но през последните няколко седмици е работил върху случай на офиса им в Ню Йорк. Ангажирал си е билет да лети оттам през Олбъни и да кацне утре рано сутринта в Рътланд. Искам да го посрещнеш на летището и да му помогнеш да се настани.

— Значи аз ще съм делегацията по посрещането.

Джейк запази кроткия тон.

— Това може да се окаже добре дошла неприятност. Няколко души от управлението бяха миналата година на конференция, където той изнесе доклад. Оказа се, че е един от най-добрите психолози в страната, занимаващи се с проблемите на насилието. Сигурен съм, че ще ти бъде от помощ. Тъкмо в този отдел са хората, които най-добре биха разбрали мотивите и реакциите на Уиър.

— А този Левитски да не би случайно и да не е женен?

— Откъде да зная такива подробности?

— Стига, Джейк.

— Добре де, оказва се, че е не само умен и с добра външност, но е и ерген, само че всичко това няма нищо общо с идването му тук.

— Нещо не ми се вярва. Не забравяй, че се чувствам чудесно в положението, в което се намирам. Последното, което бих искала точно сега, е някой Рамбо, който при това е психиатър. Така че предай на Мерилин да отложи сватбените приготовления.

— Куин, вече ти обясних, че става въпрос единствено за служебни задължения. Не можем да откажем сътрудничество на федералните.

Този път младата жена реши, че може да повярва на своя началник и се въздържа да продължи с хапливите забележки.

— Добре, ще се държа прилично.

Холанд изгря като току-що полято цвете.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб.

— Ти винаги можеш да разчиташ, Джейк. Особено когато нямам избор.

Холанд вдигна слушалката и започна да набира, без да изчака дори тя да излезе от кабинета му. Сигурно бе усетил липсата на скъпоценната си жена. Вече няколко минути не бяха разговаряли. Неволно Куин се усмихна. Дали пък семейство Холанд не бяха осъществен експеримент на „Холмарк“. Щастливата двойка. Изненадващото бе, че независимо от стотиците цветчета и сърца, които пълнеха съзнанието му, Джейк беше чудесен администратор.

Това не значи, че решенията му бяха винаги най-точните.

Този Левитски например. Според Куин този човек само щеше да й загуби времето. Събрала бе достатъчно информация за Уиър, повече отколкото искаше дори.

Навън се беше заоблачило. Всеки миг щеше да завали. Може би дори щеше да обърне на сняг. Подгонена от пронизващия вятър, Куин се отправи с бързи стъпки към колата си. Някъде на половината път, тя си даде сметка за съществена пукнатина в аргументите на Джейк. Левитски може би бе наясно с психологията на насилието, но специалистът по жестокости Елдън Уиър можеше да се окаже непредвидим.

ШЕСТА ГЛАВА

Детето наистина беше изчезнало.

Нямаше никаква следа от момиченцето из целия комплекс. Нора бе изчерпала целия списък с телефони и познати и — нищо. Никой от приятелите и роднините, с които се свърза, не беше чувал нищо за Абигейл през последните една-две седмици, нито пък имаше представа къде може да е отишла и защо е избягала. Дори Джанин, най-добрата и отдавнашна приятелка на дъщеря й от Манхатън, беше стъписана от новината.

— Нищо не е споделила с мен, госпожо Брил. Честна дума.

— Благодаря ти, Джанин. Нали ще ми позвъниш веднага, ако научиш нещо или ти се обади?

— Бъдете спокойна. Надявам се, да е добре.

Нора така и не успя да се свърже с Реймънд, но той щеше да чуе поне някое от многото съобщения, които му беше оставила. Звъня в апартамента му в Атланта, при родителите му в Чарлстън. Като предприемач, който непрестанно се впускаше в преследване на нови цели и идеи, Рей пътуваше непрестанно и не поддържаше постоянен офис. Разбрали се бяха, ако Нора трябва спешно да се свърже с него по повод на Абигейл, да го търси на определени „делови“ телефони в поне десетина градове в страната. Стори й се, че все една и съща задъхана жена вдига на всичките тези телефони.

Едно не можеше да откаже на Реймънд — беше изцяло погълнат от работата си.

Макар да се съмняваше, че той ще може да й помогне по някакъв начин, Нора си помисли, че е редно да го уведоми за изчезването на дъщеря му. Ако Абигейл се свържеше с него, той непременно щеше да се обади на Нора. Той можеше да я нарани по много начини, но бе убедена, че няма да я остави да страда и да се тревожи излишно, ако знае нещо за детето. И двамата обичаха момиченцето и нищо друго не искаха повече от това да е щастливо и здраво. Сякаш това бе единственият въпрос, по който бяха единодушни.

Докато Нора водеше своите разговори, Чарли се свързваше с всички болници в региона. До този момент не бе постъпило дете с описанието на Аби. Мим вече бе говорила с полицията, откъдето бяха обещали да съобщят веднага на патрулните коли. Дори кралица Виктория се включи, като се зае да се свърже с всички хора от персонала, които не бяха на работа, за да ги разпита дали не са видели или чули нещо, което да им е от полза. Естествено набираше телефоните с обратната страна на молив. Дори изчезването на едно дете не можеше да я накара да поеме риска да повреди маникюра си.

Странно, но тя успя да се свърже с всички, освен с Рубен Хъф. Никой не вдигаше телефона в неговия апартамент. Нора искрено се разтревожи. Откъде знаеше Рубен, че Аби не е в стаята си? Дали не я беше видял да излиза? Възможно бе детето да е споделило с него какви са намеренията му.

Чарли я прегърна и отиде в кабинета си, за да провери документите на Хъф. Може би бе оставил друг телефон за връзка.

За кой ли път Нора извади бележката от джоба на черните си панталони и я препрочете, сякаш се надяваше да открие нова следа в горчивите думи: „Не издържам повече. Мразя това място. Заминавам далеч“. Познатите закръглени букви бяха замазани на много места, сякаш детето дълго се е колебало над всяка дума. Сърцето на Нора отново се сви болезнено. Как можа да пропусне какво става с детето?

— В документите на Рубен открих телефона на неговата хазайка — съобщи Чарли, който току-що се бе върнал от кабинета си. — Някоя си госпожа Болард. Когато й се обадих, никак не беше вдъхновена от идеята да измине в нощта разстоянието до сградата, където живеел Хъф. Обясних й за какво става дума и веднага смени тона. Обеща дори да види и при съседите му, с които често седял до късно на карти. След около половин час ще се обади.

Не им оставаше нищо друго, освен да чакат.

Седяха, опънали крака на извитите дивани в дневната и скоро потънаха в напрегнато мълчание. Чуваше се само шумното тиктакане на високия стенен часовник и пукането на дървените сглобки на сградата и мебелите.

Камбаната на часовника удари пет.

Към шест прочутият главен готвач и служителите за закуската щяха да започнат да пристигат за сутрешната смяна. Всички трябваше

да се опитат да изглеждат нормално пред гостите.

Нора не можеше да откъсне очи от вратата. Всеки момент Абигейл щеше да се появи на прага и да сложи край на агонията. Усещаше, че мускулите на лицето започват да я болят от взиране.

— Някой иска ли кафе? — обади се Чарли.

Той отиде в кухнята, за да зареди кафеварката. Мим излезе от стаята, за да провери Папа. След като се прозя и протегна, Виктория се извини, че ще отиде да си вземе душ. Преди няколко часа Хю се бе отегчил и се оттегли в стаята си, за някакви негови си занимания. В кабинета Стефани беше задрямала над тесте с листовки с описание на Аби, които подготвяше за разлепване из града.

Останала сама, Нора се мъчеше да измисли какво може да предприеме. Нищо не смазва човека така, както мъчително чакане. Изправи се и отиде за пореден път до телефона, за да набере номера в жилището на Реймънд в Атланта. Изчака да чуе началото на съобщението, записано на секретаря, след което се отказа и затвори. Върна се в дневната, полегна на едно от канапетата и се зави с едно от плетените на една кука одеяла на Мим. Затвори очи и извика в съзнанието си образи на местата, където Абигейл би могла да бъде. Постепенно пред очите й се оформи зърниста картина. Аби, облечена в трикото си на райета, бе стъпила на гимнастическа греда. Детето играе някакво съчетание под звуците на класическа музика. Следва ефирно превъртане, при което вързаните на опашка копринени коси се развяват. Музиката стихва, после отново набира сили. Напрежението в звуците се предава на публиката и всички насочват погледи към хванатото от прожектора тяло на момиченцето. Гласовете замлъкват в очакване на двойното салто, завършващо с приземяване.

Мигновена пауза и тя отскача. Притиска колене до гърдите си и започва да се върти. Въртеливо движение и… Грешка. Земното притегляне я подхваща, тя се опитва да се измъкне, но напразно. Лети стремително към земята. Внезапно под нея зейва дупка и детето стремително полита в нея. Мракът я обгръща изцяло. Остава единствено леденото метално ехо на нейния писък.

— Спри! Абигейл, спри!

— Нора.

Гласът на Чарли я стресна и извади от унеса. Той се наведе над нея и я обгърна със силните си ръце.

— Кошмар ли сънува?

— Цялата тази история е истински кошмар.

— Не се тревожи, ще я открием. — Той се отпусна на канапето и започна да разтрива стегнатите мускули на врата и гръбначния й стълб. Докосванията на Чарли бяха в състояние да превърнат камъка в памук. Едрите уверени пръсти вливаха в тялото й нежна топлина. Нора завъртя главата си във всички посоки, наслаждавайки се на облекчението.

— Така по-добре ли е?

— Благодаря ти, много по-добре. — Тя се облегна на гърдите му. Притвори клепачи и се унесе, победена от умората.

Преди да потъне в дълбок сън, долови шум от мотора на приближаваща кола. Рано беше за персонала. Дали пък не беше някой, който води Абигейл у дома?

Нора скочи и изтича до прозореца. Кафеникав седан подскачаше по неравния път нагоре по хълма по посока на хотела. Скоро колата зави и спря на мястото за паркиране. Нора затаи дъх. Навън бе все още доста тъмно, за да различи човека зад волана. Стори й се, че мина цяла вечност, докато вратата се отвори и висока жена на средна възраст, с прибрана на тила кестенява коса, стъпи на земята. Тя се загърна по-плътно в палтото си, наведе глава, за да се скрие от поривите на вятъра и се насочи към централния вход. Сърцето на Нора проплака разочаровано.

Никой не придружаваше жената.

Преди посетителката да успее да почука на вратата, Нора вече бе отворила. Непознатата влезе и протегна възлеста ръка.

— Вие ли сте госпожа Брил? Господин Брил? Казвам се Присила Болард. Отидох до Мейфеър Армс, за да потърся Рубен Хъф, както ме помоли съпругът ви. Това, което заварих там, бе толкова ужасно, че реших, че е по-добре да дойда лично, за да ви разкажа.

Гласът на Нора й изневери.

— Рубен… мъртъв ли е? — попита Чарли, който бе застанал зад нея.

— Мъртъв ли? Боже, не! Но едва ли щеше да е жив, ако го бях заварила там. Просто си е отишъл. Това е. Измъкнал се е като крадец през нощта. Остави ме с тримесечен неплатен наем и тлъста телефонна сметка проклетникът.

— Странно — намеси се Чарли. — Работи при нас близо десет години и не е давал никакви признаци за подобно поведение.

— Господи! — възкликна Нора. — Отвлякъл я е. Отвлякъл е Абигейл!

Чарли улови раменете й.

— Спокойно, скъпа. Това със сигурност е нелепо съвпадение. Рубен никога не би…

— Точно затова знаеше, че тя не е в стаята си. Наистина ли не разбираш, Чарли? Трябва да се обадим в полицията! Трябва да го спрем!

— Спокойно! Веднага отивам да позвъня в полицията.

Дъвс Ландинг беше твърде малко селище, за да поддържа свой полицейски участък, ето защо за градчето отговаряше щатската полиция, чието управление се помещаваше в бившата казарма в Уест Братълбъро. Чарли съобщи на дежурния последните новини по случая и получи обещание да изпратят екип, който да вземе показанията на Присила Болард.

След като смъкна палтото си от раменете, жената се огледа и заяви с въздишка:

— Харесвам ориенталската атмосфера тук. И медните съдове, и кристалните украшения. Трябва да струват цяло състояние. На ваше място ще си отварям очите, щом хора като Рубен работят за мен. На него не може да му се има доверие. Това поне е сигурно.

Тя метна палтото си на стойка с цвят на махагон. Беше облечена в домашна роба на цветя и розови кожени чехли.

— Иначе ще се наложи да изпитате същото разочарование като мен. Как ми се иска да извия мършавия му врат — не спираше тя. — Готова съм да го разфасовам като пиле. И имам съвсем основателна причина.

Чарли спря излиянията й за малко с чаша кафе и парче боровинков кейк. Не минаха и пет минути и пред хотела със запалени фарове и вой на сирена спря кола на щатската полиция. Нора познаваше двамата полицаи — Куку и Пипе, чиито истински имена бяха Хърб Мериман и Арманд Десото. Преди по-малко от месец бяха идвали в курортния комплекс, за да говорят с племенника й Хю заради незаконното му влизане с приятели, събрали се на бира в пустеещата

къща на хълма. Хю бе от онези деца, за които хората се сещат, когато възникне проблем.

Десото — нисък, набит и пълен, с тънки мустаци над горната устна, още от вратата започна да изстрелва въпросите си за връзката между изчезването на Абигейл и Рубен Хъф. Искаше да научи колкото се може повече за пазача: навици, места, които посещава, белези, по които може да бъде идентифициран.

До съзнанието на Нора не успяваше да стигне цялата огромна информация. Трябваше да се предприемат незабавни стъпки. Всяка минута, която губеха в приказки, вероятно ги отдалечаваше от възможността да настигнат Хъф.

Към шест часа персоналът започна да пристига. Една след друга колите завиваха по страничния път, долитаха гласове, стъпки, прекъсвани от проскърцването на летящата врата пред входа на кухнята.

Чарли въведе Мериман в кухнята, за да разпита новопристигналите служители. Високият близо два метра Мериман трябваше да се навежда, за да не удари плоското си теме в сводовете на вратите. Десото остана в дневната, за да довърши разговора си с Нора и госпожа Болард.

— Не съм и подозирала, че Хъф е такъв мърляч — не спираше да нарежда хазайката. — Квартирата му е истинска кочина. Ще ми трябва близо седмица, за да изчистя и премахна миризмата на мухъл. Може да се наложи да сменя килима, а беше почти нов, когато той се нанесе. Умът ми не го побира как е възможно някой да живее по този начин. Същинско прасе.

Жената продължаваше да се оплаква. Нора виждаше, че униформеният започва да губи търпение. След поредното поглеждане на часовника си, той взе да се разхожда из стаята.

— Честно да си призная, едва не повърнах, когато прекрачих прага. Той сигурно е израснал в хамбар. Не е имало кой да го научи за какво служат сапунът и водата. Все някой трябваше да му го каже.

Десото спря пред прозореца. Присви очи и вдигна ръка, за да накара госпожа Болард да замълчи.

— Хъф имаше кафяв шевролет, нали? — попита той след малко.

— Да, модел „Нова“.

— Като тази ли?

Двете жени изтичаха до него. Колата, която паркираше в момента, беше на Рубен. Миг след това се появи и самият Хъф и отвори багажника. Измъкна чантата си с инструменти, почеса се зад ухото и се отправи към служебния вход.

СЕДМА ГЛАВА

Брендън Галахър не беше ранобудник.

За трети път тази сутрин Куин го будеше и проследяваше как се измъква от пашкула на одеялото си. Но щом обърнеше гръб, той се шмугваше под завивките и заспиваше.

Най-накрая тя сви длани около устните си, все едно държи рупор, и започна:

— А сега на терена излиза Брендън Галахър — Жестокия. Никой не може да спре устрема му напред. Единайсет удара от десет възможни. Изпраща топката далеч зад очертанието на игрището. Води срещу Ейч Арс, Ар Би Айс и Мър-Зе-Ливи. Виждате го да се готви за удар. Публиката вече е на крака! — Куин сниши гласа си и подхвана: — Давай Гала-хър, давай Гала-хър! Ако не станеш в най-скоро време, ще те изритам здравата!

Кичур рижа коса се подаде, последван от чифт подути от съня сини очи, покрито с лунички носле и пакостлива усмивка, озарена от широки като тесли зъби.

— Повтори оная част с ударите и да не забравиш да споменеш за полуделите тълпи, които скачат на крака.

— Няма да има никакви полудели тълпи, докато не станеш, господинчо.

Момчето измъкна бледите си слабосилни ръце и се прозя. Горнището на пижамата му се отвори и разкри снежнобяла кожа, покриваща мършавите, очертали се под нея ребра. Готвеше се да отметне завивките, когато лицето му внезапно се промени.

— Идвам след малко.

— Няма да се катурнеш отново, нали? — попита сестра му. — После, досещайки се какъв е проблемът, тя вдигна палец и се отправи към вратата. — Овесени ядки или?

— Или какво?

— Със или без сухи плодове?

— Без.

— Добре. Ще са готови след пет минути.

— И се разкарай. Как да се приготвя, като не ме оставяш да стана?

Докато затваряше вратата, тя чу как леглото проскърцва и момчето събира подмокрените чаршафи. Сърцето й се сви. За детето всеки мокър чаршаф бе личен провал. Отказваше да спи вън от къщи, отклоняваше всякакви покани с преспиване, пътувания или лагери. Това лято възрастна тяхна леля искаше за рождения му ден да финансира двуседмичен лагер, включващ тренировки по бейзбол. Брен отдавна мечтаеше за такова нещо, но сестра му знаеше, че ще откаже, освен ако някакво чудо не го спасеше от тайното промъкване до пералнята и банята.

Сипа овесените ядки в купа, добави плодов сок и приготви кафе за себе си. Няколко минути по-късно той се появи в кухнята — ризата висеше върху панталоните и се мяташе като кучешки език, а връзките на маратонките се влачеха по пода след него. Косата по слепоочията му беше влажна, но на тила се виждаха доста невчесани фитили. Единствено отгоре се забелязваше следа от един-единствен удар на гребена.

— Изключителна хубост — отбеляза Куин и се опита с пръсти да подреди малко бъркотията на главата му. — Не ми го побира умът как момичетата ще учат в твое присъствие, Брендън Галахър.

— Повдига ми се от тях.

— Колкото и да не ти се вярва, това ще се промени, скъпи. След време ще ти се повръща от жени.

Остави го с колата пред дома на Марк Данон. На входа на къщата двете хлапета удариха длани за поздрав, след което пъхнаха ръце в джобовете и се отправиха към задния двор, за да си потърсят занимание, докато дойде време за училищния автобус.

Самолетът на специален агент Левитски пристигаше в осем и десет сутринта. В осем без четвърт Куин взимаше десния завой по шосе 103 по пътя за летището на Рътланд. Като се мъчеше да избягва дупките и пропаданията в настилката, тя хвърляше бегъл поглед към скромните сгради наоколо. С една от тях я свързваха спомени, от които тръпки полазваха по гърба й. Беше боядисана в яркосиньо, а отпред се

виждаше голяма сателитна чиния. След нея се издигаше детска градина с няколко гранитни статуи. От същата страна бяха и поредицата селскостопански сгради. В една от тях се помещаваше фермата за зайци „Плезънт Вю“, от която тя преди години в миг на умопомрачение бе купила зайче за Брендън.

Крехката малка кожена топка растеше с удивителна скорост и много бързо се превърна в грамаден звяр, който ядеше каквото му попадне, а оставяше след себе си топки, които много приличаха на гюлета от Гражданската война. След първите няколко пъти, в които му се наложи сам да ги почиства, Брендън мъдро предложи да дадат животното в детската зоологическа градина, където то не само ще тича на воля, но и ще се прескача със себеподобните си.

Куин пристигна пред входа на летището десет минути по-рано. Поглеждайки часовника си и разстоянието до граховозеления терминал, прецени, че ще има време да се отбие в гробището. Много от надгробните камъни тук бяха отпреди повече от сто години. С течение на времето бяха изтънели и потъмнели и това придаваше на мястото мрачния вид на отдавна преминал пожар. Кален тесен път сечеше центъра на гробището, който тя познаваше добре, и зави към второто каре на парцел С.

Куин паркира до гранитната пейка в края на двойната редица паметници и стигна до гроба на родителите си. Пръстта бе издута на две места, подобно на две парчета бухнало тесто и покрита с килим къпинова трева. Тя коленичи и изскубна няколко заблудени глухарчета, поникнали между двете хълмчета.

— Хей, здравейте — прошепна тя. — Как е при вас?

Загледана в изпъкналата земя, тя зададе мълчаливия си въпрос: Какво да правя, да разреша ли на Брендън да участва на пробните тренировки? Дали да не подкупя треньора, за да го пусне поне за малко да потренира с отбора? Дали да не го притисна да отиде на лагера, който леля Фриц иска да плати? Какво ще кажете, дали да не позволя на Даниъл да дойде на гости от Бостън?

Откакто се бе преместила в Рътланд, Куин избягваше срещите със старото си гадже. Искрите, които прехвърчаха между тях, бяха изчезнали, но все още съществуваше, макар и минимален риск да се опари отново. В Бостън двамата с Даниъл бяха подозрително щастливи в продължение на близо цяла година. Преди да замине за Върмонт,

една нежна връзка от разстояние не й се струваше толкова невъзможна. Но много скоро стана ясно, че Даниъл не може да изтърпи неудобствата на това положение. Усети, че той започва да се дистанцира, преди да е приключил и месец от нейния престой при брат й.

Като се има предвид в колко уязвима позиция бе след гибелта на родителите си и последвалия ужас, тя преживя отдръпването на Даниъл като тежък удар. И тъкмо бе започнала да се съвзема и се научи да го държи далеч от мислите си, той започна да се обажда отново. Ако зависеше само от нея, отдавна да го е зачеркнала от списъка на познатите си, но хлапето бе лудо за него и непрестанно питаше за Даниъл. Дали пък не търсеше отчаяно мъжко присъствие? Нищо не разбираше от родителските проблеми. Майка й обичаше да повтаря, че единственото, което се иска от теб, е да се стараеш и да даваш всичко от себе си. Само че как да стане това, когато най-доброто от теб често пъти хич го няма. Куин обичаше да разчита на съдбата, да рискува. Трудно можеше да си го позволи, когато става дума за едно малко дете, оставено единствено на нейните грижи.

Младата жена обгърна тялото си с ръце, за да се защити от самотата и утринния хлад. Свило се на фона на гладкото, с цвят на стомана небе. Слънцето вече хвърляше ослепителни стрели светлина. Време беше да тръгва. Докосна пръсти до устните си, след това ги доближи до пръстта.

Още докато напускаше гробището, тя забеляза малък самолет да кръжи над летището. След елегантен вираж се насочи към пистата. Куин бързо приближи входа на сградата и паркира джипа си.

„Вали Еър“ правеше по два курса на ден между Олбъни и Рътланд. Пътуването траеше трийсет и пет минути и беше нужно само да имаш смелостта да се качиш в самолета, който удивително приличаше на кутия с аншоа, но с криле. Куин предпочиташе по-големите и по-комфортни машини. Вярваше, че ако на хората им беше дадено да летят, добрият Господ нямаше да ги дари с фобии. Проследи с поглед върволицата от замаяни пасажери, които се изнизваха навън към терминала. Нейният човек слезе последен.

Холанд беше описал Бърни Левитски като висок, около трийсетгодишен мургав мъж. Пропуснал бе да спомене къдравата гъста коса, огромните лешникови очи и очевидното неудобство, което

изпитваше от костюма си, който му придаваше вид на дете, което е облякло чужди дрехи.

Тя свали прозореца на колата.

— Господин Левитски? Аз съм Куин Галахър от службата на Джейк Холанд.

Мъжът я изгледа въпросително, смръщи чело и най-накрая приближи джипа. Походката му бе стремителна като на юноша.

— Човекът нямаше възможност да дойде ли?

— Кой човек?

— Който отговаря за пробацията на Елдън Уиър.

— Аз съм този човек. Не искате ли да спрем някъде да пием кафе и да ми обясните какви са плановете ви за престоя тук?

Докато се намести на мястото отпред, Левитски завъртя очи.

— Холанд има странно чувство за хумор.

— Какво имате предвид?

— Ами като ви е възложил тази задача.

— Уверявам ви, че в това няма нищо несериозно. Аз съм човекът, който отговаря за Уиър.

— Според мен е голяма глупост да определиш жена да отговаря за човек като Уиър. Началникът ви трябва да е наясно с това.

— Така ли? И защо, ако смея да попитам?

— Защото нашият Професор има странна представа за общуването с жени — обича да ги кълца и реже.

Куин пламна. Омръзнало й беше да се доказва пред арогантни мъже, чиито съмнения на всичкото отгоре са напълно безпочвени.

— Не възнамерявам да му дам такава възможност — тя излезе от локалното шосе на шосе номер 103 и започна да се оглежда за отворено бистро. Гневът й нарастваше. — Това, че съм жена, не означава, че съм глупава, мекушава или уязвима, господин Левитски. Което може и да е изненада за вас. Но аз дори рядко припадам.

— Не ме интересува дали сте желязна жена, или имате пираня в рода си. Докопа ли ви Уиър, ще се държи с вас като с жаба в час по биология. Не влагам нищо лично, но зная, че той го прави от желание да се забавлява. Поне това е неговата представа за забавление. Ето защо е проява на здрав разум да държиш жените настрани от него.

— Вероятно, но по една случайност не съм съгласна с вас. А Джейк Холанд ми възложи случая, защото е убеден, че съм достатъчно

подготвена, за да се справя — естествено пропусна да спомене, че в момента нямаше мъже на разположение. Разумните хора не подават оръжието си на врага.

— Звучи ми странно.

— Дадоха ми да разбера, че трябва да ви сътруднича, господин Левитски — лицето на Куин вече пламтеше от гняв. — Не мисля, че това включва да търпя обидните ви забележки.

Мъжът въздъхна тежко.

— Нямах намерение да ви обиждам. Но ми се струва истинска лудост да ви се поставя такава задача. Чакайте. Току-що отминахме отворено кафене, където може да закусим. Върнете назад.

Тя изви глава и ловко върна колата, независимо от скърцането на гумите.

— Шефът ви е направил грешка — безпристрастно констатира Левитски. — Очевидно не си дава сметка с какъв човек си имате работа. Във ваш интерес е да му обясните как стоят нещата. И аз мога да го направя.

Устат надут дърдорко, който си въобразява, че разбира всичко. Куин кипеше. Нямаше да позволи на никого да твърди, че тя е слаба и не може да свърши работата си. На никого повече. Тя тресна вратата на джипа и връхлетя в Сноудрифт кафе. Левитски я следваше по петите като досадно кученце. Настаниха се един срещу друг в едно сепаре и всеки се скри зад менюто си.

Келнерката, върлинеста брюнетка с нокти като на хищна птица, пристигна да вземе поръчката им. Левитски поиска да му донесат овесени ядки и горещ чай. Куин поръча обичайната си поничка с желе и черешова кока-кола.

Потънали в напрегнато мълчание, изчакаха да им донесат храната. Избягвайки погледа на надутия пуяк срещу нея, Куин се зае да разгледа снимките по стените. Видя карта на Върмонт, илюстрираща прочутото производство на сирене „чедър“ в областта. Рисунки на колелета от сирене „чедър“ и части от колела сирене в различни цветове показваха каква част от производството се пада на мекия на вкус вид, на средно острия и много острия вид. Любопитно хрумване.

Щом келнерката донесе поръчката, Куин вдигна очи и се усмихна насила на своя спътник.

— Не става въпрос за състезание, госпожице Галахър.

— Кой казва, че е? — Никога досега не беше срещала земноводно с толкова големи одухотворени очи.

— Вие. Може и да не го изразихте конкретно, но стана съвсем ясно. Ваше право е да доказвате каквото искате. Но поводът и моментът не са подходящи за това.

— Нямам намерение да доказвам каквото и да било. Не ми се налага.

— Тогава защо спорим? — Сви той рамене. — Нещата са очевидни.

— Единственото очевидно нещо засега е заблудата, че всичко ви е ясно.

Той я гледаше така, сякаш внезапно се е качила на сърф.

— Много ви се иска да изглеждате като смелчага, но всъщност се страхувате да не ви проличи колко се боите, наместо да се държите разумно.

— Глупости.

— На всичкото отгоре сте изпълнена с гняв, само че той е обърнат срещу вас самата. Не си позволявате почивка, защото сте убедена, че не я заслужавате. Под бодлите обаче прозира нежна обичлива и чувствителна същност. Обзалагам се, че роните сълзи по време на трогателна реклама.

Първо Уиър, а сега и този кретен. Очевидно сред мъжката част от населението е пламнала епидемия.

— И как стигнахте така бързо до подобни блестящи изводи, господин Левитски?

— Не е лесно — проучвания, наблюдения, логични анализи от различни ъгли. Хората, които искат да ги възприемат като смелчаци, си личат по начина, по който поръчват. Поничка с желе е хранителният еквивалент на самоубийствена мисия. След това изтупвате захарта и оставяте желето в чинията. Гневът ви личи от начина, по който късате хартиената салфетка и стискате зъби. За нежната част…

— По-добре си гледайте овесените ядки. Ако продължавате да бъбрите толкова много, може да се повредите. Не бих казала, че ме интересува, но все пак…

— Винаги ли сте толкова неприятна?

— Само когато някой ме вдъхнови. А вие? Винаги ли сте толкова досаден и надменен?

— Никога. Аз съм един чудесен човек. Истински принц. Какво ви става наистина? Само бях загрижен за вашата безопасност. Нима е престъпление?

— Позволявам си да не го тълкувам по този начин, агент Левитски. Направихте няколко забележки, които не се основават на никакви факти, и то за нещо, което изобщо не е ваша работа. Една тежка задача никога не ме е карала да побягвам в ужас и да искам да се крия. Това важи и този път. Не очаквайте, че ще играя ролята на изплашено пиленце, което е защитено от своята грижовна майка — квачката.

— Вижте, госпожице Галахър — започна с напълно овладян равен тон агентът — нещата няма да тръгнат така. Нека да се обадя в своя офис и да се опитам да ги уговоря да изпълня задачата си по друг канал. Междувременно бихте ли ме оставили някъде, където да си наема квартира. Ще оставя нещата си и ще отида до къщата, където се намира Уиър, за да започна.

Куин се ядоса, защото знаеше, че не може да допусне той да се обади в офиса си, все едно колко й се искаше нещата да се развият точно така, защото Холанд щеше да й откъсне главата.

— Не е наложително — рече тя най-накрая. — Съгласна съм да работя с вас. Двама възрастни трябва да намерят общ език.

— Точно така — тънка усмивка заигра по устните му. — Но за това са нужни двама.

Лицето на Куин се отпусна.

— Имаме един общ интерес и това е Елдън Уиър. Нека се придържаме главно към въпроси, свързани с него.

— Чудесно. Тъкмо затова съм тук. Ако държите да се занимавате с този случай, е добре да знаете колкото се може повече за Уиър. Има редица неща, които липсват в досието му.

Той отпи от чая и сплете пръстите на ръцете си, които отпусна на масата. Лицето му стана сериозно и съсредоточено.

— Още съвсем малък Уиър е бил осиновен от възрастна двойка от Куинс. Агенцията по осиновяването дълго време не давала разрешение, но съпрузите били толкова отчаяни, че направили лична уговорка с агенцията. Платили на някакъв адвокат мошеник сериозна пачка, за да им намери здраво бяло дете. Детето изглеждало съвършено, но много скоро семейство Уиър забелязали, че нещо не е

съвсем наред. От съвсем малък бил трудно дете, чиито постъпки били трудно предвидими. С часове мълчал и не мърдал, след което избухвал в неконтролируеми изблици на ярост. По-късно, когато започнал да се среща с деца, бил толкова избухлив, че едно-две от приятелчетата му били откарани с линейка в резултат на сбиване. На няколко пъти подпалвал и къщата на родителите си. Те двамата не искали да се говори за проблемите им с момчето, дори не ги признавали на глас. Смятали, че причината е у тях, че те не са свършили нещо, както трябва. Срамът и чувството за вина ги карали да си мълчат през по-голяма част от времето. Само веднъж майката не издържала и пред една съседка признала в какво затруднение се намират. Тази съседка сподели с мен тези неща.

— Успяхте ли да говорите с госпожа Уиър? — не се сдържа Куин.

— Тя е починала много отдавна. Също и съпругът й. Загинали са в разстояние на няколко месеца, и то при доста странни обстоятелства. Тя умира при падането на вентилатор във ваната, докато се къпела, и токът я убива. А за господин Уиър се предполага, че е заспал в колата си, преди да изгаси мотора, и умира от задушаване. От самото начало двата случая будят подозрение, но следствието не открива нищо положително и най-накрая случаите са приключени.

— Да не искате да кажете, че Уиър е убил родителите си?

Левитски разпери безпомощно длани.

— Полицаите дори не са обмисляли такава възможност, защото момчето е било твърде малко, но честно казано, нищо, което този вампир направи, няма да ме удиви. Все едно на колко години е бил. След това го поема сестрата на майката. Сладкото малко момче е било едва осемгодишно. Няколко седмици поред леля Глория непрестанно намирала умрели малки животни в задния двор. Хвърлила обвиненията върху домашната котка, докато един ден случайно погледнала през кухненския прозорец и забелязала, че племенникът й си играе с уловена от него червеношийка. В продължение на няколко минути поглаждал гръбчето на птичката и нещо й говорел. Тъкмо леля Глория си помислила колко прекрасна гледка са момчето и птичето, когато Уиър отворил уста и отхапал главата на червеношийката.

Куин примижа.

— Каква била нейната реакция?

— Изпаднала в истерия и веднага повикала педиатъра. Човекът й обяснил, че това са краткотрайни възрастови отклонения. Грешна преценка на детето. Посъветвал я да се прави, че не е видяла.

— Мислите, че е могъл да бъде излекуван в този момент? Процесът да бъде спрян, преди да се е развил?

— Възможно е — сбърчи замислено чело агентът — но се съмнявам. Насилието у Уиър има дълбоки корени. Вероятно става дума за съчетание на увредени гени с малтретиране в ранна възраст, кой знае? Никой не е успял да открие биологичните родители или посредника, донесъл бебето в дома на семейство Уиър. Резултатът обаче е садистична жестокост, която се среща изключително рядко сред така наречените човешки създания.

— Имате предвид убийството на детето на Бъкрам.

— Като начало — да. Вестниците не публикуваха всички мрачни детайли, но не съм ги забравил от момента, в който ги събрах. Самият Уиър гледа на всичко това като на странен експеримент. Води дневник и отчети, каквито се е научил да поддържа още от седми клас. Следователите откриха подробни описания на престъплението от момента на замислянето, плана и изпълнението. Особено внимание беше отделил на подробностите, свързани с изтезанието на жертвата: звуците на ужас, точно какви движения е правила, за да се измъкне при отрязването на поредната част от тялото. Описал ги е така, сякаш е късал крайници на уловена муха. Оттам идва и прозвището му Професор Болка. Полицейските доклади от процеса бяха запазени в тайна заради възрастта на момчето, но служителите, които участваха, никога няма да забравят подробностите. Уиър държал Джени Бъкрам заключена в изоставен склад, докато се занимавал с други неща. Междувременно не е отсъствал нито един ден от училище. Прибирал се вкъщи за чашата мляко и бисквитите си. Не закъснявал за вечеря. Истинско чудовище. Трябвали са му шест дни, за да приключи с убийството. Страда от манията, че е някакъв господ. На своя замисъл посветил шест дни, а на седмия си почивал и размишлявал над свършеното.

— Звучи доста мрачно, но не виждам какво общо има това с моята работа.

— А би трябвало, госпожице Галахър. Повтарям ви, че човекът е извънредно явление. Способен на всичко. За него изтезанието е

интересно упражнение, игра. Обича да наблюдава реакцията на хората, когато им причинява болка или ги умъртвява.

— Ако за пореден път искате да ми кажете да внимавам, нека ви повторя за кой ли път, че не съм глупачка. Имала съм си работа с немалък брой опасни престъпници и мога да се справя и с Уиър.

— Уиър е различен. Трябва да сте нащрек, това е всичко.

— В смисъл?

— Да слушате особено предпазливо звънчето. Щом го доловите, трябва да сте вън от обсега на този човек.

ОСМА ГЛАВА

Тръбата заглушаваше звука на гласа и той напомняше на воя, който се получава от провлачване на плъзгача на тромбон. Идваше някак отдолу и предизвикваше леки вибрации, от които по гърба й пролазваха мравки. Абигейл не можеше да различи думите, но мелодията звучеше заплашително.

Опитваше се да не отговоря, но сега вече не можеше да търпи:

— Пусни ме! — Гласът й прозвуча като писък от скърцане на врата. — Трябва да ме пуснеш!

Изведнъж неговият глас промени посоката, от която идваше, и сега й заприлича на сух шепот, до самото й ухо. Винаги правеше такива извратени неща и те я объркваха, защото не можеше да обясни.

— Трябва сама да намериш изход. Търси!

— Престани, защото този път наистина ще те издам. Всичко ще разкажа, ако не ме пуснеш веднага. Изобщо не ме интересува какво ще си кажат другите.

Тя се заслуша в ехото на своя ултиматум и в туптенето на собствения си пулс. Никакъв отговор от него. Дали пък не си е отишъл?

Не можеше да търпи повече. Тялото я болеше — от студа и твърдите стени. Ноктите на ужаса подраскваха упорито стомаха й.

— Моля те! Моля те, пусни ме!

Долови някакво пляскане. Дали пък не бяха прилепи?

Само това не! Мразеше тези грозни създания. Воняющи нощни демони, те кръжаха и се блъскаха, кръжаха с извадени нокти, които забиваха в косите ти така, че се налагаше да те обръснат до кожа, за да ги отстранят. Стефани й бе разказала за своя позната, на която това се беше случило на някакъв летен лагер. Минала цяла година, докато косата на момичето отново пораснала, като на всичкото отгоре новата коса била кално кафява на цвят, стърчаща като четина.

— Трябва да ме пуснеш, разбра ли? Не мога да дишам!

Пляскането се превърна в шумно плющене. Абигейл изведнъж проумя, че той предизвикваше този звук. Кискаше се по типичния за него сух, задавен смях. Пукотът постепенно се превърна в шумен кикот. Тя почувства, че потъва, дъх не можеше да си поеме.

— Млъкни! Млъкни, по дяволите! — крещеше тя. — Мразя те, чуваш ли ме? Мразя те в червата!

Разтърсиха я ридания на безсилен гняв. Сълзите се стичаха по лицето й, мокреха бието на фланелката й.

— Моля те. Много те моля! Не издържам повече.

— Ш-ш-ш-т! — Отново бе сменил мястото си. — Сама трябва да намериш изхода. Търси и ще го намериш. Просто е. Мисли.

Тя направи огромно усилие, за да се овладее. За какво говореше той? Тръбата беше масивна и непробиваема. Всъщност едва ли беше така. Все някак я беше напъхал тук, което означава, че има и изход — някакъв отвор. Абигейл протегна колкото можеше ръце и започна да опипва металната повърхност. От центъра на капака над главата й внимателно опипваше към периферията, след това мина към дългата част. Докъдето стигаха върховете на пръстите й.

Направи усилие да се поуспокои и използва върха на едната си маратонка, за да събуе другата и да опипа с пръстите на крака си отсрещния край на тръбата. Постепенно мина по ръба на цилиндъра и в единия край усети лека издатина. Проследи я по целия периметър.

Абигейл се смъкна надолу, докато опря стъпала в долната част на тръбата. Опря длани и лакти в стените отстрани и взе да блъска и тропа с все сили.

Никакъв резултат.

— Дявол да го вземе!

— Търси и намери! — долетя до нея неговият глас. — Ако не се получава в едната посока, трябва да опиташ в другата.

Момиченцето се смъкна още повече, коленете му опряха в горната стена и ритна с всичка сила към дъното на тръбата. Остра болка прониза костите й чак до ставите в таза.

— Не мога! Не става!

— Търси и намери, дете! Помисли каква е формата. Не забравяй, че формата следва функцията. А функцията диктува формата. Материя и идея. Сръчност и действителност. Едно и също нещо. Неразривни са.

Този човек бълнуваше. Напълно откачен, той се чудеше как да я дразни. Умираше да играе гадни игри с нея. Единствената му цел бе да я побърка.

Как искаше той да умре! Да го няма.

От самото начало си мечтаеше и си представяше как се е заразил от някаква гадна болест или се гърчи в пламъците на паднала отгоре му светкавица, или акулите късат вътрешностите му в океана. Сега вече бе убедена, че е в състояние и сама да го убие. Стига да стисне достатъчно здраво тънкия му врат, докато посинее и се задуши. Можеше да вземе една от старите пушки на баща си и да го простреля в центъра на челото. Тя знаеше къде е ключът от шкафа с оръжието. Видяла бе откъде го взима Мейси, за да почисти праха вътре. „Бум“ и изгнилият му болен мозък ще се размаже като пюре. Той само това заслужава.

Умри, помисли си тя. Умри веднага!

— Мисли — гласът му отново проехтя с гневна настойчивост и отекна като чук. — Анализирай и ще откриеш. В противен случай няма да си ми нужна повече и ще се наложи да те отстраня като останалите.

— Престани — крещеше тя. — Пусни ме или ще те убия! Кълна се, ще те пречукам.

— Тихо — дрезгаво се обади той. — Това е само първото изпитание. Най-простото. Трябва да се съсредоточиш. Да го измислиш. Мисли за функцията и формата. Помни за сръчността и действителността. Издигни се над илюзията. Всичко е илюзия. Само илюзия.

Безсмислени бръщолевения.

— Нямаше да те избера, ако не беше способна да се справиш. Можеш и трябва да се справиш. Ще успееш или ще загинеш. Ти ще решиш, Абигейл. Ти си архитект на своята съдба.

Той наистина беше луд. А се опитваше да подлуди и нея. Но тя няма да му го позволи. Все някак ще се измъкне оттук. Тя отново притисна стъпала в основата. Напрегна мускули и натисна, докато коленете й се разтрепериха. Но дъното отказваше да помръдне.

Цилиндърът беше като туба.

Форма и функция. Различни предмети с подобна форма започнаха да се нижат в съзнанието й. Паста за зъби, крем за ръце.

Дали не искаше да я насочи към това? Пое си дъх и го задържа, опря отново ръце и колене в стените на цилиндъра. Завъртя бавно стъпалата си в посока, обратна на часовниковата стрелка. Дъното простърга и поддаде, завъртайки се като капачка на винт за буркан с маслини.

Още няколко завъртания и основата на цилиндъра ще падне. Много скоро ще се измъкне оттук, навън от това отвратително място. После все някак ще успее да мине покрай него и да избяга. Продължи да върти с крака и дъното продължи да се движи. С глухо дрънчене металният кръг тупна.

Абигейл се измъкна навън и се огледа за лъч светлина. Мракът се простираше и извън цилиндъра. Очевидно беше безкраен.

Възможно ли беше наистина?

Тя започна да опипва пространството наоколо. Оказа се, че вместо на свобода се е озовала в друг контейнер. Този беше облицован с някаква плътна материя и въздухът вътре беше дори по-тежък и някак гъст в сравнение с този в тубата. Помисли си дали да не се върне обратно, но преди да успее, някаква преграда се спусна и препречи пътя й. Абигейл остана потопена в миризмата на мускус и жужащия звук на някакъв мотор.

Гласът на онзи й съобщи, че е минала първия тест, най-простия. Предстояха и други.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Полицаите пресрещнаха Рубен Хъф на кухненската врата и го подкараха бързо към кабинета на Чарли, за да го разпитат. Нора и Чарли останаха в шумната компания на госпожа Болард. Жената не спираше да бърбори за неблагодарните си синове, за небрежните наематели и остеоартрита си, които, както Нора разбра, били свързани по някакъв начин.

Мина близо час, преди Десото да доведе Хъф обратно в дневната. Мериман ги следваше тромаво, полюшвайки се като надуваема лодка.

— Разказът му е правдоподобен — сподели Десото с тях. — Не мисля, че знае къде е момиченцето ви. Не искате ли да разкажете на всички онова, което казахте и на нас?

— Всичко отначало ли? — въздъхна Хъф. — Мразя да се повтарям, както някои хора — той стрелна с поглед хазяйката си.

— Превърнал си квартирата си в истинска дупка, Рубен — отвърна на погледа му тя. — Срамота е.

— Добре е да мислите, преди да говорите. Предстои ремонт — прекъсна я той. Отпусна се на стола и започна да разказва своята версия на събитията.

Преди няколко дни съседът на Рубен от горния етаж пуснал водата да си напълни ваната, но без да иска, заспал. Същата вечер Хъф бил на покер, както се случвало две-три вечери в седмицата. Когато се прибрал няколко часа по-късно, от тавана на дневната, на спалнята и на килера му вече капела вода, която до този момент успяла да накисне всички килими. За да избегнат неизбежното мърморене на хазайката двамата се разбрали съседът да покрие разходите, а Хъф да направи ремонта сам.

— Какво нахалство само — презрително изсумтя жената. — Както е известно, сградата е моя. Струва ми се е редно да зная, ако се случи нещо такова.

— Добре де — не се сдържа Хъф. — Ето, казвам ви. Ако искате да си ремонтирате сама — моля.

— Не съм казала такова нещо. Само подчертавам, че поне от любезност е редно да ме информирате за такива инциденти.

— При цялото ми уважение, госпожо, но понятие като любезност ви е чуждо, щом стане дума за собствения ви задник.

Очите на хазайката щяха да изскочат всеки миг и лицето й се покри с червени петна. Без да й обръща повече внимание, Хъф продължи своята история. Смятал да започне поправките, щом таванът и подът изсъхнат. Преместил се при чичо си Марвин в Уилмингтън. Мръсотията щяла да бъде голяма, затова той прибрал дрехите си, а голяма част от вещите си оставил в гаража на един приятел.

Мериман се обади и уточни, че се свързал вече с този приятел, със съседа, предизвикал наводнението, и с чичото на Хъф и тримата потвърдили казаното от Рубен. Според информацията на чичото за времето, когато Хъф се прибрал при него, става ясно, че малко след срещата си с Нора на вратата Хъф се прибрал. Не бил излизал до тази сутрин, когато станал за работа. Нито се обаждал, нито някой го бил търсил. С две думи в поведението му нямало нищо подозрително.

Пазачът изглеждаше вече отегчен. Разказа историята си монотонно и апатично, като през цялото време въртеше монета между пръстите си.

— Мисля, че вече мога да си вървя — заключи той. — Имам куп работи за вършене.

— Само още нещо, господин Хъф — намеси се Десото. — Казали сте на госпожа Брил, че тя няма да завари дъщеря си в стаята й. Откъде знаехте?

Хъф се загледа в тавана, сякаш там щеше да прочете отговора. Почеса носа си и най-накрая отговори с въпрос:

— Аз ли съм казал такова нещо?

— Да, когато се срещнахме на вратата. Към двора — намеси се Нора. — Как разбрахте? Видяхте, че излиза? Каза ли ви нещо? Моля ви, опитайте се да си спомните.

— Нещо не сте ме разбрали, госпожо Брил. От няколко дни не съм срещал Абигейл. Бях зает с работа по приключване на сезона.

— Но вие ми казахте…

— Не. Не помня да съм казал такова нещо. И защо ще го правя, след като не съм виждал момичето? Не сте ме разбрали. Приключихме ли? — обърна се той към полицая. — Ще ми се да се залавям за работа, преди да е превалил денят.

— Още нещо, господин Рубен — не се сдържа и госпожа Болард. — Очаквам квартирата ви да стане като нова. Такава, каквато я получихте от мен, чухте ли ме?

— Няма проблем. А и съвсем не беше идеалното жилище, когато се нанесох. — Обърна се към Нора и докосна периферията на въображаемата си мека шапка. — Надявам се много скоро да намерите Абигейл, госпожо. Мило момиче. Съжалявам, че не мога да ви помогна.

Госпожа Болард повлече Хъф навън от стаята. Полицаите се готвеха да си тръгват.

— Чакайте — възкликна Нора. — Каквото и да казва той, убедена съм, че знаеше, че Аби не е в стаята си. Помня точните му думи. Не казва истината.

Полицаите се спогледаха.

— Ще го наблюдаваме — обади се Мериман и кимна неопределено. — Сигурен съм, че детето ще се появи всеки момент.

— Децата непрестанно бягат — добави Десото. — Моят син например си събираше багажа почти всяка седмица. Всеки път, когато жена ми му откажеше нещо, той потегляше. Дъщеря ви ще се измори и сама ще се прибере. Ще видите.

Чарли отпусна ръка върху рамото й.

— Мисля, че хората са прави, скъпа. Хю избяга веднъж и го нямаше цели три дни, но се прибра сам.

Полицаите си тръгнаха и Нора отиде в къщата, да се измие и преоблече и да се приготви за срещата в десет с членовете на туристическия съвет. Силна болка туптеше в главата й. Очите й пареха. Чувстваше, че ще полудее, ако седне да чака някакви новини. Чарли можеше да я намери всеки миг, ако нещо се появи.

Имаше близо половин час, който да убие, и се отправи към студиото си, за да вземе коректурите на брошурата, която щеше да обсъжда с хората от съвета. Спазвайки препоръките им, тя беше направила снимки, които да показват контрастите в пейзажа — величествени върхове и зелени долини, ферми, индустриални

предприятия, уединени малки хотели и изискани ски курорти. Направила бе няколко снимки на курортния комплекс на Брил и заобикалящата го природа — от всички тях се излъчваше ведрост и спокойствие.

Каква ирония? Вярвала бе, че дъщеря й ще бъде в безопасност тук. Че нищо не може да я застраши в място, което прилича на книжка с картинки.

Предишната седмица двете бяха обикаляли околността, за да направи Нора повечето от снимките, които лежаха сега пред нея. Чувство на вина я прониза. Спомни си как сряза детето да престане с безкрайните си опявания и оплаквания. Беше й омръзнало да слуша колко прекрасен можел да бъде животът, ако живеела с баща си.

Истината беше, че безценният баща на Аби беше наистина ценен, но в съвсем малките дози внимание, които пожелаеше да отпусне. Рей беше съвършеният партньор за ваканция — истински водопад от подаръци, забавни случки и специални преживявания. Никога не се съгласи да вземе Абигейл за повече от един ден. Отговорността за всеки по-дълъг промеждутък му идваше твърде много. Станеше ли дума за отговорност, той побягваше като изстрелян.

Естествено Нора не беше споделяла тези неща с дъщеря си. На детето предстоеше само да се запознае с ограничените възможности на баща си, които майка й е трябвало да приеме и преглътне. Ето защо, за да не отговаря на въпросите му Нора се потопи в работа.

Правенето на снимки открай време беше нейното спасение. Погледнат през обектива, светът се виждаше смален и някак много подреден. С апарата тя успяваше да улови особена сянка, да запечата момент от деня. Само така можеше да изолира от полезрението си грозните неща от живота.

И както обикновено се случваше, когато се въоръжеше със своя „Никон“ или допотопния си „Хаселблад“, цялото й внимание биваше погълнато от отрязъците от време и пространство, които я привличаха. Настояванията на Аби оставаха в периферията на вниманието й при другите неприятни неща — изсъхнали дървета, буреносни облаци, кални пътеки, отпадъци, убийства по пътищата.

В няколко от снимките бе успяла да улови дори случайна усмивка на лицето на дъщеря си. На един от кадрите Абигейл правеше двойно салто по пътеката към изоставената къща горе на хълма.

Моментът бе достоен за увековечаване — детето искреше от доволство. Сега обаче Нора си спомни момента след това, когато мимолетното просветление беше преминало в ядосано цупене и мрачни обвинения.

— Ти дори не позволяваш на татко да дойде да ме посети. Интересува те само да си с Чарли и това тъпо място.

Дали пък не трябваше да прояви повече разбиране? Дали не трябваше да я изслуша?

Сега вече беше излишно да се самообвинява. Не можеше да върне времето назад. Просто ще й бъде за урок за в бъдеще. Ще бъде по-търпелива, ще изслушва.

Дано само да има бъдеще.

Беше близо девет часът. Време беше да тръгва за срещата. Огледа се за плик, достатъчно голям, за да побере всички материали. Не откри такъв в чекмеджетата, но се сети, че държеше резервни в килера до вратата. Тъкмо се беше заровила в кутиите и кашоните, когато слухът й улови бръмченето на таймера в тъмната стаичка.

Затвори вратата на килера и почти опипом се отправи към звука. Таймерът, който използваше, за да отмерва времето на проявяване, спря да жужи. Странно. Вероятно го е включила неволно, докато е събирала материалите си.

Минавайки покрай металните вани погледът й попадна върху една от тях, в която лежаха няколко снимки, оставени да се проявят. Тя рядко забравяше проявени снимки.

Бръкна с щипките в разтвора и измъкна съсипаната от химикала хартия, сгъна ги над ваната, за да не накапе пода. Вече се канеше да ги пусне в коша, когато забеляза ясния образ в едно от ъгълчетата.

Бос крак.

Сърцето й бясно заби, когато разпозна изострените върхове на пръстите. Елегантната извивка на стъпалото на танцьорка. Плитката от цветни конци, обгърнала глезена и захванатата с покрита с мъниста безопасна игла.

Това бе кракът на Абигейл.

С трепереща пръсти тя разтвори слепналите ъгли, изглади гънките върху работната си маса.

Това бяха четири снимки осем на десет сантиметра, направени със свръхчувствителен фотоапарат, ето защо образът бе зърнист. Като

се изключи изражението на лицето, четирите кадъра бяха почти едни и същи. На единия детето бе със затворени очи и устни, стегнати в напрегната концентрация. На следващия погледът й беше като на уплашена сърна, стъписана от силната светлина на светкавицата. Третият кадър бе я уловил с прехапана долна устна, а очите — препълнени със сълзи. Гледаше ужасено на четвъртия, устата й беше разтеглена в беззвучен писък.

Останалата част от тялото й беше някак неестествено изпъната. Ръцете бяха притиснати до тялото, краката — неестествено сковани. Облечена бе с дрехите от вчерашния ден — джинси и фланелка. Червената мушама бе завързана около кръста. Само единият крак бе бос. По маратонката на другия бе полепнала тежка кал, с подобни на косми влакна.

Нора едва потисна надигналото се ридание. Скъпото й дете изглеждаше толкова мръсно и нещастно. По страните й се виждаха тъмни вади, копринената й коса беше сплъстена. Вярно, че не се виждаха никакви видими следи от нараняване. Никакви физически следи от болка — поне на тези снимки. Нора твърде добре познаваше как изглежда Аби, когато е наранена. Очите й ставаха разсеяни, а устните се свиваха по особен начин.

С разтуптяно сърце тя закачи снимките с щипки да съхнат и изтича до централната сграда, за да доведе Чарли. Завари го в кабинета му да преглежда счетоводни документи. Задъхана, тя разказа набързо какво е открила.

— Възможно е наистина да не е Рубен. Който я е отвлякъл, е оставил снимките за доказателство. С дрехите, с които беше вчера е. Ела да ти покажа.

Чарли я последва в студиото.

Вътре някой беше вилнял здравата. Чекмеджетата бяха измъкнати, а съдържанието им лежеше разпиляно наоколо. Бюрото бе покрито с разхвърляни книжа. През открехнатата врата на килера се виждаше, как натрупаните кутии и кашони всеки миг щяха да се сгромолясат. Този, който бе оставил снимките на Абигейл, очевидно бе търсил и нещо друго.

Нора и Чарли бързо се отправиха към тъмната стая. Жената запали лампата и се насочи към мястото, където бе оставила снимките да съхнат.

Чарли вдигна очи към закачените парчета хартия, но след миг се обърна и прегърна Нора. Притисна я до себе си и започна да милва косата ѝ.

— Скъпа моя. Всичко ще се оправи. Опитай се да се вземеш в ръце. Защо не отидеш да поспиш…

— За какво говориш? — Тя се измъкна от прегръдката му и пристъпи към въжетата. Снимките си висяха така, както ги бе оставила, но изображенията на тях бяха изчезнали напълно. Четири обвинително празни парчета хартия.

ДЕСЕТА ГЛАВА

По пътя към къщата, където бе настанен Уиър, Левитски подробно разпита Куин за параметрите на охранителната система. Той се оказа неочаквано грамотен по въпросите на електронното наблюдение, а и не само по тези въпроси. Трудно се вместваше в рамката на глупак, в която тя се опитваше да го постави.

От откъслечната информация, която Куин успя да даде, служителят на ФБР призна, че инсталациите са последна дума на техниката.

Движенията на Уиър се проверяваха и записваха непрестанно. Куин бе в състояние да покаже на Левитски своето копие от разпечатката на движенията на Професора през първата сутрин в новото му жилище.

— Интересно — отбеляза лаконично агентът, докато прелистваше страниците. — Този човек не спира да крачи напред-назад. Напрегнат, неспокоен.

Куин си спомни неумолимата стойка на Уиър като караул зад прозореца на дневната в деня на първото й посещение.

— Действително се държи като животно в клетка.

— Радвам се, че хората от охраната не разчитат единствено на обаждания от време на време. Нещо ми подсказва, че Професора без особено усилие ще намери начин да се измъкне през пролуките в създадената за него охранителна система.

— Стига Левитски. Този човек не е супермен.

Куин бе минала кратък курс по електронно наблюдение, когато постъпи на работа в службата по надзора. Пластмасовата гривна бе здраво прилепнала към китката на затворника и се държеше със стоманени нитове. И най-малкият опит да се отстрани или разхлаби устройството щеше да включи аларма в централния компютър в Телсол и в досието на човека под надзор щеше да се регистрира съобщение за опит за освобождаване. Всичко това щеше да предизвика мигновена реакция в полицейското управление.

Изпъкналата част на всяка гривна носеше уникална конфигурация, която съвършено съвпадаше с приемателното устройство в слушалката на телефона, инсталиран в квартирата му. Това и гласовата идентификация създаваха увереност, че човекът е добре охраняван. Куин поне бе уверена в сигурността на системата. Отговорният специалист от Бърлингтън я беше уверил, че през всичките шест години, откакто този начин на охрана е въведен, нито един от затворниците не бе успял да заблуди електронната система и да се измъкне.

— Мисля, че колкото и добре да се е справил с други, по-прости системи, тази е непробиваема — убедено завърши Куин.

— Също като с „Титаник“.

— Много остроумно, Левитски. Пристигнахме.

Тя зави в локалния път и спря пред портата в оградата. Преди да успее да излезе навън, за да отвори вратата, агентът стисна китката на дясната й ръка.

— Чакайте. Не знаех, че сме толкова близо. Не се издавайте, че съм тук. Опитайте се да го извадите навън. Ще се скрия.

— Но защо?

— Искам да го наблюдавам известно време, преди да се появя. След като закарате колата вътре, аз ще се скрия зад храстите. Щом сте готова да тръгнете, вдигнете високо ръка и ще се срещнем при колата.

— Необходима ли е наистина тази игра на криеница? Ако сте тук, за да се срещнете с него, защо не приключите още днес? — Направи го и изчезвай й се искаше да каже на глас. Само че възпитанието на Куин си казваше думата.

— Ако не беше необходимо, нямаше да губя и моето, и вашето време — сбърчи чело Левитски. — Е какво, потегляме ли, или да мисля за други маневри?

— Добре, съгласих се. Ще може ли да прибера ръката си? Или от мен се очаква да я пожертвам в името на родината?

Той я пусна толкова неочаквано, че тя за малко да удари главата си в прозореца на вратата.

Тъпанар. Куин ужасно се изкушаваше да му каже какво мисли за него. Бог й бе свидетел, че щеше да му е от полза.

— Съжалявам, добре ли си?

Докато паркираше колата зад външната ограда на двора, тя си мърмореше келтски ругатни. Сетне излезе навън и приближи оформената с метални пръчки граница, до която можеше да стига Уиър. Завесите в дневната бяха спуснати. От вътрешност на къщата не долиташе никакъв звук.

Куин се постара да не обръща внимание на агента от ФБР, който клечеше зад храстите като котарак от анимационен филм, и застана на подходящо разстояние от металните пръчки. Тъкмо се канеше да се провикне, за да предизвика вниманието на своя подопечен, когато вратата на къщата се отвори.

— Госпожица Галахър? Много ми е приятно, че отново сте тук, и то така скоро — устата на Професора беше разтегната в многозначителна усмивка. Празните му очи се присвиха въпросително.

— Минавах наблизо и реших да се отбия, за да ви попитам имате ли нужда от нещо.

— Много любезно, наистина. Благодаря ви, но нямам нужда от нищо. Моите нужди са скромни.

— Така ли? — Куин неволно присви очи също като него и вече очакваше той да се върне към вулгарните си реплики, с които я бе засипал миналия път.

Той обаче поддържаше играта на съвършена невинност.

— Точно така. Както добре знаете, известно време съм живял под охрана и съм свикнал с малко. Трябва да изплащам дълга си към обществото.

— Каква е играта, господин Уиър?

Очите му се разшириха.

— Да не би да ви се струвам различен от предишния път?

— Точно така. По неясни за мен причини се опитвате да се държите прилично. — Куин не откъсваше поглед от престорената невинност, изписана на лицето на престъпника. Вероятно точно това бе имал предвид Левитски, твърдейки, че Уиър е непредсказуем. Непрестанни и неочаквани промени в поведението. Тази задача щеше да е всичко друго, но не и скучна.

— Простете, госпожице — примижа затворникът и сви устни обидено — не ви разбирам.

— Няма нищо. Важното е, че аз разбирам, Уиър. А аз наистина разбирам.

— Надявам се. Ще ми бъде неприятно да ме разберете погрешно. Откакто се помня, нося това бреме.

— Горкият! Съжалявам, че забравих цигулката си в другата чанта.

— Не очаквам съчувствието ви. Моля единствено за справедливост. За правилна оценка. Нищо повече.

Справедливост и някое малко момиченце, което да накълца на парчета. Този човек наистина имаше скромни желания.

Кучето водач се промуши през вратата и застана до Уиър. Професора протегна ръка и погали главата на кучето между огромните уши. При всяко движение мускулите на ръката му играеха като вълни на планински поток. Забелязваше се странна прилика между двата звяра. Най-вече в студените непомръдващи очи. Смъртоносната неподвижност на хищника, подушил жертва.

— Все едно, господин Уиър, но е време да вървя. Чакат ме и други от моите момчета и момичета.

— Така ли? Нямате време за чаша чай? Самотно е тук.

Куин продължи да се взира в немигащите орбити на лицето му — лишени бяха от душа и чувство. Студени като смъртта.

— Благодаря все пак, но трябва да вървя. — Тя вдигна ръка, знак за Левитски, че е готова да тръгва. — Довиждане засега, господин Уиър. Доскоро.

Неочаквано Уиър се стегна.

— Какво беше това?

— Кое?

Той вдигна нагоре лице и сбърчи чело.

— Ето там. — Той вдигна обвинително пръст в посока на укритието на Левитски зад градинските храсти. — Нещо с лоша миризма. Кое е това вонливо създание, което сте довели? Какъв сценарий се опитвате да разигравате?

Куин не можеше да се сети каква беше причината за внезапната му подозрителност. Слухът й беше отличен, а не беше доловила никакъв звук. Агентът беше достатъчно далеч, за да бъде доловена миризмата му.

— Не планирам игра. Въобразявате си някакви неща. Тук няма никой друг, освен нас двамата.

Уиър се изсмя вяло.

— Съвършено вярно. Никой друг, който да има значение.

Куин се отправи към колата. Усещаше излъчващото ирония присъствие на Професора като леден блок зад гърба си.

— Спрете. Не си тръгвайте още — думите му, а и нещо в тона, с който бяха произнесени, я накараха да спре. — Има начин за вас, госпожице Галахър, но той е различен от този, който сте избрали.

— Ако искате да разбера онова, което казвате, трябва да се изкажете по-ясно.

— Приближете се тогава. Трябва да си остане само между нас — пръстът му стърчеше във въздуха като омагьосана змия.

Куин се извърна и направи няколко стъпки обратно.

— Какво има?

— Ако наистина искате да ме опознаете, трябва да следвате неотклонно пътеката.

— Благодаря, но вече ви казах, не изпитвам особен интерес.

— Напротив. Изпитвате интерес и нямам нищо против да ви водя. Да бъда ваш учител, госпожице Галахър. Нещо като наставник. Избрал съм ви. Имате шанс да сте първата, която ще научи всичко. А това познание ще ви помогне много, особено като се има предвид новият обрат на събитията. Но се налага да сте много наблюдателна. Да отворите сетивата си и да се боите.

— Поласкана съм от предложението. За съжаление съм твърде заета, за да започна да взимам уроци от един душевноболен. Така че, ако ме извините, ще тръгвам — след тези думи тя се обърна и пое към джипа си.

— Вие единствена можете да ме опознаете — долетя тихата забележка, сякаш бе предназначена само за нея. — Да ме опознаете, трябва. Скоро ще разберете, че нямате друг изход. Ние двамата сме свързани. Чуваме една и съща мелодия. Тя движи и двама ни.

Куин спря, но реши да не говори излишно. Затънала беше в оплетени случаи. Напрегна се да не дава ухо на продължаващия зад гърба й шепот и продължи да крачи по пътеката.

— Пътеката към разкритието — довя лекият вятър до слуха й. — Трябва да намериш пътеката. И то бързо, за да не стане късно и за двама ни. Преди да се случи най-лошото.

Тъкмо отваряше вратата на колата, когато усети как Левитски се материализира до нея и бързо се шмугва вътре. Премести се на

седалката до шофьора и в същия миг отправи поглед към къщата. Професора стоеше зад телената граница.

Куин премести поглед от Уиър към Левитски и после обратно. И двамата бяха като омагьосани.

Тя потупа ръката на агента до себе си, за да наруши вцепенението му. Изражението на изненада бързо изчезна от лицето му и той прие вид на спокойна незаинтересованост.

Куин понечи да каже нещо, но той й даде знак да замълчи с бързо вдигане на ръка. Костваше й голямо усилие да задържи езика зад зъбите си, докато отминаха поредицата магазини на Мейн стрийт. Едва потисна желанието да изкрещи.

— Виж, не знам какво става, но ми се струва, че Уиър съвсем не е единственият, който играе. Усещам, че освен чисто научен интерес между теб и Професора има още нещо.

— Какво те кара да мислиш така?

— Добре. Забрави. Стига да не ми пречи, не ме интересува, ако ще и някога да сте били заедно на някой дансинг.

— В нищо няма да ти попреча. Моята работа е да съм в помощ на хора, които работят с такива чудовища. Наистина ще ти помогна, стига да ми позволиш. Какво ти каза, когато те повика да се приближиш до ограничителната линия?

Куин нямаше никакво желание да придава значение на гадните забележки на Уиър, още по-малко да ги повтаря.

— Че не обича изненадите и да не му водя повече гости без предупреждение. Предполагам държи да се среши и да сложи масата.

— Добре, Галахър. Щом не искаш да ми кажеш, твоя работа. Не мога да те принудя — Левитски мълча известно време, загледан в редицата пробягващи дървата на пътя. — Само още един съвет. Каквото и да казва, все едно колко незначително ти се струва, трябва да знаеш, че не е случайно. И почти във всички случаи означава неприятности.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той четеше мислите й.

Абигейл ожадня и в ръката й беше пъхнато пластмасово шише от онези, които колоездачите закачат за велосипедите си. Водата вътре беше възтопла, с метален вкус, но тя успокои пламналото гърло и поуспокои леко напрежението й. Тя жадно погълна съдържанието, но щом остави съда, той изчезна.

Същото се случи и когато тревожните симптоми ниско в корема й подсказаха, че й се пишка. Реши, че по-скоро ще се изпишка в панталоните, отколкото да го помоли да отиде до тоалетната, но се оказа, че не се налага да изпитва каквото и да е унижение. В същия момент метална кофа се появи между дясната й ръка и платнената стена.

Усетил, че тя не разбира за какво й е това, той промърмори:

— За тоалетна.

Всичко това се повтаряше с всяка нова потребност. Онзи оттатък някак предвиждаше от какво има нужда и то се материализираше до нея. Парче шоколад, ново шише с вода, хартиена носна кърпичка, за да избърше носа си. Само си го пожелаваше и въпросният предмет попадаше в ръката й или биваше тикнат до бедрото й. Щом изпълнеше предназначението си, предметът изчезваше.

— Заслужи тези привилегии, защото премина успешно първия тест — съобщи гласът оттатък преградата, когато тя започна да настоява да разбере какво става. — Ще продължим и може да получиш повишение.

Цялата история беше толкова странна, че момичето започна да се плаши, че ще откачи. Питаше се дали същото се бе случило с майката на нейната приятелка Бонита Тод.

Всяка година госпожа Тод прекарваше по месец и повече на легло в двуетажната сграда на техния мезонет на Парк авеню, след което няколко седмици трескаво обикаляше по магазините и пазаруваше и накрая тези скоростни набези приключваха с внезапно

настаняване в болницата на Ню Йорк, където се говореше, че й включват системи с разни лекарства и я изтезават с електрошокове, докато заприлича на същинско зомби.

Абигейл си представяше, как някой пуска силен ток и тялото на жената подскача неудържимо като момчето от съседния град, което случайно докоснало някаква жица след гръмотевична буря. От снимката във вестника се виждаше как горкото хлапе е залепнало за стълба, цялото почерняло като овъглено стъбло на бяла ружа от лагерен огън.

Нямаше да допусне да й се случи такова нещо. Твърдо бе решила да излезе от това премеждие със запазен разум. Щеше да мине през всичките тези тестове или изпитания, само и само да се измъкне жива и здрава.

Думите му танцуваха из съзнанието й като неуправляема вихрушка от откъслечни понятия, форма и функция. Образ и илюзия. Тя се опита да се концентрира, но мислите току се разбягваха подобно на мушици. Продължаваше да се губи в мълчанието наоколо, все така политаше в неизвестна посока.

Мисли!

Беше затворена между стени от кораво платно. Яко платнище като онова след трамплина в салона по физкултура, което пазеше да не тупнат на земята. Платно като онова на лодката, която татко й бе наел миналото лято с една от неговите „приятелки“.

Жената се казваше Таня, имаше карамелена на цвят кожа и зъби като на заек, а смехът й напомняше картечен откос. Таня говореше с акцент като на Дракула, парфюмираше се с някаква миризма на ванилия и не спираше да се хвали с дъщеря си Наташа. Момичето, чийто нос удивително приличаше на клюн, лежеше по цял ден и четеше книга с истории за някаква балерина, а до нея неизменно се мъдреше купа с чипс „Доритос“. Какво ли можеш да очакваш от момиче, което нямаше никакъв свой живот, а и майка му бе толкова странно създание?

Абигейл скучаеше на палубата, стискаше очи от силното слънце и все се мъчеше да разбере какво намира баща й в човек като Таня. Единственото, което успя да постигне, бе, че си докара силно главоболие от свиването на очите и един от онези редки погледи на

баща й, с които той искаше да й каже, че много добре знае какво се кани да прави и по-добре да се откаже, докато е време.

За щастие Таня не се задържа дълго. Нито пък Марджъри — с крака като дирeци, нито Габи Глория, нито пък къдрокосата Сузи, която бе истинско копие на кученцето си — помияр, но за разлика от него тя не умееше да се претъркулва и да се преструва на умряла.

Татко й я предупреди да не се държи дръпнато с така наречените негови дами, че обича нея най-много от всички и винаги ще бъде така. Възраженията на Абигейл нямаха нищо общо с дръпнатото поведение. Истината бе, че той все си избираше едни смотанячки. До една бяха такива. Стефани й каза, че баща й бил същият. Според нея след развода сякаш чавка изпиваше ума на мъжете. Стеф умееше да превръща в смешка и най-сериозните неща.

Мисли, Абигейл! Събери си ума и се съсредоточи върху проблема!

Ветроходни платна се веeха пред очите й. Платнени маратонки. Миналата година бе поискала да й купят розови платнени обувки, същите като на приятелката й Джийни, но се оказа, че кракът й е по-дебел и по-широк от наличните в магазина, така че се наложи да се задоволи с обикновени бели. По-скоро слонова кост, както майка й ги нарече, мислейки си вероятно, че Абигейл е толкова глупава, че да се хване на тази въдица.

Не. Мисли за контейнера, в който си попаднала.

Платнище, от което бе направен хамакът зад къщата на баба Брил. Платнище върху басейн.

Само че това тук имаше друга форма: чувал, торба.

Едва не подвикна радостно, когато се сети. Сигурно приличаше на онова, което носеше господин Бъниън в тяхната кооперация.

Пощенски чувал.

През седмицата пощаджията минаваше, докато тя бе на училище, но всяка събота Абигейл си намираше извинение, за да го изчака в преддверието на сградата. Спираше да си поговори с едрия чернокож Сол от магазина, който винаги имаше готова някоя бомбастична история, и джоб, пълен с дъвчащи бонбони с формата на мечета. Определяше си среща с приятелката си Джийни пред входа, по времето, когато знаеше, че пощаджията ще се появи с издутата си торба.

Абигейл обичаше да сключва сделки със съдбата, в очакване на писмо от татко. Щеше й се да вярва, че шансовете й се увеличават, ако е там, когато пощаджията се появи.

Концентрирай се!

Затвори очи и си представи господин Бъниън с тяло, много подобно на това на Хъмпти Дъмпти, и воднисти очи. Тя си представи смачканата му униформа и синята кутия с лакомства за кучета, която обикновено надничаше от джоба му, смачканите черни обувки с толкова изтрити токове, че той вървеше с леко полюшване, сякаш е с подкови.

И торбата с пощата.

Стискайки клепачи, тя си представи металната рамка на колелца и трите стари сини пощенски торби отгоре, покрити с мазни петна. Всяка от тях имаше капак върху отвора и знака на пощите отстрани — злокобен орел с ясно очертани нокти. Капакът на всяка торба се крепеше от кожени каишки с тока. Затваряха се като най-обикновен колан, острието на металния шиш стърчеше през някоя дупка, а свободният край на каишката висеше свободно.

Картината беше пълна. Тя виждаше края на кожената каишка да се полюшва от изкривеното рамо на господин Бъниън, след като бе вдигнал подутата от писма и пакети торба от металната рамка с колелца и я внасяше във входа. Виждаше дори многообразните цветове на пликовете, когато ги изваждаше, преди да отвори с ключа си предпазната рамка пред пощенските кутии, за да ги разпредели на съответните места.

Всичко беше пред очите й, но Абигейл така и не можеше да разбере как да го използва, за да се измъкне от платнището, в което бе затворена.

Онзи отвън се разхождаше някъде на горния етаж. Тя ясно различаваше стъпките му, как ту се приближават, ту се отдалечават, спират, след това отново продължават.

До следващото му слизане долу тя трябваше да се е измъкнала. Ако й се наложеше да изслуша още веднъж бълнуването му, щеше да си заскубе косите. И тогава щеше да има плешиви места по главата, като онова мършаво момче Алекс от класа по танци. Абигейл така и не можеше да си спомни онова изчанчено име на болестта му, причина за падането на косите му, звучеше като „Ало, пица“. Каквато и да беше

болест, всички се страхуваха, че може да е заразна. И горкият оплешивяващ Алекс танцуваше фокстрот с дебелата, гърдеста госпожа Шуп, съпруга на преподавателя им. Децата обичаха да се кискат зад гърба й, шегуваха се, че вероятно сутиенът е привързан за коленете й.

Концентрирай се!

Абигейл прогони госпожа Шуп от съзнанието си и отново се върна на образа на господин Бъниън, на шапката и обувките му и на торбата. Завъртя картината, огледа я от всички посоки.

Едва тогава разбра какво беше пропуснала.

Онзи идиот отвън й подаваше и прибираше разни неща: кофата, шишето, шоколада, хартиената кърпичка. Как ли го правеше?

Беше проверила вече всеки сантиметър от платнището. Нямаше цепнатини или отвори като онзи, който откри в цилиндъра. Всяка стена от платнището беше едно-единствено парче.

Но отделните стени трябва да са свързани по някакъв начин.

Дали бяха зашити?

С нарастващо вълнение тя заби юмрук в шева най-близо до ръката й, там, където се появяваха предметите. Натискайки с всичка сила известно време, тя успя да предизвика едва забележимо разтегляне между две от стените. Ето как й е подавал нещата. Правел е все пак някаква магия.

Отворът не беше достатъчно голям, за да се промуши. Закачи пръста си около един от оголените конци на шева и дръпна силно. Тегли така, докато конецът преряза кожата й. Силно я заболя и потече кръв.

Момичето се отпусна назад изтощено. Гледа дълго в мрака, докато усети как очите изсъхват. Болката в пръста стихна до леко пулсиране, което беше в унисон с туптенето над главата й. И двете отекваха в гръдния й кош. Нищо не можеше да направи. Нищо не се получаваше.

Повдигна крака с маратонката, за да почеше глезена на босия си крак и усети одраскването на безопасната с мъниста, която държеше гривната от цветни конци, която Стефани бе изплела и й подари при пристигането й в комплекса.

Тя се изви, колкото можеше, и с известно усилие достигна безопасната, разтвори я и се върна в първоначалната си поза.

Промуши върха на иглата в дебелия конец няколко пъти и успя да разкъса поне част от влакната. Когато конецът изтъня достатъчно, тя натисна с всичка сила и той се скъса. Постепенно измуши няколко бода, докато се отвори достатъчно широка дупка, за да може да се измъкне.

Абигейл разтвори с ръце отвора и надникна навън. След дългия престой в пълен мрак сега светлината на деня заигра пред очите.

Абигейл постепенно свикна и кръговете спряха да трептят. Торбата от платнище се намираше в квадратна стая без никакъв прозорец. Иначе изглеждаше нормално. В центъра се виждаше стълбище и тясно легло с гол матрак. Звукът от мотор идваше от малка метална кутия в ъгъла. Очевидно беше някаква машина, която издаваше звук, подобен на ръмжене, и от време на време отвътре просветваше светлина.

Абигейл погледна нагоре — не видя нищо, което да й се стори особено опасно.

Въпреки това тръпки страх пролазиха по гърба й, когато се измъкна от отвора и тупна на пода. Не виждаше никакъв изход от помещението, освен стълбата в центъра на стаята, а тя очевидно щеше да я отведе направо при него. Никакви прозорци, никакви други врати.

Трябваше да измисли начин да се измъкне покрай него.

Всичко е илюзия, беше й казал той. Илюзия. Е добре, тя можеше да се преструва. Също като леля Виктория, когато не искаше да отиде на работа. Може би тогава той щеше да я пусне да се прибере у дома.

Подготвяйки се за ролята си, тя разтри и раздвижи схванатите си крайници, разкърши колкото можа скованията си врат. Дръпна назад рамене, изправи гръб и пристъпи към стълбището, за да го повика. Боботещият му глас я спря, преди да успее да направи втора стъпка.

— Спри!

— Трябва да ти кажа, че не се чувствам добре. Стомахът ми се къса от болка. Повръща ми се. Пусни ме да отида на лекар.

Онзи само изсумтя презрително.

— Не бива да хабиш енергията си за глупости, дете. За следващото изпитание ще ти трябват много сили и пълна концентрация.

— Не, стига вече — изкрещя Абигейл. — Тръгвам си веднага. Още същата минута. Не можеш да ме спреш.

Щеше да изтича нагоре по стълбите и да побегне навън, така че той да не успее да я спре. Все някак щеше да се изплъзне. Не се боеше вече от него. Беше побесняла наистина.

— Казвам ти да спреш — чуваше го тя да повтаря — нито крачка повече.

Беше изминала половината от разстоянието до подножието на стълбата, когато гласът му млъкна. Наоколо се разнесе друг звук — нещо като свирене. Толкова остро и пронизително, че пробождаше като с шиш главата й. Абигейл вдигна длани да запуши ушите си. Свиренето рязко спря.

За един кратък миг момичето слуша смазващата тишина. Не смееше да мръдне, за да не стане причина за ново пускане на свирката. Все пак длъжна бе да рискува. Искаше да избяга на всяка цена.

Изгони от съзнанието си всичко, освен целта — стълбището. Свободата. Дишането й се успокои. Тя насочи очи и съзнание към пътя си до първото стъпало. Нагоре, навън и далеч оттук. Просто е.

Готова! Старт! Канеше се да направи първата крачка и усети, че кракът й е неподвижен. Нещо я държеше. Затворът изчезна от погледа й.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябва да се махне.

Нора не можеше да понася повече задушаващата загриженост на Чарли, непрестанното повтаряне на Мим да се успокои и досадните съвети на Виктория, че е най-добре да посети нейния психоаналитик. Всичко, което притежаваше или правеше Виктория, бе най-доброто. Това определено не можеше да си обясни.

— Доктор Гроув може да ти помогне да минеш през това изпитание, Нора. Достатъчно е да споменеш, че аз те изпращам, и бъди сигурна, че той ще направи чудеса. Нийл е страхотен мой почитател. А е и много мил. Нали е божествен, Мим? Спомняш ли си го на коледното парти у семейство Андерсън с онзи сребрист костюм на Армани? Направо убийствен.

Виктория отметна лъскавата си гарвановочерна коса и се сгуши на канапето. Въпреки безсънната нощ и тревогата в семейството сестрата на Чарли изглеждаше прекрасно както винаги. Дали пък не се беше ламинирала?

Нора усещаше зад очите си растящо напрежение.

— Отивам да оставя коректурите и материалите за брошурата на членовете на съвета по туризъм. Ако има нещо ново, обади ми се там, Чарли.

Тя побърза да напусне малкото общество въпреки техните протести. Не можеше да диша в тяхно присъствие, не можеше да мисли.

Напрежението поотслабна едва когато курортният комплекс се превърна в едва забележима точица в огледалото за обратно виждане. Докато се движеше на север по шосе номер 100, отвори страничните прозорчета и ги нагласи така, че прохладният вятър да бие в бузите й. Пусна радиото и завъртя копчето, за да потърси нещо подходящо за слушане: новини, прогноза за времето, информация за състоянието на пътищата, меки звуци на рок. Странно й се стори, че светът продължаваше своя живот, все едно нищо не се е случило.

Вече беше закъсняла за срещата, а бе тръгнала с намерението да отиде направо на заседанието, но не можеше да се освободи от мисълта, че най-напред трябва да надникне и да потърси нещо, за което да се хване, в света на Абигейл.

Училището, което посещаваше дъщеря й, беше основното училище на Диърфийлд вали. Нора пое по виещия се локален път, за да стигне тежката висока врата на разпростряна нашироко ниска сграда със странен покрив, който имаше поне десетина ската.

Много от прозорците на класните стаи бяха украсени с детски пролетни рисунки: примитивни цветя, великденски зайчета, кошници с малко криви яйца и туфи трева крайола. Зад тях се виждаше море от детски глави. Неспокойни детски личица, строги учителки. На черната дъска в една от стаите прожектираха диапозитиви. От салона по музика долиташе пеене.

Нора влезе в сградата от задния вход покрай бюфета на училището. Навсякъде туптеше от активност. Гласове. Вълни от детска глъчка се редуваха с гробна тишина. Отнякъде долетя тропот от детски крака по теракотената настилка на коридора. Шумът секна след нечие високо предупреждение: „Не тичайте!“.

Зашеметена от динамиката, която изпълваше сградата, Нора пое по дългия коридор. Класната стая на Абигейл беше втората отляво. Преди по-малко от месец Нора беше повикана тук, за да се срещне с учителката на Аби от шести клас госпожа Шифман. Лорейн, както тя бе настояла да я нарича Нора, беше дългокрака и кокалеста сърдечна жена с патрава походка.

Седнала на чина на дъщеря си, Нора бе прелистила тъжните резултати от работата на Абигейл. Купчина неизпълнени докрай задачи, предадени празни листове или попълнени, но обрамчени с червени ченгели.

— Тревожа се за нея — обади се по едно време госпожа Шифман. Нора беше толкова благодарна, че бе готова да скочи и да разцелува жената насреща. Не чуваше заплахи или обвинения, никакъв опит да прикачи като брошка нечия вина като развод, нов брак, преместване или неподходящо родителско поведение.

Проблем имаше. Щяха да работят заедно, за да го отстранят. Тъкмо за този подход бе мечтала Нора. Предложение за помощ. Някакъв план. Нещо.

Изкуши се да почука на вратата. Оказа се, че госпожа Шифман няма да й помогне този път.

Високо момче от предните редове забеляза, че тя наднича през релефното стъкло на прозореца във вратата. То посочи с пръст и се опита да привлече вниманието на учителката. Но преди жената да разбере какво става, Нора се скри и бързо напусна училищната сграда.

След това се отправи към пистата на възвишението Хейстак. Колата подскачаше по неравните пътеки, осеяни с пълни с дъждовна вода дупки. Възвишението бе тъжна гледка — кални коловози, полегнала растителност, а стълбовете на пустите лифтове й заприличаха на празни бесилки. Не беше трудно да си припомни как изглеждаше мястото само преди няколко седмици при закриването на пролетния ски сезон: искрящ на слънцето позамръзнал сняг и скиори с пламнали страни.

Когато времето и работата позволяваха, през почивните дни те двамата с Чарли водеха тук Стефани и Абигейл. След едно-две спускания Нора оставаше в подножието и с удоволствие наблюдаваше Чарли и двете момичета. Аби не се беше качвала на ски до тази зима, но бързо се научи да кара и винаги бе първа в спускането, което правеше с удивителна грация. Гънеше тяло, за да следва прокараните следи в снега, и всяко спиране бе придружено с ефектен вираж и вдигане на ветрило от сняг.

Нора винаги се бе удивлявала от физическите умения на дъщеря си. От съвсем малка беше подвижна и гъвкава — изключително любопитен факт, като се има предвид вродената несръчност на майка й и огромните размери на баща й. Най-любопитното и стъписващо откритие за всяка майка е, когато осъзнае, че детето й е напълно отделна, често пъти напълно неразбираема личност.

От пистата тя зави обратно към Дъвс Ландинг. Мина покрай малкото кафене, разкрасено с веселите цветове на пазарска чанта на Бергдорф Гудман, където Стефани и Абигейл идваха от време на време, за да обядват. Недалеч от комплекса на семейство Брил имаше малък търговски център с клуб за видеокасети под наем, магазинче за употребявани дънки и павилионче за сладолед.

Тъкмо отмина двуетажната сграда на театъра и ето че Нора забеляза пред нея да се движи тънката фигура на русокосо момиче с

дънки и червено яке. Сърцето й се разби като полудяло, тя натисна газта и бързо се изравни с детето.

— Абигейл!

Момичето се обърна. Вълна от разочарование блъсна Нора. Момичето беше истинска пародия на Аби. По-дълго и по-слабо лице. Тънка свита уста. Близко разположените й очи бяха някак безжизнени и враждебни.

— Извинете! — промърмори Нора. — Припознах се.

Безсмислено е това, което правя. Няма да ми помогне да открия дъщеря си.

Но какво да предприеме?

Тя насочи колата към центъра на Уилмингтън, където се намираше кметството. Беше закъсняла с близо час за срещата, но членовете от съвета по туризма все още заседаваха. Тя влезе тихо в залата за конференции на втория етаж, измърмори някакво извинение към любопитно вдигналите се към нея лица и се настани на свободно място до дългата дървена маса, отрупана с чаши с кафе и бележници.

Лицето й се отрази в лакираната повърхност и й направи впечатление, че изглежда изморена, но иначе беше наред. Тя все си повтаряше, че се държи сравнително разумно, че не си измисля разни неща. Можеше да предложи множество правдоподобни обяснения за онова, което се е случило със снимките на Абигейл: странна химическа реакция, погрешна обработка.

Не подлагаше на съмнение въпроса дали е имало такива снимки. Изчезналите на тях образи продължаваха да прогарят съзнанието й. Четири ясно очертани изражения. Скованите протегнати крака. Стъпалата на Абигейл — едното босо, а другото с маратонка с полепнала по нея кал. Тя наистина бе видяла с очите си.

— Всичко се свежда до това какво впечатление искаме да направим — казваше в този момент Джъстин Уелакот. — Дали искаме да се представим като група изостанали диваци или като хора, готови най-сетне да стъпят в двайсети век.

Уелакот беше президент на съвета по туризъм, кмет на Дъвс Лендинг и стар приятел на Виктория и успоредно с това един от редовните посетители на ресторанта, където бе опитал почти всички ястия. Наследил бе сериозна сума и на практика не му се налагаше да работи нещо постоянно. Говореше се, че е направил няколко твърде

неуспешни опита да заеме длъжности в някои от предприятията на Уелакот. Родниците му стигнали до единодушното заключение, че не го бива в бизнесделата и го окуражили да си потърси някакво друго занимание. Оттогава той се опитваше да пробие в политиката, филантропията и различни други дейности, където се смята, че не може да причини големи финансови поразии.

— Живеем във Вермонт, Джъстин, а не във Вегас. Ако искаш лъскави неща, сбъркал си щата — намеси се Холи Тръмбул, секретарка на съвета и пето поколение потомка на жители на Вермонт. Доволна, че е успяла да се намеси в подходящия момент, Холи намести очилата на баба си на гърбицата на носа си и наведе отново очи към заниманието си до този момент, да брои кръстчета на някакъв модел за бродиране.

Уелакот обърна красивото си изсечено лице към Нора. Той бе висок мъж, направен сякаш по калъпа на Виктория: съвършена коса, съвършени черти, съвършени зъби. Джъстин имаше вид на нещо много чисто, нещо обработено в стерилна среда, консервирано и опаковано. Близо четиридесетте му години не бяха оставили кой знае каква следа върху него.

— Сега, когато нашата фотографка е тук, нека погледнем какви снимки ни е донесла. Може би те ще ни подскажат към какъв вид издание ще се насочим.

Нора подаде плика с материали към челото на масата. Джъстин ги пое, отвори плика и ги раздаде на присъстващите, като не пропусна да подхвърли:

— Виждате ли? Заслужава ли този кадър някой скучен надпис? Ще ни трябват още няколко като тази, Нора. Гледай ти! Интересно хрумване. Ето това наистина се запомня.

Уелакот беше роден политик. Научил се беше на точната интонация. Можеше да даде с еднаква убедителност купчина аргументи за две противоположни мнения в даден спор. Умееше да печели привърженици на своите идеи и да ги инвестира там, където щеше да получи най-висока лихва.

Чарли го мразеше от цялото си сърце. Нора не го взимаше достатъчно сериозно, за да има мнение. За нея този мъж бе крачеща карикатура.

А и в интерес на истината, той й беше направил редица услуги. Поръчката за тази брошура дойде благодарение на неговата препоръка, а имаше и още няколко.

— И така? Какво ще кажеш, Нора? Работила си и върху други рекламни материали. Да останем ли затворени в собствения си пашкул, или да се понесем вдъхновени с новите идеи?

— И в двата случая може да се получи нещо добро. Зависи какво ще решите — тя добре знаеше, че той очаква от нея безусловна подкрепа на своята позиция, но тя не беше готова да се продаде толкова евтино.

— В такъв случай може да подложим въпроса на гласуване. Кой е за това да възложим поръчката на рекламната агенция от Бостън, за която говорихме, и те да се заемат с всичко?

Ръцете на повечето присъстващи се стрелнаха нагоре. Уелакот направи истинско представление от преброяването, макар процедурата да бе напълно формална. Той никога нямаше да зададе въпроса така, ако не беше сигурен, че гласовете на повечето членове на съвета са му в кърпа вързани. Джъстин бе свикнал да постига своето, все едно с какво се залавяше. Последната мисъл даде на Нора нова идея.

— Кой е нещата да бъдат направени по онзи стар, безличен, закостенял начин?

Пълната ръка на Холи се вдигна, последваха я още две несигурни ръце.

— Добре. Решено — Джъстин удари с малкото си чукче по масата. — Ще се заема с придвижването на нещата. Веднага ще се обадя на рекламната агенция да им възложа поръчката. Нора, ще те помоля да ми оставиш тези снимки, както да направиш и допълнителните, за които говорихме. Следващото събиране е другия месец в Сейнт Джонсбъри. Ще ни приемеш ли Холи? Твоите прекрасни шоколадови бисквити си остават ненадминати.

Столовете застъргаха по дъсчения под, хората заговориха с радостно облекчение и се заизнизваха от залата. Уелакот се сбогуваше, стискаше ръце, потупваше по рамото, от време на време пускаше ослепителна усмивка. Нора улови погледа му и попита може ли да поговори с него за минута.

Когато всички напуснаха сградата, той я поведе по един от коридорите на долния етаж, където влязоха в празен кабинет. Посочи й

един дървен стол, а самият той приседна на бюрото.

— Какво има? Надявам се, не е нещо сериозно — попита той, след като преплете пръстите на добре поддържаните си ръце.

— Мислех си, че може би Виктория вече ти е казала. Абигейл изчезна.

Лицето на Джъстин се изпъна от изненада и загриженост.

— Как така? От колко време?

— От вчера следобед. Джъстин, имам нужда от помощта ти.

— Разбира се. Каквото зависи от мен. Случило ли се е нещо?

Полагайки усилие да бъде спокойна и да говори смислено, тя му разказа цялата история, като започна със странната си среща с Рубен Хъф. Как стаята на Аби била заключена, а после се оказала празна, липсвали някои неща, съдържанието на бележката. След кратко колебание реши да включи и странния епизод с изчезналите образи от моменталните снимки, които откри в тъмната си стаичка. И Джъстин можеше да я помисли за луда, но тя бе сигурна, че снимките са важни. Този, който бе отвлякъл Абигейл, бе подхвърлил снимките в студиото й, което значеше, че е в района, както е било преди два часа. Тя се вкопчи в идеята като в спасително въже. Не е възможно да се отдалечил толкова много.

— А от полицията отказаха да предприемат сериозни действия, така ли?

— Заради бележката смятат, че е избягала и сама ще се прибере. — Нора изтри бързо една изплъзнала се сълза и вдигна поглед. — Моля те, Джъстин. Не знам какво ще правя, ако нещо се случи…

— Ш-ш-ш-т. Дори не бива да си го помисляш — той й подаде един бележник и я помоли да направи подробно описание на Абигейл, включително и дрехите, с които е била видяна за последен път. Когато Нора приключи, Уелакот прочете внимателно написаното. — Това трябва да свърши работа. Веднага ще звънна тук-там. Нещата трябва да се задвижат. Ще те държа в течение.

Нора усети прилив на благодарност. Уелакот й вярваше. Щеше да дръпне необходимите конци и полицията щеше да се залови сериозно със случая.

— Не зная как да ти благодаря.

— Не е нужно. Нека придвижа нещата, доколкото мога. Възмутително е, че все още не са започнали издирването —

изражението му беше сериозно. Може би дори гневно. За първи път Нора виждаше у този човек реакция, която се доближаваше до проява на емоция.

Докато затваряше вратата зад гърба си, тя го чу да казва:

— Там ли е? Кметът Уелакот се обажда. Предайте му, че проблемът е спешен. Пет пари не давам, дори да е на среща при папата. Трябва да говоря с него час по-скоро… Веднага!

Най-сетне нещата се бяха задвижили. Уелакот ще накара полицията да се заеме и те ще открият Абигейл. Трябваше да я открият.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейк Холанд бе разтоварил графика на Куин, за да има повече време да се занимава с Уиър и агента от ФБР. Но и така й оставаше да свърши доста. Повечето от условно осъдените, за които отговаряше, трябваше да бъдат посещавани всеки две седмици, а след всяко посещение се пишеше доклад. С Левитски или без него, тя не искаше да изостава от графика си.

Щеше да му предложи да го остави където той пожелае, по възможност някъде по-далеч, но той пък изяви желание да я придружава по време на обиколките. Куин реши да си мисли за него като за нещо, което не можеш да избегнеш, все едно колко неприятно е.

След като напуснаха къщата на Уиър, тя се насочи към Братълбъро, където Лизи Търнър, една от жените, за които отговаряше, живееше и работеше в Салон за красота на Уестърн роуд. Лизи бе взела свидетелство за право да упражнява професията на козметичка по време на продължаващата програма за квалификация на затвора „Читънден“, където бе излежала петнайсет месеца от общо тригодишна присъда за подтикване към проституция.

Като много от осъдените Лизи много трудно бе проумяла причината за своя арест, а и след това и за наказанието, което трябваше да изтърпи. Тя провеждала програма за облекчение на жертви на тестостерона. Как било възможно да я държат отговорна за това, което ставало между двама възрастни, които доброволно са влезли в една и съща стая. Вярно че някои от тях не били съвсем възрастни, а съгласието било закупено срещу сто долара или повече на час. Лизи така и не можеше да разбере какво е накарало онези от прокуратурата да вземат нещата толкова присърце, особено като се има предвид колко много от тях са били техни клиенти. И то задоволени клиенти, бързаше Лизи да уточни.

Морис Пъпешоглавия Мълдовски беше следващият в списъка. Кръгличък, пухкав и плешив като бебе. Криминалното досие на

Пъпешоглавия бе малко по-дълго от реката Нил. Престъпленията му варираха от обикновена кражба и измама до рекет и големи обири. След всяко здрависване с него Куин тайно преброяваше пръстите на ръката си.

Последното поприще на Пъпешоглавия, преди грубо да го откъснат от заниманията му за двегодишен престой в затвора в Ртланд, било усилието, което полагал да освободи възрастни дами от бремето за разпределение на наследството. Сега работеше с минимално заплащане на бензиностанция в центъра на града.

Посещенията на Куин бяха по-скоро рутинни. Тя питаше всеки от условните дали има някакви проблеми — реални или въображаеми. След това им даваше полагаемия се съвет или наставление, записваше впечатленията си в своя бележник, които после щеше да прехвърли в досието на човека.

Затворът предоставя известно, макар и перверзно, облекчение от стандартните проблеми на живота навън. Бивши затворници често пъти срещаха трудности в адаптацията, бяха забравили какво значи да плащаш сметки, да седиш на опашка в магазин или да понасяш присъствието на досадни роднини, които не изчезват като по чудо в края на часа за посещение. Някои от тях дори не криеха желанието си да се върнат обратно зад решетките, където се чувстваха удобно и защитени, и правеха всичко възможно, за да им се случи.

При всяко посещение тя се срещаше с работодателя, за да чуе и неговото мнение или да получи потвърждение, че всичко върви добре. Шефът на Лизи бе доволен от нея. Но и Лизи беше чаровница. Имала подход особено към мъжете, клиенти в козметичния салон, което не би трябвало да изненадва никого. Шефът на Пъпешоглавия се оплака, че се държал грубо. И тук нищо ново.

Докато Куин си вършеше работата, Левитски седеше в джипа. През цялото време четеше досието на Уиър. Очевидно бе, че то поглъща цялото му внимание. Почти не реагираше при завръщането на Куин в колата и потеглянето им към следващата спирка.

Лайл Акли, който изтърпяваше две години и половина условни от десетгодишна присъда за малтретиране на деца, работеше по поддържането на кучешкия пансион във ветеринарната клиника на Братълбъро. Въоръжен с лопата и чувал за събиране на листа, той прекарваше деня си в събиране на боклука от клетките на

четириногите. Напълно подходящо занимание за човек с неговия характер. Чудесно щеше да бъде, ако му плащаха процент от количеството, което успяваше да събере през деня.

На около два километра надолу по пътя Моли Старк водеше счетоводството и документацията на Асоциацията на млекопреработвателите на козе мляко на Южен Върмонт. Моли бе простреляла съпруга си в горната част на бедрото, след като го хванала с шведската детегледачка на съседите върху брачното им ложе. След известни преговори първоначалните обвинения били намалени до обикновено нападение и сега тя изтърпяваше осемнайсет месеца условни от четиригодишната си присъда. В затвора се бяха шегували, че Моли заслужавала допълнителна година за това, че не успяла да уцели точно в целта.

Следваше най-изтощителният клиент на Куин — Дъдли Чеймбърс. Той беше изключително мил човек и невероятно сръчен. Минаваше за гениален дърводелец, механик, инженер. Можеше да поправи или измайстори каквото си поиска. Единственият му проблем беше неподходящата преценка.

Помоли Чеймбърс да те изчака в камиона, докато ти и приятелчетата със скиорски маски на главите се отбиете за малко в някоя банка, и ще видиш, че Дъд не вижда причина да те подведе. Помоли го за незначителната услуга в три през нощта да откара твоя лишен от номера камион в някой склад, и ще видиш, че Дъд за приятел е готов на всичко.

Най-много се объркал в преценките си Дъдли, когато, преди да вземе решение, изпие триста грама „Уайлд Търки“, а алкохолът бе отговор на много въпроси за Дъд. Когато същата сутрин Куин спря джипа си пред фотолабораторията на Мейн стрийт в Уилмингтън и управителят я информира, че нейният човек не се е появявал тази сутрин, а и не се е обаждал, тя естествено помисли, че той за пореден път се е потопил в забрава.

Когато се върна в колата по-рано от очакваното, Левитски вдигна поглед от четивото си.

— Проблем ли има?

— Май да. Един от моите клиенти страда от време на време от пристъпи на бърбън амнезия. Налага се да отида при него, за да му дам лекарство.

Дъд Чеймбърс живееше в стая над гараж на частен дом на две пресечки от фотолабораторията, където работеше. Очуканият му стар пикап стоеше паркиран отпред, щорите в стаята на Дъд бяха спуснати. Куин изкачи дървените стъпала от страната на гаража и почука.

Когато след второто почукване видя, че няма да дочака отговор, тя преброи бавно до пет. След това отстъпи до края на площадката, изви се под подходящ ъгъл, засили се и блъсна вратата с рамо. Разбитата ключалка не оказа съпротива и първоначалната инерция я запрати в центъра на задушната стая.

Проснат на леглото си, Чеймбърс хъркаше като механичен трион. Имаше вид на парче колбас, забравено в някой ъгъл на хладилника. Но миришеше още по-лошо.

Поемайки си дъх само когато бе крайно необходимо, Куин напълни ръждясалия умивалник до половината с вода и добави към нея разтопеното съдържание на пластмасово кошче за боклук. Очевидно Дъд бе използвал този „елегантен“ съд за кофичка за лед, за да охлажда в него онова, което е останало от съдържанието на бутилката му. Еднолитрова бутилка от уиски се търкаляше празна до леглото, а отгоре спеше Дъд, подложил се на изпитанието да поеме цялото й съдържание.

Лицето на мъжа бе набраздено досущ като мрежа на паяк, а носът му представляваше топка напукани капиляри. Куин надникна под подпухналия клепач. Отдолу се разкри мътна очна ябълка, която се движеше в неясна орбита. Чеймбърс изгрухтя и облиза устни. От устата му се разнесе воня, подобна на тази, която се носи над старо каче за риба, което са забравили да изчистят.

За неин късмет човекът не беше някой гигант. Тя прецени на око, че не е много по-висок от нея, нито много по-тежък. Така както беше накиснат с алкохол по-трудно щеше да го вдигне, но въпреки всичко тя успя да го дотътри до умивалника. Подпря го на шкафа, мина отзад и натисна главата му надолу.

Щом лицето му се топна в пълния умивалник, водата преля отстрани и част от нея се изля на пода. Минаха няколко минути, преди студената влага да пробие преградата на упойката с лед, но най-сетне Дъд се замята като уловена на кукичка риба.

— К’во? К’воста-а? Махай се, бе!

Куин се отдръпна, за да му даде пространство за движение. След малко повтори процедурата. После пак. Най-сетне Чеймбърс застана пред нея с наведена глава и очи, забити в пода.

— Много се извинявам, госпожице Галахър. Май пак го направих.

— Направи го, и то как.

— По дяволите. Какъв тъпак съм.

— Какво да те правя — въздъхна Куин. — Трябва да те кача на колата и да те затворя отново в Рътланд, след което да изхвърля ключа. Никакви отпуски, никакви двеста долара.

Чеймбърс не вдигаше поглед от дъските на пода.

— Както кажете. Готов съм да понеса последствията — допрял китки, той протегна ръце.

Досмеша я.

— Не разбираш ли, глупако? Ако исках да те върна обратно зад решетките, да съм го направила още първия път, когато се натряска. Присъдата ти е към края. Остава ти по-малко от месец. Не може ли да се стегнеш за оставащите двайсет и седем дни?

— Искате да кажете, че ми давате още една възможност?

— Заклевам се, че това наистина е последният път. Още една стъпка встрани и те пращам зад решетките.

Той се усмихна и прорязаното му от бръчки лице изгря.

— Много ви благодаря, госпожице Галахър. Наистина сте много мила жена.

— Мери си думите, кретен. Не смей да ме наричаш „мила“.

— Добре, няма. Извинявам се.

Чеймбърс се хилеше като истински глупак, какъвто си и беше. Работата беше там, че Куин не можеше да пренебрегне другата страна на този човек. Редовно спасяваше счупени велосипеди и играчки от бунището, поправяше ги и ги раздаваше на бедни деца. Прекарал бе дни да измайстори приспособления по къщата на старата госпожа Люис, за да може да се движи след удара, който прекара. Беше отказал да вземе пари за работата си. При едно от последните си посещения Куин бе споменала, че Брен се готви усилено за турнира по софтбол. При следващата им среща той бе приготвил специално приспособление, за да може момчето да се упражнява само.

— Издъниш ли се, лично ще те заведа в „Рътланд“, да знаеш. Чу ли ме, Дъдли Чеймбърс? Спирам да рискувам собствения си задник заради теб.

— Разбирам. Обещавам да се държа прилично.

— Никакво уиски повече или там каквото може да се казва на витрината на магазина, обещаваш ли?

— Честна скаутска.

— И ще посещаваш сбирките на анонимните алкохолици? Редовно?

— Само след половин час има сбирка в „Конгрегейшънъл“, в центъра. Тръгвам.

Куин го огледа от главата до краката и само изсумтя.

— По-добре изчакай до утре. Ако някой там случайно запали клечка кибрит, целият квартал ще полети във въздуха.

Чеймбърс се ухили и допря два пръста до челото си.

— Както кажете. Наистина съм ви задължен, госпожице. Ако някога ви потрябвам за нещо, все едно какво, само дайте знак.

— Няма да го забравя. Засега можеш да поразчистиш малко тук и да не пиеш.

— Непременно — обеща той с искреността на малко кученце, обещало да не цапа повече килима. — Имате думата ми.

Този път Левитски не беше в колата. Куин отиде до ъгъла и го видя да говори по телефона от един автомат на Мейн стрийт. Изчака го да погледне към нея и почука по часовника си нетърпеливо. По нищо не се разбра, че е схванал намека й, защото продължи да си говори, без да се притеснява. Най-сетне с бавни стъпки се насочи към нея.

— Какво ще кажеш да хапнем нещо? — Бе първото, което каза, когато наближи. — Видях едно заведение малко по-надолу.

Стомахът на Куин отговори с леко гъргорене.

— Добра идея — не можа да откаже тя.

— Днес следобед искам да отскоча до Сейнт Олбънс. Открих пропуски в досието на Уиър и искам да си изясня някои неща. Иска ми се да съм готов за интервюто си с него утре. Какво ще кажеш?

Този мъж й идваше в повече.

— Повече от ясно е, че не познавате Сейт Олбънс, господин Левитски. Човек не отскача просто така.

— Известно ми е. Току-що говорих с отговорния служител. Там ни очакват.

— Не става дума за определяне на среща, а за три часа път с кола.

Спорът им беше прекъснат от чуруликането на пейджъра й. Без да изпуска Левитски от поглед, тя отиде до телефонния автомат и набра номера от дисплея на своя пейджър: номерът бе на Джейк Холанд.

Тъкмо навреме. За каквото и да я търсеше Джейк, щеше да му се наложи да изслуша за награда нейното оплакване. Имаше много да му разказва за Бърни Левитски. Този мъж бе напълно лишен от здрав разум и исканията му бяха скандални.

Беше се приготвила за едно от най-ефектните си изложения, но нещо в гласа на Джейк я накара да спре. С все по-голям ужас слушаше думите отсреща. Затвори и с натежали крака се насочи към Левитски, като се питаше какво ли следва сега.

— Какво се е случило? — попита агентът. — Имаш ужасен вид.

— Говорих с Джейк Холанд. Иска да ни види незабавно.

— Каза ли защо?

Куин вече подтичваше. Левитски се препъваше, докато се опитваше да я следва.

— Кажи какво има? Какво се е случило?

Тя почти скочи зад волана и натисна газта. Изпитваше потребност да хвърли нещо или някого. По дяволите! По дяволите всичко!

— Ще ми кажеш ли все пак? — не се сдържа мъжът до нея.

Куин обърна към него изпълнен с пламъци поглед.

— Преди няколко минути кметът на Дъвс Лендинг се е обадил на Джейк. Настаняването на Уиър в района бе държано в тайна, но кметът знаеше, разбира се. Беше получил уверения, че операцията не носи никакви рискове за никого. Точно за това даде съгласие Уиър да бъде настанен в Уолдорф.

— И?

— Изчезнало е едно малко момиче.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Извивайки се, Абигейл прокара ръце по краката си. Не се виждаше какво я държи, но необяснимо как тя беше залепнала за бетонния под. На няколко сантиметра пред нея имаше тънка червена линия, която образуваше голям кръг в стаята, на места дори се допираше до стените. За какво ли служеше? През кожата на босия й крак студени тръпки пълзяха нагоре. Започна да зъзне. Чувстваше се крехка като стъкло.

— Стига вече!

— Това изпитание е най-важното — съобщи й той. — Иска се да си изключително внимателна.

— Какво си направил с краката ми? Пусни ме!

— Добре. Ето. Свободна си. Но не бива да пристъпваш напред. Не стъпвай върху червената линия.

Детето предпазливо вдигна крака с маратонката и раздвижи глезена си. Повтори същото и с босия крак. Беше вкочанен, но поне не беше залепнал.

Така беше по-добре.

— Решението е в приказката, която ще ти разкажа — продължаваше онзи. — Отговорът е очевиден. Трябва да внимаваш в приказката от първата до последната дума и да действаш адекватно. Разбра ли ме?

— Моля те, не издържам повече. Не ми е добре. Честна дума. Пусни ме да си вървя у дома — отчаяно й се искаше да е вкъщи, да прегърне майка си. Почти усещаше как нежно я поглажда тя по гърба. Сгуши се и си го пожела от все сърце.

Гласът му се разнесе спокоен и успокояващ:

— Имало едно време една красива русокоса принцеса, която живеела в прекрасен червен замък. Тя била толкова умна и пленителна, че в нея се влюбило жестоко и грозно чудовище, което обитавало тъмното царство, простиращо се отвъд стените на замъка.

Принцесата знаела, че чудовището не може да я докосне, докато тя се намира зад сигурните стени на замъка. Но мечтаела за свобода. Часове наред прекарвала в мисли за това как тича из гората, пие слънчеви лъчи, гали вятъра.

Досетило се за желанията на принцесата, чудовището решило да я измъкне от спасителното й укритие със своите магии.

Първо й показало най-красивите цветя на света. Знаело колко много обича принцесата красивите им цветове, ето защо изсипвало пред погледа й водопади от ярки цветя. Далии и цинии, маргарити от близо и далеч и всичките те кимали и канели принцесата да изтича при тях, да ги притисне до лицето си, да напълни ръцете си с букети. Внимавай!

Неочаквано за себе си, Абигейл се бе озовала пред огромна изумително красива градина. Хиляди ярки цветове се полюшваха под ярките лъчи на слънцето. Тя неволно затвори очи, за да запази образа по-дълго. Продължаваше да чува обаче нежния шепот от триенето на листенца и стъбла. Обгръщаше я невероятният им аромат, толкова наситен и захарен, че дори я засърбя носът. Отвори очи и протегна ръце към огромна жълта далия, досущ като онази, която Мим бе получила в градината си чрез кръстоски и я бе нарекла в нейна чест „Слънчевата Абигейл“. Преди да я докосне обаче, цветята изчезнаха и нещо силно я опари.

Абигейл се сви. Пъхна пострадалия показалец в устата си, за да облекчи паренето.

— Хей! Заболя ме!

Той изцъка с език.

— Предупредих те. Чудовището умее да омагьосва. Знае първокласни заклинания и може да създава илюзии. Те били предназначени единствено за принцесата. Тя трябвало да се научи да ги разпознава и преодолява.

Междувременно злото чудовище решило да примами принцесата да направи погрешна стъпка. Ето защо й подарило най-изкусителното от всички изкушения.

В стаята се разнесе някакъв пукот. Абигейл се извърна по посока на звука и видя как в стената се отваря малка пукнатина. Тя постепенно нарастваше и през нея нахлуваше сребристата дневна

светлина. През отвора, не по-широк от острие на меч, тя можеше да види напъпили дървета и малка бяла къща в далечината.

Свобода.

Сърцето й щеше да изхвръкне от гърдите. Отворът в стената ставаше все по-широк — доби размерите на тънка колона. Само след няколко минути щеше да стане достатъчно голям, за да може тя да се промуши ребром. И тогава щеше да побегне. Все някой живееше в къщата отвън. От комина нагоре се виеше струйка дим, а пред вратата бе спрял камион, зад който излизаше струя изгорели газове.

— Ще бъде ли принцесата достатъчно умна, за да не се хване на уловката на чудовището? Ще разбере ли, че единственото й спасение е да се издигне над илюзията?

Абигейл се вцепени. Мускулите й се обтегнаха до скъсване. Гласът идваше някъде отгоре и изпълваше помещението, а вероятно и цялата къща. Тя щеше да успее да се спусне и да се измъкне навън, преди той да я стигне. Само още няколко сантиметра да се разтвореше цепнатината и щеше да изчезне оттук.

Но защо я пускаше?

Дали това не беше някой от гадните му номера?

Замисли се за това, което той бе казал за жестокото чудовище. Умно било колкото принцесата и се опитвало да я примами към собственото й унищожение.

Дали опасността беше истинска, или той само се опитваше да я баламоса, за да остане затворена в очертанията на червената окръжност? Замръзна, обзета от нерешителност. Пръстът на ръката й туптеше. Дали пък невидимото парещо нещо не я заобикаляше?

Предпазливо, за да не наруши очертанието, тя развърза червената мушама. Улови единият ръкав и подхвърли останалата част към забранената зона.

В същия миг отдалеченият от нея ръкав бе обхванат от огнени искри. Замирисa на прегоряла пластмаса.

Абигейл отстъпи назад от червената линия. Ръкавът бе съсипан и черен и от него все още се издигаха черни струйки дим.

Сгушена до торбата, от която се бе измъкнала наскоро, тя горко заплака. Риданията набираха сили и този път тя не направи дори усилие да ги потисне. Плака дълго, докато не започна да издава само неравни сухи хълцания, които нарушаваха тишината.

Със свободния край на фланелката си избърса мокрото си лице. Така й се искаше да се прибере, да бъде прегърната, да види познатите лица. Може да се каже, че почувства успокоителния шепот на чистите чаршафи и пухкавите възглавници, когато ги обърнеш от прохладната страна, както и едва доловимото шушнене на дантелените драперии над леглото й.

Стеф беше обещала да й даде своите ролери и да започне да я учи да кара. Дали пък не беше днес? Всичко се беше объркало.

Със сигурност знаеше обаче, че татко й ще пристигне в комплекса по някое време. Трябваше да е там, когато той дойде. Иначе той може да си помисли, че тя вече не се интересува от него и отново да си замине, без дори да се видят. Готова бе да умре, но да не допусне подобно нещо. Онзи извратен идиот не можеше да я спре да се види с татко си.

Празният й стомах бе започнал да се бунтува яростно. Тя беше умната принцеса. Никакви грозни, ненормални чудовища нямаше да я държат тук затворена.

Абигейл си спомни думите му. Отговорът беше в историята, в думите.

Пукнатината в стената не се разширяваше вече. Чу се някакво леко свистене, последвано от пресекливия грозен смях на онзи. Тя го изключи от съзнанието си и се съсредоточи върху приказката, която чу. Откъсите идваха един след друг в мислите й. Чудовища, магии, изкушения, опасност.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейк се опитваше да действа спокойно по време на срещата с кмета Уелакот, но Куин разбираше, че е напрегнат почти колкото нея. Докато чакаше пристигането на госта, той провери поне десет пъти кафето в машината, пренареди мебелите в конферентната зала и четири пъти посети тоалетната. Дори отказа да приеме обаждане на любимата си Мерилин.

— Предай й, че ще й звънна по-късно. Искам да съм сигурен, че всичко ще е наред, когато кметът пристигне.

— Това не е официален прием, Джейк — обади се Куин. — Ако на кмета не му хареса подредбата, може би ще ни направи услугата да си тръгне бързо.

— Моля те, бъди така любезна да удържиш този твой пламенен темперамент. Искам да мога да разчитам на теб.

— Ще бъда с образцово поведение, Джейк. Не се тревожи. Нямам желание да влошавам и без това сложната обстановка, повярвай ми.

— Точно това имам предвид. Все едно как се държи той или какво казва, моля те, въздържай се от коментар.

— Успокой се. Представяш нещата така, все едно съм непредсказуемо природно бедствие. Ще се представя като съвършен професионалист.

Левитски се закашля, за да прикрие надигнал се в гърлото му кикот. Куин го чу и реагира с подходящо въздържане.

— На кого мислиш, че се присмиваш, ти, самодоволен всезнайко? Точно пък ти с тази твоя досадна голяма уста?

— Куин! — предупредително повиши глас Холанд, свил ужасено устни.

— Всичко е наред, Джейк — успокои го Левитски. — Госпожица Галахър току-що се прояви като съвършения професионалист.

— Прав си. Куин, считай, че съм ти забранил да говориш по време на срещата — лицето на Холанд вече пламтеше. — Да не си

изрекла и дума без мое разрешение. Разбра ли ме?

— Разбира се, Джейк.

— Нито звук. Нито жест. Никакви физиономии. Нищо!

— Добре де, вече ти обещах.

Щеше да намери начин да не се обажда. Ако се наложеше, можеше да се забавлява с това да си представя как кастрира агент Левитски или пък как Брендън играе с тренировъчното си устройство.

Няколко минути по-късно кметът на Дъвс Лендинг влезе в управлението, следван от облак аромати на скъпа мъжка козметика, примесен с хладна арогантност. Дрехите му както винаги бяха очевидно скъпи, но ненатрапчиви: панталони от сив габардин с изряден ръб, копринена риза, кашмирен блейзър със златни копчета с монограми.

Без да чака покана, той зае председателското място на масата в заседателната зала и нетърпеливо плесна с добре поддържаните си ръце. Куин нямаше намерение да прави прибързани оценки, но видимо човекът се взимаше съвършено насериозно, абсурдно много се харесваше и се смяташе за личност от висока класа. Да оставим настрана колко много се интересуваше от материалната страна на нещата и колко силно бе привързан към майка си.

Джейк започна да представя присъстващите, но беше прекъснат от нетърпеливия жест на Уелакот.

— Можеш да ми спестиш тези глупости, Холанд. Единствената причина да съм тук е, за да ти съобщя, че ще ти търся лична отговорност за съдбата на Абигейл Икинс. Всичко, което се случи на това малко момиче, ще се залепи на твоя гръб.

— Разбирам тревогата ви за съдбата на детето, господин кмете — започна Джейк — уверявам ви, че ние всички сме разтревожени. Но не виждам защо…

— Щом е така, ще ти опиша следната картина — сряза го Уелакот. — Дъвс Лендинг е спокойно безопасно селище. Откакто съм поел длъжност, тук не се е случвало сериозно престъпление. А сега доведохте едно… животно, което трябва да живее сред порядъчните хора и скоро след това едно прекрасно, талантливо дете изчезва. Това дете на всичкото отгоре е от семейство, което ми е много близко. Не само ще отговаряш, но може да ти се случи и нещо много повече, ако

детето не бъде върнато живо и здраво у дома си. Ще те съдя и ще ти сторя всички възможни беди, за които се сетиш.

Холанд се стегна, но се въздържа.

— Уверявам ви, че до този момент не е регистрирано нарушение в охранителната система на Уиър — каза той. — Наредил съм да се направи нова щателна проверка на човека и на вещите му. Специален агент Левитски от ФБР е тук. С помощта на няколко души от пътната полиция той и госпожица Галахър, която е надзорен полицай на затворника, ще изпълнят задачата.

Уелакот погледна косо Куин и само се подсмихна.

— По-конкретно.

Куин прехапа език. Много енергично.

— Повече от ясно е, че всички ние държим час по-скоро да открием Абигейл Икинс — намеси се агентът от ФБР. — С ваше разрешение съм готов да поискам от Федералното бюро подкрепление, господин Уелакот. Нищо не активизира моите колеги така, както отвличането на дете. От вас се иска само да дадете съгласие. Веднага ще се обадя.

— Категорично — не. Няма да позволя банда въоръжени непознати да нахълтат в моя град и да изплашат хората до смърт. Хората от пътната полиция са напълно достатъчни и компетентни, за да се заемат с проверката.

— Нека тогава Бюрото да работи с тях — успя да вмъкне Левитски. — Нашите възможности са…

— Казах, че не съм съгласен. Да не би да имате проблеми със слуха, агент Левитски?

Агентът също запази самообладание.

— Честно да ви кажа, нямам много добро мнение за вашите служби — продължаваше Уелакот. — Между другото мога да изброя поне десетина случаи на изчезнали деца, неоткрити от Бюрото. От пътната полиция вече дадоха съгласие да извършат операцията по претърсване и издирване — кучета следотърсачи, хеликоптери, всичко необходимо. Те са достатъчно компетентни да се справят със случая и без вашите специалисти.

Той се обърна към Джейк.

— Впрочем Холанд, лично ще подбера хората, които да претърсят Уиър и къщата. Вие очевидно сте заинтересувани да

докажете, че няма пробив в системата. Левитски и момичето могат да ги придружат, щом държите, но ще бъдат надзиравани от моите хора. Няма да допусна да обърнете всичко това в своя полза.

Джейк пламна.

— Ако само така ще се уверите в невинността на Уиър, нямам нищо против. Включете, когото поискате.

— Да се уверя ли? Едва ли. Вашата проверка не значи почти нищо за мен. Не познавам глупавата ви охранителна система. Но това, на което държа, е да получа всички записи от камерите, с които разполагате, за да мога да ги предоставя на свой независим специалист.

— Добре — съгласи се Джейк.

Куин не вярваше на ушите си. Джейк приемаше всичко. Кметът искаше да ги унищожи просто защото така му беше хрумнало, фактите нямаха никакво значение за него. Нито пък съдбата на изчезналото дете. Единственото, което го вълнуваше, беше спасяването на безценния му задник.

— Най-добре се молете детето бързо да бъде открито — посъветва ги Уелакот. — Иначе ще се наложи да мислите с какво друго можете да си печелите хляба.

След тези думи той кимна високомерно, изправи се и напусна. Джейк стисна гърбицата на носа си и се сгромоляса в стола си.

— И така, дано да сме убедили кмета в невинността на Уиър. Иначе ще трябва да посрещнем последствията.

— Глупости — възрази Куин. — Той няма никакво право да налага правилата си.

— Може и да си права — рече Джейк. — Но така или иначе, ще направи каквото е намислил.

— Защо не се наведе и да го помолиш за целувка? — кипеше вече Куин. — За кого се мисли той?

Джейк обаче отказа да бъде въвлечен в спор.

— Както разбирам, той е отвратително богат и семейството му притежава едни от онези огромни международни конгломерати с интереси в десетки производства. През годините Уелакот си опита късмета в различни дейности, но, най-меко казано, не се представи блестящо. Известен е с това, че проваля всичко, до което се докосне. Превръща златото в смет. Нищо чудно, че семейството гледа да го

държи настрани. Политиката е най-дребното занимание от дългия списък с краткотрайни увлечения. Говореше се, че имал апетити за далеч по-високи длъжности. Нуждае се от трамплин към национална слава и ето че най-сетне му се предоставя случай. Налице са всички елементи: драма, патос, обществено възмущение. Когато Уелакот реши, че е настъпил стратегическият момент, ще обяви на всеослушание за местонахождението на Уиър и за изчезналото дете и тогава лешоядите от пресата ще ни погълнат.

— Положително има нещо, което можем да направим, освен да се покланяме на този надут глупак.

— Де да имаше — въздъхна Джейк. — Засега единственото, за което се сещам, е да продължим да се грижим за охраната на Уиър и да си гледаме останалата работа.

— Но не е справедливо. Защо допускаме един нещастник с потекло да се меси в нашата работа? Призна, че дори не е чувал за охранителната система на Уиър. Може би, ако разбере каква е…

Левитски срещна погледа на Куин и се опита да й каже с очи, но тя така и не го разбра. Опита се повторно, но не се получи и той се бърна към Джейк.

— Утре рано сутринта ние ще сме в Дъвс Ландинг. Искаш ли да вземем записите от камерите и от монитора на Уиър да ги предадем на Уелакот?

— Много ще ми помогнете, стига това да не ви отклонява твърде от преките ви ангажименти.

— Няма проблем — успокоително заключи агентът.

Куин се стегна, но не възрази. Холанд и без това беше вече достатъчно разстроен. В интерес на истината — тя също. Изправи се и навлече якето си.

— Не се тревожи, Джейк. Всичко ще се нареди — уверението беше насочено по-скоро към нея самата, отколкото към Холанд.

— Ще се нареди, по един или друг начин — неопределено отговори Джейк.

Навън Куин даде воля на едва сдържаните си чувства.

— Не че имам нещо против да им дадем записите, Левитски, но в бъдеще ще те моля да не говориш от мое име. Вероятно не си забелязал, но се возим в моята кола и заради твоите хрумвания се налага да нарушавам графика си.

Той спря насред паркинга.

— Ти май наистина не разбираш. Холанд нямаше никакъв избор, освен да наведе глава, но това изобщо няма да помогне. Има начини да се потвърди или отхвърли участието на Уиър в изчезването на детето. Ако наистина е чист, тогава и ти няма да си прицелна точка. Ако не е, най-добре е да се правим на щрауси. И в двата случая съм убеден, че няма да искаш да предадеш Уиър или да дадеш някакви преимущества на кмета.

— Защо не каза всичко това на Джейк?

— Защото ако не беше така сляпа, щеше да разбереш, че Джейк е с вързани ръце. Уелакот постави нещата така, че Холанд да не може да предприеме нищо, без да стъпи на някоя мина в полето на политиката. Ако действа така сякаш подозира Уиър, укрепва позициите на Уелакот срещу него. Имам намерение да се възползвам от положението. Мога да направя някои разузнавания под предлог, че водя своето разследване, но имам нужда от помощта на някой от вашата служба и това не бива да е Холанд.

— Да разбирам ли, че аз съм удостоената?

Левитски предпочете да не отговори. Той просто стоеше неподвижно насред паркинга. Искаше да се разбере, че никакви обсъждания повече не са необходими. На Куин се падаше огромен дял от отговорност. Може би дори по-голям, отколкото тя искаше да признае.

— Добре, Левитски, с теб съм.

— Ясно.

Докато крачеха към джипа, той й изложи намерението си да проверят по няколко начина невинността на Уиър по отношение на изчезналото дете. Някои от тях изискваха от младата жена огромна работа и тя побърза да му го каже.

Агентът я изслуша търпеливо, след което каза:

— Разликата между мен и теб, госпожице Галахър, е, че искам да свърша работата си систематично, стъпка по стъпка. Имам желание да се уча от онова, което чувам и виждам или чета и да направя добре обмислена и разумна преценка. А ти предпочиташ да полетиш напред.

— Не съм съгласна. Разликата между мен и теб, господине, е в това, че имам желание да си гледам работата.

Един мускул започна да потрепва на бузата му, но изражението му остана непроменено.

— Добре. Права си. Защо ли се бъркам? Помислих си, че може би искаш да следваш логиката на нещата, и беше глупаво от моя страна да пожелая да си сложа главата на дръвника, като се забъркам в този проблем. Не се пека аз на този огън.

Куин беше бясна. Не можеше да търпи някой да е толкова прав. Въздъхна дълбоко. Стига се е палила толкова.

— Добре, Левитски. Печелиш. Ако си убеден, че всичко това е толкова важно, ще играя в твоята игра.

— Казваш го така, сякаш ми правиш голяма услуга — той се засмя сухо. — Да ти кажа правото, Галахър, не познавам толкова нетърпим човек като теб.

— Благодаря ти — тя се усмихна. — Правя каквото мога.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Куин ги чуваше как разговарят на долния етаж.

— Наведи се, Уиър. Хайде разтвори крака.

— Разбира се. Каквото кажете. Така достатъчно широко ли е? Всичко ли видяхте?

Докато един полицай от щатската полиция и двама служители от затвора в Рътланд провеждаха на приземния етаж оглед с разсъбличане на Уиър, Куин, Левитски и един сержант от пътната полиция, определен от Уелакот, се бяха разпределили да направят щателен преглед на стаите в цялата къща. На екипа бе разпоредено най-подробно да прегледат всеки сантиметър от къщата, както и самия затворник.

— Дайте да огледаме сега семейните бижута, господин Уиър. Едно по едно.

— Разбира се, сержант. Гледайте, колкото искате.

— Направо не мога да откъсна очи от тялото ти, Уиър. Изумително, наистина. Прилича на истински мъжки член само дето е по-малък.

Куин я напуши смях. В работата й имаше и весели моменти.

Обаче бързо й се наложи да забрави чутото преди малко. В цялата история нямаше нищо забавно. Както Джейк бе им обяснил, описанието на изчезналото дете напълно съвпадаше с профила на предишните жертви на Уиър: същата възраст, руси коси и тънка атлетична фигура като Дженифър Бъкрам и убитото момиче в Бенингтън. Най-противно от всичко беше, че детето живееше в курортния комплекс на хълма, точно над къщата на Уиър.

Съвсем подходящо за отвличане разстояние.

Спалнята на Уиър беше застлана със сив вълнен килим. Нощното шкафче, скринът и рамката на леглото бяха от черно лакирано дърво. Скритите в дълбоки гнезда от сребрист метал крушки хвърляха злокобни сенки върху перленосивите стени. От решетките на нивото на глезените се излъчваше топъл въздух. Куин изваждаше всяко

чекмедже, отваряше всяка вратичка, търсеше двойни дъна и стени, проверяваше да не са залепени предмети или забранени субстанции. След това извади от скрина всички дрехи. Освен останалите си добродетели, този човек притежаваше свойството да мърля всяко нещо, до което се докосне.

Тя вдигаше дрехите една по една, изтръскваше я, след това проверяваше джобовете, маншетите и шевовете. Уиър предпочиташе черни ризи и панталони и тежко падащи материи. Костюми. Миризмата му — тежка и неприятна, се бе просмукала навсякъде.

Вътрешно се свиваше от погнуса при всяко докосване. Все едно се допираше до самото животно. В чекмеджетата откри малко лични тайни. Прибираше чорапите си два по два в спретнато топче. Носеше копринени слипове и боксерки — всичките черни. Не откри никакво украшение, с изключение на джобен часовник с верижка, който недвусмислено й заприлича на часовника, който самата тя бе наследила от дядо си. Отвори капачето и вътре откри пожълтяла снимка на мъж. Вероятно това беше бащата на Уиър.

Долу продължаваха с прегледа на тялото на Уиър.

— Отвори си устата. Вдигни езика.

— Както кажете, сержант. Как ще ви е по-удобно?

— Ще ми е най-удобно, ако ти счупя главата, така че престани с остроумията си и прави, каквото ти се казва.

Щом приключи с чекмеджетата, Куин мина на брайловия часовник до леглото. Огледа внимателно и радиото към него. Покривката на леглото й се стори подозрително нагъната и я дръпна. На чаршафа видя две белезникави вкоравени петна. Вдигна и чаршафа и прокара ръка върху матрака, след което го обърна наопаки, за да огледа рамката.

— Изплези си езика, Уиър. Още!

Само няколко неща висяха на закачалка в гардероба. Черен памучен халат, тънко яке с цвят каки и стандартният за явяване в съда тъмносин костюм. Единствената бяла риза бе със страшно мръсна яка и петна от пот под мишниците. Куин провери рафтовете, горе и долу. Огледа от всички страни трите еднакви чифта половинки обувки с връзки. Направи й впечатление, че по тях бе полепнала предимно калта и растителните отпадъци, които се срещаха на двора и в околностите на къщата. Когато бръкна вътре, за да види дали не е скрито нещо

вътре, гнусливо сбърчи нос от влагата и тежката миризма на застояла пот.

Никаква следа от разхлабени дъски или фалшиви прегради не откри нито в шкафовете, нито където и да било другаде в стаята. Никакви шумопоглъщащи плоскости или окачени тавани или каквито и да било други места, където би могъл да скрие неразрешени сечива или оръжие или дори труп. Развинти с отвертка всички винтове на панелите, скриващи отоплителните отвори, провери и вътре в тях. Извади единствено напластена прах.

— Сега разтвори пръстите на краката — дочу тя от долния етаж. — Вдигни ръцете си над главата. По-високо.

От другия край на къщата се разнесе стържене по пода от местене на тежка мебел, потупване, тракане на съдове и прибори. Кухнята беше определена за човека от пътната полиция. Левитски предложи да се заеме с териториите около къщата и мазето. Бяха оставили на Куин целия горен етаж.

Щом приключи със спалнята, тя влезе в банята. Там завари същата бъркотия и мръсотия. Стъклената поличка над умивалника бе отрупана със сапуни, принадлежности за бръснене, непочистени от косми четки за коса. Мокри хавлиени кърпи бяха натрупани на пода между ваната и тоалетната чиния. Очевидно не си даваше труд да ги хвърли поне в коша за пране под прозореца.

Изпълнена с погнуса и отвращение, Куин се насили да прегледа една по една плочките и фугите между тях за кухи места или дупки. Изпразни шкафчето за лекарства, почука и огледа за втори стени. Надникна в казанчето и провери за фалшиви връзки или нещо пъхнато в тръбите. Кошчето за отпадъци беше празно, като се изключат няколко смачкани бели листа хартия.

След като мина внимателно през свободната спалня, следващата баня и шкафа за спално бельо, тя се отправи към тавана. Смъкна подвижната сгъваема стълба, оставена върху шкафа за спално бельо и я закачи на забитите с тази цел куки в тавана. Когато се озова горе, първото, което видя, бе връвчица, която висеше от порцеланова фасунга. Дръпна леко края на връвчицата и голата крушка освети натъпканото с вещи помещение с мъждива жълта светлина.

Чу леко дращене. Вероятно мишки. Дъските по пода бяха осеяни с мишини и прах. Плътни паяжини висяха навред и обвиваха като с

пелена скелета на допотопен вентилатор. Това бе единствената част от къщата, където все още можеха да се открият следи от годините й и вероятната й история.

Преди да бъде ремонтирана за пристигането на Уиър, тя дълги години бе стояла празна и неподдържана. Съименничка на известния хотел в Ню Йорк, тази развалина години наред бе приютявала местните младежи. Идвали тук да пият бира, да се крият, когато избягат от училище или да изчакат страстите у дома да се уталожат, преди да се приберат след някое провинение. Родена в подобно малко градче, Куин от собствен опит знаеше, че в такива изоставени сгради много момичетата бяха загубили девствеността си — доброволно или насила.

Преди около месец, след като Лангдън Индъстрис завършиха преговорите с отсъстващия собственик, къщата беше оградена и патрулирана, докато децата се отказаха от посещенията си и се преместиха на друго място.

Застоялият въздух в таванското помещение притискаше Куин като пелена. Налагаше се да се навежда, за да не удари главата си в гредите на покрива. Обиколи с лъча на фенерчето си стените и огледа обичайните за такива къщи приспособления като жици, тръби, отдушници. Нищо, което да налага по-обстоен оглед. Нямаше начин един сляп човек да се оправи тук. Големи процепи, почти дупки, зееха между плоскостите, скриващи гредите на пода, така че една погрешна стъпка и можеше да пробиеш с крак тавана на стаите на втория етаж.

Тя се върна обратно по крехката стълба, откачи я и я върна на мястото й.

— Горе всичко е чисто. Вие там долу приключихте ли? — провикна се тя.

Дочу шум от суетене и стъпки, но отговор така и не идваше.

— Може ли да сляза?

— Да — отвърна нечий глас. — Готови сме.

Тя тръгна стремително надолу по стълбата между етажите, изгаряйки от нетърпение да се махне час по-скоро, взимаше дори по две стъпала наведнъж. Не искаше дори да диша повече въздуха на това животно.

Едно от щатските ченгетата приключваше с огледа на дневната. Левитски още се луташе из двора и мазето. Куин се отправи към

помещението, обикновено използвано като кабинет в подобни къщи, където двама сержанти преглеждаха голия Уиър, за да им каже, че излиза. Гледката, която зърна през откреxнатата врата, я вцепени.

Уиър бе чисто гол. При звука на стъпките й на лицето му изгря похотлива усмивка и той направи по посока на пролуката лек поклон. Куин се извърна бързо, но не достатъчно, за да не забележи отвратителната гледка: косматите гърди, затлъстелия кръст и цилиндричният орган от бледа плът, който потръпваше от началните тръпки на възбуда.

— Надявам се, че това там не ти е заредено, Уиър, иначе ще те обвинят в нарушаване на условията на пробацията. Прав ли съм, госпожице Галахър? — говореше Ралф Норман, шкембелия и началник на другите двама с него от щатската полиция. Те избухнаха в такъв пристъп на смях, че Куин имаше чувството, че всеки миг ще се задушат.

Тя цялата трепереше от ярост. Страхуваше се, че гласът й ще й изневери и излетя навън през входната врата. Тия тъпанари нямаха никаква представа какви поражения нанасят с идиотското си поведение. На Уиър бе разрешено да прекоси границата. Не само му разрешиха, дори го поканиха да го направи. Дадоха му картбланш да гледа на нея като на обект на присмех и тормоз.

И защо бе всичко това? За да се покажат като мъже. Толкова глупави ученически майтапи. Поредната евтина шега с лесна плячка. Кога ще спрат полицаите да се подиграват с нея?

За да изразходи насъбралия се гняв тя настъпи газта и се понесе с убийствена скорост към Рътланд. Мечтаеше някой от пътната полиция да се опита да я спре за превишена скорост. С огромно удоволствие щеше да го прегази. Тези идиоти при Уиър не бяха единствените, които умееха да си правят майтап.

Случката положително вече се разказваше и се обсъждаше дали може да бъде включена в десетте най-добри полицейски истории. Дори не си направи труда да се включи на полицейска честота, за да провери какво си говорят колегите й. Нямаше нужда да проверява, защото и преди й се беше случвало. Дори по-често, отколкото искаше да си спомня.

За да се поуспокои, тя спря в едно крайпътно кафене, за да изпие чаша чай с лед. Успя да накъса на ситни парченца цяла кутия с

хартиени салфетки. Обмисли всички възможни начини за нападение с черпак за супа.

Примерът с черпака не успя да разведри настроението й. Когато след близо час се върна в управлението, кръвта все така кипеше в жилите й. Бузите й пламтяха, едва сдържаше лошото си настроение. Първият, който се опиташе да я заговори, горчиво щеше да съжалява.

Вратата на кабинета на Джейк бе открехната. През пролуката тя забеляза Бърни Левитски да разговаря гневно с някого. Куин се отпусна на един стол наблизо и зачака да свърши, защото агентът от ФБР й се видя напълно подходяща мишена, за да излее гнева си.

Разговорът вътре продължаваше, думите летяха като гранати. Куин виждаше Джейк, но не можеше да разбере какво е разгневило така силно Левитски. Долната му челюст бе силно издадена напред, а тялото му се бе изкривило като въпросителна. Човекът имаше страховито изражение.

Миг след това Левитски вече крещеше:

— Тъпо копеле си ти, нищо повече! Колко трябва да си откачен, за да й скроиш такъв номер?

Последва неясно мърморене.

— Е, добре, щом си го търсиш, ще си го получиш! — Левитски замахна и очевидно цапардоса своя опонент, защото се чу тъп удар в човешко тяло, последван от изненадано стенание и някой тупна тежко на пода. Запъхтян, Левитски се изправи и започна да разтрива кокалчетата на ръката си.

Нищо вече не можеше да удържи Куин и тя се спусна на помощ на своя началник. Каква бе изненадата й обаче, когато видя, че човекът, който се гърчеше на пода, не беше Джейк, а шкембелията Ралф Норман, един от пътните полицаи, които преглеждаха голия Уиър в къщата. Самодоволната му усмивка в момента бе заместена от надигаща се подутина на горната устна. От носа му течеше кръв, а дясното му око бе с размерите и цвета на боровинково суфле.

Куин спря на прага и тикна ръце в джобовете си.

— Време ли е да изхвърлям боклука, господин Левитски?

— По-добре аз да свърша тая работа. Не го пипай, защото всеки миг ще започне да вони.

— Вярно. Още се усеща.

Ударението се надигна и започна да изтупва панталоните си.

— Ти наистина си откачено копеле, Левитски! Да знаеш, че ще се обадя на шефа ти и ще му разкажа всичко.

— И за това се иска ум, а ти го нямаш — сряза го агентът.

Норман се заизмъква от кабинета, мърморейки.

— Ненормалник! Никакво чувство за хумор. Толкова шум за една шега!

Куин го чуваше как си говори тихо, докато минаваше под прозореца отвън:

— Откаченото копеле сигурно се мисли за Джон Уейн.

Тя изчака човекът да се отдалечи и попита:

— Къде е Джейк?

— Не знам. Когато влязох тук, той тръгна занякъде.

— Късметлия — въздъхна Куин. — Обикновено държи да се отнасяме добре един с друг.

— Аз също, в повечето случаи.

Куин не успя да сдържи усмивката си, но се постара да я прикрие с изкуствена прозявка.

— Сигурна съм, че си го направил с добро намерение, но мога и сама да водя своите битки.

— Не се съмнявам, госпожице Галахър. Но той просто си го търсеше и реших, че не е редно да го разочаровам. Ти добре ли си?

Тя сви рамене.

— Добре съм, ако не се смята, че станах за посмешище в района и че ще ми трябва цял месец, за да върна Уиър там, откъдето започнахме. Какъв е резултатът от проверката в къщата?

— Всичко е застрашително чисто.

— Това не е лошо. Остава ни само да чакаме Уелакот да долети.

— Не съм сигурен, че ще го направи — сподели Левитски. — Нали знаеш, че все още можеш да се измъкнеш от този случай?

— Грешиш. Случилото се днес само още по-силно затвърждава убеждението ми, че трябва да остана.

— Не става въпрос за това какво ти се струва. Ако Уиър започне да мисли, че има психологическо предимство, нищо чудно да реши да провери колко далеч може да стигне, все едно колко добре работи охранителната система.

Куин не си направи труда да отговори. Залогът беше по-голям от това, което ФБР можеха да видят. Щеше да остане в случая,

независимо от последствията.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Нора се върна в курортния комплекс, тя завари Чарли в кабинета му, наведен над плановете за преустройство и ремонт на градския летен театър. Средствата, които общината смяташе да отдели, непрестанно се свиваха, и това се отразяваше на мащаба на преустройството. Танцовото студио вече беше пожертвано. Такава се оказа съдбата и на предложението за открития амфитеатър. Наместо това се засили интересът към обновяването на централната сграда, където залата можеше да побере многобройна публика, сцената щеше да има сложна система от театрални приспособления и складове.

Чарли не можеше да й съобщи някакви новини, свързани с Абигейл, освен че множество приятели и познати се бяха обадили след снощната им проверка, за да изразят съчувствие и да се поинтересуват за съдбата на детето. Все още нямаше новини и от Реймънд.

— Защо ли не съм изненадан? Никога не можеш да го откриеш, когато имаш нужда от него.

— Чарли, моля те, да не започваме отново. Моментът не е подходящ.

Нора му разказа за срещата с Уелакот и обещанието на кмета да накара полицията да се заеме със случая.

— Уелакот е идиот — отсече Чарли.

— Вероятно, но предложи да помогне.

— Джъстин се интересува единствено от собствения си интерес. Просто се опитва да ти направи впечатление. Очевидно те харесва, Нора.

— Глупости — избухна тя. — Не давам и пукната пара за мотивите му. Единственото, което искам, е да открия Абигейл.

— Разбирам те, скъпа, но ще бъде грешка, ако разчиташ на него.

— Мисля, че грешиш. Може да не е много симпатичен, но държи на думата си.

— Вярно — само дето тази дума не струва и пукната пара.

Нора пламна.

— Поне изрази готовност да направи нещо.

— Искаш да кажеш, че аз не изразявам такава готовност.

— Да, това искам да кажа. Според теб Абигейл е избягала, а аз съм луда.

— Не, мисля, че си разстроена.

— Нормално е да съм разстроена. А и ти, ако поне малко държеше на нея, щеше да си разстроен.

— Готов съм да направя всичко за теб, Нора — отговори той, очевидно дълбоко засегнат. — И за двете ви. И ти го знаеш.

— Знам само, че искам моето малко момиченце да е тук, и ще приема помощ, откъдето мога.

Чарли се опита да я прегърне, но тя се стегна и се дръпна.

— Джъстин поиска да направя няколко допълнителни снимки и отивам да свърша това. Ако не се заема с нещо, направо ще полудея.

— Моля те, не ме изолирай. Какво да направя? Кажи ми само.

Тя долови смесицата от мъка и объркване в погледа му. Обърна се. Очевидно бе какво иска.

— Ще се върна скоро.

Влезе в студиото и при вида на бъркотията, реши, че няма нито желание, нито сили да върне всичко по местата. Постара се да не гледа към празните лъскави парчета хартия, които още висяха на въжето за съхнене, натъпка обективите и резервни филми в чантата, окачи никона около врата си и тръгна да обикаля района.

Не знаеше какво точно търси. Разчиташе на моментно хрумване. Нещо странно? Интересно? Насоките, които й даде Джъстин Уелакот, бяха толкова неопределени, че той очевидно не знаеше какво иска.

Тя нямаше нищо против. Най-добрите кадри обикновено са импровизирани. Кратки моменти, когато светлината, камерата и действието се сливат в магическо единство. Никога не можеш да планираш или възпроизведеш отново такива сцени. Нора бе изпитала този урок на гърба си, когато се опитваше да избегне вече направена грешка или пренареждаше природата, за да изпълни предварително намислена сцена. Резултатът обикновено беше скованост и разочарование, като несръчно нанесен грим или фалшива усмивка на политик.

Мислите й отново се върнаха на Джъстин Уелакот и реакцията на Чарли, когато чу за предложението на кмета да подтикне полицията

към действие. Как можеше Чарли да изпитва ревност към подобно предложение? А и дори да ревнуваше, възможно ли беше неприятното му усещане да е по-важно от намирането на Абигейл?

Невъзможно.

Изобщо не бе характерно за Чарли. Вярно бе, че понякога имаше прояви на собственическо поведение, но досега Нора ги бе възприемала по-скоро като комплимент, отколкото като бреме. Той бе нежен, стабилен, щедър. Така поне бе вярвала до този момент.

В такъв случай е грешала преди, както бе грешала и по отношение на Реймънд. Добре знаеше, че е специалистът в грешните преценки. В случая с Реймънд тя направи огромен гаф: огромен мъж, с огромни крака и още по-голямо его.

Неволна усмивка разтегна устните й. Влюбването й в Реймънд бе глупава стъпка, пълна катастрофа, своеобразно желание да намери защита. Когато си поставеше за цел, Рей се превръщаше в неустоима стръв. Когато жената се опомнеше, беше твърде късно. Разбираш, че красивата стръв е пълна с отрова едва когато здравата си се закачил.

Нищо от това нямаше връзка с Чарли. Двамата бяха диаметрално противоположни. Просто различни човешки видове.

Наближаваше малкото езеро, отвъд редицата кабинки. Върху издигащо се възвишение блатна трева на брега лежеше преобърнато кану. Чифт счупени очила, туба крем против слънчево изгаряне и изкалян и накиснат от водата брой на „Ескуайър“ бяха заплетени в треволяците до лодката. Откровен портрет на юпи корабокрушенец, прекарал цяла зима под снега.

Тя направи няколко снимки от различни ъгли. Очите й, привикнали да търсят и откриват добри композиции, се спряха на окъпаната в слънце водна повърхност и прелестната каменна беседка на отсрещния бряг. Рубен Хъф вече бе нанесъл прясна бяла боя върху решетките за пълзящи растения пред стените и беше започнал да пребоядисва зеления покрив. Много скоро нагоре щяха да плъзнат филизите на розова глициния и яркочервения повет.

Тъкмо в тази беседка Чарли й беше предложил да се оженят. Било отдавнашна традиция в семейство Брил, няколко поколения наред мъжете правели предложение именно там.

Възможно ли бе това да се е случило миналото лято? Струваше й се, че оттогава е изминал цял един живот — от вечерта, в която се

срещнаха на тържеството по случай четирийсетгодишнината на общ приятел в Сохо. Между основното ястие и десерта те двамата вече така се бяха увлекли един от друг, че бяха като залепнали завинаги.

След не повече от месец той я доведе тук, за да се запознае със семейството му и да разгледа курортния им комплекс. Почти толкова бързо, колкото се влюби в Чарли, тя се влюби в прелестната природа. Скептично настроени нейни приятели от града я предупреждаваха, че именно във Вермонт хората се самоубивали от скука, но за Нора районът пулсираше с жизнеността на големия град, само дето липсваха убийците.

Заслуша се в тихото бумтене на мотора в бараката за инструменти и лодки наблизо. Хъф бе вдигнал платнището на басейна в двора на комплекса само преди седмица, това бе част от подготовката за летния сезон.

Друг постоянен ромон на мотор идваше от вентилатора в парника, където цветята и билките на Мим цъфтяха във всички цветове на дъгата. След първото стопяване на снега пазачът бе обърнал пръстта в градините и в лехите. След около месец Мим щеше да започне засяването и насаждането на прочутите си хибриди, които се изваждаха от парника.

Тук всички сезонни промени се извършваха със спокойствието и ритмичността на добре познат танц. В апартамента й в Манхатън всяка поправка или промяна бе свързана с множество сложни уговорки най-вече с градското божество — домакина на сградата.

Нищо не беше просто и естествено в града. Преди да се преместят във Вермонт, Абигейл знаеше, че зеленчуците растат в магазините за плодове и зеленчуци, че земята е покрита с циментови плочи, че въздухът е миришеща лошо смес, която употребяваш само по необходимост, и то на своя отговорност.

Толкова много неща носеха риск там. И вероятно само нейната бдителност и непрестанна тревога за оцеляването бяха запазили Абигейл в Манхатън. Тук Нора се чувстваше прекалено защитена, предоверяваше се на всички.

Изтиквайки назад в съзнанието си ненужните самообвинения, тя насочи обектива към парника и притихналия двор, застлан с каменни плочи. От едно издигнато място зад комплекса тя използва телеобектив, за да снима изоставената стара къща на хълма. Извърна

се към беседката край езерото и погледът й попадна на самотна фигура в далечината. Докато се чудеше дали да приближи или да побегне, човекът й помаха и извика:

— Хей! Здравейте! Елате насам.

Нора запристъпя по подгизналата почва. Когато стигна предния двор на павилиона, в който живееха Мим и Папа, тя видя, че възрастният мъж вече се е настанил в един от столовете стил адирондак и прелиства брой на „Дъвс Ландинг дейли“.

— Папа?

— Да? Да ви помогна ли? — Също като някое старо радио той можеше да говори ясно и безизразно или да е напълно неконтактен.

— Нора е. Жената на Чарли, нали си спомняш?

— Чарли ли? Чарли не е женен.

— Женен е, Папа. За мен. Направихме сватбата в навечерието на Коледа, тук в комплекса. И ти произнесе чудесна реч.

Мъжът вече беше изключил. Погледът му беше помътнял, а главата бе вдигната като на любопитно куче.

— Майка съм на Абигейл.

— О, Абигейл! — лицето му светна. — Как е малкото слънчице? Днес не съм я виждал.

Нора се поколеба, преди да отговори.

— Скоро ще дойде.

Папа потупа седалката на стола до себе си.

— Мило дете. Чудесно си я възпитала. Момичето има обноски, уважава възрастните. Не е като някои други. А е и много умна. Само веднъж й показах моята колекция от старо оръжие и тя запомни всички модели и години на производство наизуст. Дори и кое оръжие в коя война е използвано. Много мило дете.

— Благодаря. Тя също много те харесва. Най-много обича твоите разкази за водевилите.

Той се засмя.

— Бях нещо като шоумен. Владеех малко степ, малко комедия. Мислех си, че съм роден за голямата сцена. Но в крайна сметка приключих работата си в театъра с метла зад сцената. Това може да не го казваш на децата. Те обичат историите да завършват щастливо.

— Възрастните също.

Старецът отпусна безтегловната си ръка върху нейната. Човек почти можеше да го види как се разтваря в пространството. Материята направо се губеше. Нора посрещна погледа му. Човек трудно можеше да повярва, че това е същият властен мъж от масления портрет във фоайето. От този портрет разбра откъде идваше красотата на Виктория и Стефани. Сега той беше крехък и безцветен като част от мебелировка, оставена години наред на слънце.

— Разбрах, че Абигейл е избягала — неочаквано изтърси Папа. — Чух Мими да говори за това с Мейси. Странно как хората приказват край мен, все едно ме няма или съм някой пълен глупак, който не чува или не помни, и никой не ми обръща внимание. Ще се прибере скоро. Ще видиш.

Нора вече се беше научила да не го тревожи със съмненията си.

— Положително ще се върне.

— Той беше най-неприятен. Тормозеше Абигейл пред очите ми, все едно съм толкова стар и слаб, че не мога да направя нищо. Имаше ли някой друг наоколо, никога не се държеше с нея по същия начин. Страшно ме дразнеше. Виждах колко се плаши тя от него.

— От кого? Кой я тормозеше?

Мъжът премига. Прокара пръсти по вестника.

— Не мисля, че бягството може да реши нещо, но не мога да я виня за това, че предпочита да е далеч от онзи отвратителен досадник. Особено по начина, по който непрестанно я дразнеше, сякаш откачаше. Така ми се иска да му го върна по някакъв начин. Трябва да взема някой от старите си мускети, да го видя как ще бяга като заек на прицел. Само това заслужава.

— За Рубен Хъф, ли говориш?

— Рубен ли? А! В гимназията имах съученик на име Ед Рубин. Него ли имаш предвид? Грамаден, но с ум на врабче, нали? И много лоша кожа. Никога не пропускаше да ми подложи крак, когато бързах за час. Този глупак дори ми изби един зъб, та трябваше да ми правят мост. Доста нахакан бях по онова време. Започнах да раста чак на петнайсет години. Направо излетях на ръст през тази година… Ти пътувала ли си някога на круиз?

Само за няколко секунди той загуби връзка с действителността.

— Моля те — опита се Нора да го върне към здравия разум. — Кажи ми кой е досаждал на Абигейл. Много е важно.

— Абигейл ли? Да не би да стана три часа? Трябва да си взема хапчетата в три. Мама много ще се сърди, ако забравя.

Нора улови ръката му.

— Рано е, Папа. Мим скоро ще се върне. Тя ще ти даде лекарствата. Опитай се да си спомниш за Абигейл. От кого се страхуваше?

— Мим ли? Да имаш дребни пари? Трябва да звънна на това момиче. По-късно имаме среща. Ще отидем на танци с моето момиче.

Клепачите му се спуснаха бавно и той захърка едва чуто.

На Нора й се искаше да го притисне здраво, за да изкопчи още нещо, но знаеше, че ще е напразно. Толкова пъти бе наблюдавала как Мим се опитва да го върне към тема, от която е изключил. Невъзможно.

Тя събра нещата си и се запъти към студиото си. Обеща си след няколко часа да се върне и да се опита да научи нещо повече. Ако старецът се окажеше прав, то причината за бягството на Аби вероятно бе някой от тяхното обкръжение в комплекса. С алиби или не, може би Рубен Хъф все пак бе замесен.

Или пък беше някой, за когото не се бе сетила още.

Мозъкът й трескаво прехвърляше имена и лица на хора от персонала, гости, съседи. Толкова много хора идваха и си отиваха от това място. Всеки от тях можеше да се сближи с малкото момиче.

Толкова дълбоко бе потънала в мисли, че не забеляза дългия черен линкълн, който завиваше и поемаше по алеята за автомобили. Малко по малко настоятелният клаксон достигна съзнанието й. Чу удар от затваряне на врата и глас, който не можеше да сбърка я повика.

Тя заслони очи с ръка и го проследи, докато той стъпваше тежко във влажната пръст. Не го беше виждала от по-малко от година, но Реймънд беше променен. Не можеше да определи какво е различно, докато той не дойде по-близо. Веднъж вече беше виждала този поглед.

А веднъж беше напълно достатъчно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Реймънд крачеше през моравата като човек, който всеки миг ще се дуелира. От очите му хвърчаха искри, ръцете бяха стиснати здраво в юмруци.

— Какво се е случило с Аби, Нора? Къде е?

— Значи най-накрая си намерил съобщението?

Очите му се присвиха.

— Да, по дяволите. Майка ми се обади посред нощ. Едва говореше от тревога, горката. Каза, че Аби била изчезнала. Не знаеше какво се е случило. Опитах се да позвъня тук, но и четирите линии бяха заети часове наред. Цели три часа се опитвах да се свържа и най-накрая се качих в колата и ето ме тук.

— А как е успяла майка ти да те открие? — попита Нора.

— Какво значение има това? Важното сега е къде е Аби. Имаш ли някакви новини? Добре ли е?

— Нямам представа — Нора не можеше да го погледне дори. Едно от най-неприятните му качества бе, че успяваше да я извади от равновесие в моменти, когато най-много се нуждаеше от него.

— Как така не знаеш? Що за отговор е това?

— Честен отговор. Изчезнала е от вчера следобед. Правим всичко възможно да я открием.

Той вдигна длани и очи нагоре към небето.

— Чувате ли само? Правели всичко възможно — присви очи и процеди зловещо. — Само нещо да се случи на това дете, лично ще отговаряш пред мен. Ти си отговорна за нея.

— Така ли? Странно, все си мислех, че тя е и твое дете. Може би бъркам. И само така мога да си обясня защо през повечето време се правиш, че тя не съществува. И непрестанно забравяш дреболии като чековете с издръжката например.

Той направи няколко стремителни крачки към нея. За секунда Нора си помисли, че ще я удари. Никога нямаше да забрави онзи единствен път, когато той го направи. Миг след това той беше отчаян и

съжаляваше, но злото беше сторено и не можеше да върне времето назад.

Близо седмица след удара тя продължаваше да чува глухо дрънчене в ухото си. Този звук не я напусна през цялото време, докато търсеше адвокат, сменяше ключалки и трупаше нещата му в кашони, за да ги изпрати на пострадалите от земетресението в Съветска Грузия. Бракът им от доста време вече не вървеше и беше само въпрос на време, за да го погребат както трябва.

— Не ми пробутвай тези глупости — избухна Реймънд. — Знаеш колко много обичам Аби.

— Да. Аз също. Но в този момент последното, което искам, е да се карам с теб или с когото и да било, Рей. Ще се побъркам от тревога.

Той я погледна в очите. Омекна и въздъхна:

— Аз също. Не биваше да избухвам по този начин, извинявай.

— Че защо? Извиняването го умееш най-добре.

— Май си го заслужавам. Права си. Споровете ни няма да върнат Аби у дома. Разкажи ми какво е станало, може пък аз да се сетя нещо.

Те се отправиха бавно към беседката и седнаха на две противоположни пейки. Нора трепереше от студ и изтощение. Реймънд свали от раменете си памучния пуловер и го метна върху нейните. Дрехата бе толкова голяма, че с нея можеха да се завият шест души.

Нора бе повторила вече десетки пъти обстоятелствата около изчезването на Аби, но сега пред Рей бе друго. Докато наблюдаваше лицето му, си даде сметка, че този грамаден мъж истински страда. Вярно е, че обичаше Абигейл по начин, различен от този, който се описваше в книгите, но наистина я обичаше.

— Честно да ти кажа, нищо не разбирам — завърши Нора. — От бележката й излиза, че е избягала. Но какво правеха тогава тези снимки в студиото?

Реймънд бе сбърчил чело замислено.

— Историята със снимките наистина звучи особено. Твърдиш, че после образите изчезнали, така ли?

— И ти не ми вярваш.

— Казвам само, че е особено.

— По дяволите! Не съм ненормална. Много добре знам какво видях.

Той протегна ръка и помаха няколко пъти нагоре-надолу с длан, за да й даде знак да се успокои.

— Не се напушвай. Не искам да споря. Казвам само, че не съм изненадан, че е избягала. Преди няколко седмици част от нейните писма ме настигнаха по пътя. Не си спомням да е звучала толкова тъжна.

— Писма ли?

— Да, в колата ми са. Искаш ли да ги видиш?

Той се изправи и пое към мястото, където бе спрял колата си. Докато го чакаше да се върне, Нора си мислеше съкрушено, че детето е давало сигнали за това колко е нещастно, а тя е предпочитала да се прави, че не ги забелязва. И моят единствен несръчен отговор беше да замисля едноседмично прекарване в Ню Йорк.

Ами Реймънд? Преди седмици е получил черно на бяло доказателство за тревогата на детето и дори не си е направил труда да й се обади. Как може да е толкова небрежен към чувствата на дъщеря си?

Нора потрепери, докато следеше енергичните, изпълнени с младежка увереност движения на Реймънд обратно към беседката. Това толкова я вбеси, че докато той дойде до нея, тя кипеше от гняв.

Прочете писмата в пълно мълчание. От всеки ред лъхаше отчаяние. Абигейл умоляваше Реймънд да дойде във Вермонт и да я отведе, за да живее при него. На няколко места споменаваше за нещо, което се случва в къщата и което тя не може да търпи повече. Същото, което казваше и в бележката.

Когато Нора приключи с четенето, тя блъсна писмата в ръцете на Реймънд.

— Защо нищо не си ми казал?

— Мислех си, че знаеш — сви той рамене. — Ти си тук до нея. Не си сляпа.

— А ти си един нахален устатник, Реймънд Икинс. Не съм забелязала да са закичили на дебелата ти гръд отличието „Баща на годината“. Ако си дошъл само за да хвърляш обвинения и упреци, можеш да си вървиш.

Тя се изправи и тръгна към комплекса. Рей я догони и улови лактите на двете й ръце.

— Ще си отида едва когато видя, че Аби е жива и здрава. Нито миг по-рано.

— Свали си ръцете от мен.

— Трябва да измислим начин да се справим с положението.

— Тъкмо навреме се сети.

Тя безуспешно се опитваше да се изскубне от стегнатите като клещи пръсти, понечи и да го ритне, но той се пазеше. Гънейки се в ръцете му, изпитваше необяснимо задоволство от това, че физическото усилие й помага да освободи поне част от насъбралото се напрежение.

— Ти си един голям, дебел, нахалник, Рей Икинс — беснееше тя. — Пусни ме.

— Не съм дебел. Всичко това са мускули.

— Единственият мускул при теб е между двете ти уши.

— Мери си приказките, молец такъв. Престани да ме обиждаш, да не взема да… — привидно сериозното му изражение премина в смях.

Кикотът му се оказа заразителен.

— Какво ще направиш, прасе такова?

— Вземи си думите назад, мъник такъв. Вземи ги, защото ще започна да те гъделичкам.

— Само да посмееш — възмути се тя.

Без да се бави, той мушна пръст в едно чувствително място около кръста й. Нора запищя:

— Спри! Веднага спри, дебеланко такъв.

Той продължаваше да я гъделичка и двамата вече се гърчеха от истеричен смях.

— Шишко! Топчест дебелан!

— Нещастен комар!

Останали без дъх, те си разменяха обиди, позволявайки си да забравят за миг, че Аби е в неизвестност, че нещо не е наред, че и двамата са пренебрегнали всеки посвоему собствената им дъщеря. Нора се готвеше да изстреля нова поредица от току-що хрумнали й обиди, когато почувства, че Рей неочаквано я пусна.

— Предаде ли се? Остаряваш и вече не те бива много, нали?

Усмивката му се бе изкривила до гримаса.

— Що за физиономия си направил? — попита тя. — Какво ти е?

Той сякаш не я чуваше. Пръстите му конвулсивно се свиха около рамото й и той се строполи на земята.

— Добре. Край. Вече наистина не е смешно — съгласи се тя. Усетила обаче, че нещо не е наред, се наведе над него. Устните му се движеха, но не издаваха никакъв звук. — Рей? Какво има?

— Нещо ме прободе в гърба — успя да промълви той.

— Много си убедителен, за разлика от друг път — тя пъхна ръка под мишницата му. — Хайде, шишо, ставай.

Опита се да го потегли нагоре, но нещо топло и лепкаво намокри пръстите й. Когато ги погледна, се вцепени. Те целите бяха в кръв. Но как стана това?

Някъде отдалеч се чуваха викове. Проследи посоката и видя към тях да приближава Папа. Под мишницата си стискаше една от своите стари пушки. От дулото на оръжието се точеше тънка струйка дим.

Искри на ужас прогориха мозъка на Нора.

— Какво направи, Папа?

Той приближи. Поклати глава и се наведе над грамадната сгърчена фигура на земята.

— Застрелях кучия син — от гърлото му се отрони сух кикот. — Отдавна трябваше да го направя.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Заета със задачите на Уелакот, Куин съвсем забрави, че трябваше да прибере Брен от репетицията на оркестъра. Безнадеждно закъсняла, тя натисна педала на газта и подкара с бясна скорост колата към училището, правейки се, че не забелязва как кракът на Левитски натиска въображаемата спирачка от неговата страна. Човекът стискаше дръжката над главата си, сякаш всеки миг щеше да загине. Влетявайки в опустялата алея за коли пред сградата на училището Куин забеляза чантата и корната на момчето на тротоара.

Никъде никаква следа от брат й.

Кръвта запулсира в главата й. Тя излезе навън и се огледа неспокойно. Светът бе пълен с ненормални крадци на деца. И по-лошо.

— Брен!

Никакъв отговор.

Левитски вече бе застанал до нея.

— Ти провери вътре, а аз ще обиколя отзад.

Куин тръгна към главния вход и раздруса дръжката на вратата. Беше заключено. Никакви коли не се виждаха наоколо. Как можеше да е толкова небрежна? Сети се за майка си. Винаги минута по-рано на среща, винаги предвиждаше влошаването на времето и задаваща се болест, както и десетките други болки и заплахи на детството.

Сградата бе тъмна, с изключение на мъгливата червена сигнална светлина, осветяваща думата „изход“ в дъното на коридора, който виждаше през стъклото.

— Брен — извиси тя глас. — Хайде, тигре. Къде си?

Тя си пое дълбоко въздух и се опита да изтика назад всички свои лоши предчувствия и да мисли разумно. Вероятно е отишъл някъде с приятел. Или пък господин Бел, ръководителят на оркестъра, е решил да го заведе у тях. Което би било отговорно поведение. Какво знае тя за отговорното поведение?

— Брендън? — извика тя отново. — Ей, Левитски, намери ли нещо?

— Да. Тук отзад.

Тя се затича през игрището и мина от задната страна на училището. Защо този глупак от ФБР не я извика по-рано? Представи си го наведен над прекършеното тяло на брат й. Сигурно вече му прави изкуствено дишане.

Под лъчите на залязващото слънце тя видя Брендън и агента приклекнали в еднакви пози, с леко присвити колене, събрали юмруци над дясното си рамо.

— Точно така — казваше в този момент Левитски. — И в този момент си казваш магическите думи. Повтаряш си ги няколко пъти.

— Добре — съгласи се хлапето. — Сигурен ли си, че има резултат?

— За мен — винаги.

— Добре. Ще опитам.

Левитски взе някакъв паднал в края на игрището клон и го подаде на Брендън. След още няколко наставления момчето зае отново изходна позиция и направи няколко замахвания във въздуха.

Мъжът отстъпи назад, разкърши тяло като при загрявка и хвърли гумената топка към Брен.

Куин се стегна, в очакване топката да се размине с пръчката. Устата на брат й беше свита, очите не се откъсваха от приближаващата цел. Ако за успешен удар бяха необходими само кураж и упоритост, момчето щеше отдавна да е звезда в голямата лига. Езикът му бе издул едната буза — сигурен знак за пълно съсредоточаване. Още малко.

Ето сега!

С леко движение той пресрещна топката и я запрати обратно към Левитски. Мъжът я улови и с привидно изумление попита:

— Защо ми казваш, че не можеш да посрещнеш топка и с бала сено?

Усмивката на Брен грееше така, че можеше да освети цяло игрище. Свали пръчката и промърмори:

— Май беше номер.

— Помага, но ти наистина успя. Удара ти си го биваше. Но май и топката беше лесна. — Той извърна лице към Куин. — Имаш ли нещо против да направим още един опит?

— Не. Нямам.

Левитски замахна и запрати бърза ниска топка. Куин почти изруга. Този идиот не можа ли да се въздържи малко. Когато тя тренираще момчето, винаги внимаваше да хвърля лесни топки по права линия. Брен никога нямаше да уцели тази.

Но малкото маймунче замахна с подобието на бухалка силно и уверено и топката профуча над главата на Левитски по обратния си път. Агентът беше достатъчно висок, за да я улови, но не помръдна ръцете си, направи се, че полита назад и остави топката да падне далеч зад него и да се изтъркаля някъде зад хипотетичната втора база.

Той поклати само глава.

— Бих казал, че тази е наистина за двоен брой точки. Та какво казваше за балата сено и вратата на хамбара? Това момче мошеник ли е?

Брен сияеше от възторг.

— Сигурно имаш някакъв номер и за хващане, нали? — Почти изкудкудяка той. — Не може ли да вечеря с нас, Куин? Моля те, остани да вечеряш с нас. След това може да потренираме.

— Не мисля, че е възможно, Брен. Господин Левитски имаше много дълъг ден. Сигурно гори от нетърпение да се прибере в хотела си и да прекара една спокойна тиха вечер.

Левитски й направи безмълвен знак с глава да не прибързва с решението си. Докато разчиташе тайните му знаци, Куин си представяше как собствените й планове за почивка се изпаряват, да си вземе душ, да измие косата си и да се поразмотава на воля.

След това се предаде и се обърна към брат си.

— Ние с господин Левитски имаме много работа тази вечер. Може да вечеряме заедно, но след това ще се наложи да поработим.

— Добре. Защо не си поръчаме пица? — За детето бе готова на всичко.

— Може — Куин нямаше нищо против готвената храна, стига някой друг да се е погрижил.

— Звучи съвсем приемливо.

Брен донесе корнета и чантата си от тротоара пред входа на училището и скочи на задната седалка в колата, отстъпвайки любимото си място отпред на мъжа от ФБР.

— С какво обичате пицата, господин Левитски? — обади се момчето.

— Бърни, викай ми Бърни. Нямам нищо против гъби, чушки, ако искаш и шоколадови пръчици. Всичко друго, освен аншоа.

— Идеално.

Когато Куин се обърна, за да провери коланите на момчето, той й намигна закачливо. Излизаше, че хлапето хареса единствено Бърни Левитски.

Това дете трудно усвояваше нужните умения, но чудесно умееше да преценява хората. Съвършено непонятно бе за нея как го правеше. Винаги, когато беше възможно, Куин даваше възможност на брат си да прекара известно време сам с приятелите, които се бе случвало да води у дома. Само след около десетина минути момчето спокойно разговаряше, но и беше готово с присъдата си. Когато тя се появеше отново, той й правеше една физиономия, която тя обичаше да нарича сладоледена, или свиваше устни като броколи, или правеше нещо средно. В почти всички случаи отсъждаше безпогрешно.

Сега обаче Куин реши, че брат й може и да не е прав. Мигновеният афинитет, който изпита към специален агент Левитски бе доказателство за това. Куин не изпитваше такава неприязън към него, като в самото начало, но по никакъв начин не можеше да го вмести в представите си за симпатичен.

Не изглеждаше много зле, но изобщо не беше хубавец. А и доказа, че има подход към децата. Това обаче бе характерно за доста незрели хора. Куин поклати само глава и реши да не затъва в този мълчалив спор засега. Трябва да е много отчаяна, за да започне да търси добрите черти в хора като Бърни Левитски.

— Къде отиваме, в „Луиджис“ или „Сорентос“? — попита тя своите спътници.

— В „Сорентос“ е гадно — обади се Брендън.

Тя направи завой и се насочи към центъра на градчето, където бе посочената от брат й пицария. През останалата част от пътя Левитски и Брен си бъбриха за бейзбол, баскетбол и футбол. Когато влизаше в собствения си гараж, те бяха стигнали до тениса. Изпита известна утеха, че интересите им не се свеждаха единствено до колективните спортове.

— Защо не дойдеш и утре вечер — предложи Брен — тогава може да се поупражняваме малко за мястото на филдера. Ще ти дам една ръкавица.

— Стига сестра ти да няма нищо против.

В първия миг Куин изпита лека ревност, но се опита да я прикрие. Тренирането на Брен си беше нейна територия и не й стана приятно, че някой ще я измести. Реши да се държи като възрастна. Изчака Брен и агентът да се заговорят отново, за да се намеси и тя.

— Ти десняк ли си? — попита момчето. — Пазя старата ръкавица на дядо ми от времето му в малката лига. Дядо ми е участвал в шампионата три поредни сезона. Щели да го вземат в „Сокс“, но получил травма на лакътя. Тъпият Ники Диби не ми вярваше, докато не му показах снимка на дядо ми във вестника.

Момчето беше във вихъра си. Докато вървяха по каменната пътека, Куин сложи ръка на рамото му и се опита да намали малко възбудата.

— Укроти топката, скъпи — прошепна тя. — Още малко и ще се пръснеш.

Той сбърчи вежди. Това бе неговият сигнал, че тя трябва да се държи прилично. Да не се прави на надута майка. Особено сега, пред неговия нов герой.

— Ще сложа масата — съобщи тя, докато отключваше входната врата. — Отиди да се измиеш, Брен.

Той й хвърли убийствен поглед. След малко ще започне да говори, че е време за лягане или нещо също толкова нетърпимо.

— Аз също искам да се поизмия — обяви Левитски. — Ще ми покажете ли къде е банята?

— Разбира се, ела.

Два чифта крака се затътриха нагоре по стълбата. Брен имитираше отсечената походка на агента и развеселената му физиономия.

— Искаш ли да видиш колекцията ми от картички с бейзболисти? Имам пълен набор от отборите на „Ред Сокс“ от осемдесетте години насам. Изключително запазена е.

— Звучи страхотно, но ще го отложим за някой друг път. Двамата със сестра ти наистина имаме да свършим доста работа.

Той беше успял да убеди Куин да изгледат записите от камерите в дома на Уиър, преди да ги предадат на Уелакот.

Куин разбираше какво има той предвид, но съвсем не бързаше да се заемат с това. Количеството касети бе убийствено голямо. Щяха да гледат поне два дни. Дори с помощта на бутона за бързо превъртане и силното кафе предстоеше им една много, много дълга нощ.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Куин се сепна и се събуди. Бе потънала в дълбок унес, при който си някъде между съня и реалност. Ако не беше ямичката във възглавницата на канапето, нямаше да повярва, че е спала.

В стаята цареше пълен мрак и само телевизионният екран просветваше с образи на разлюлени от вятъра клони на дърветата, птици, които прелитаха и кацаха върху филизи, полепнали по изпадалата тук-там мазилка на „Уолдорф-Астория“.

Левитски бе поднесъл чаша с кафе под носа й, сякаш се мъчеше да я свести с шишенце амоняк. Куин пое чашата. Отпи малко. Водниста кал, леко сладникава. Трябваше да сложи поне три лъжички захар и вероятно препарат за съдове, за да добие някакъв по-определен вкус.

Тя раздвижи мускули и седна изправено.

— Забеляза ли нещо, което да си заслужава будуването?

— Имам няколко въпросителни. Ще ти покажа.

Той извади касетата от видеото и порови в купчината от вече проверените. Намери една, която превъртя докъм половината. Когато картината се изчисти, Куин видя мъж с бейзболна шапка, който стоеше пред колчетата вътре в двора на къщата. Лицето му бе скрито от козирката на ниско нахлупената шапка. Той постоя така секунда-две, изсипа някакви боклуци от джоба си и се отдалечи.

Левитски натисна копчето на дистанционното, за да спре лентата. Върна назад и отново пусна касетата. Този път Куин забеляза, че в далечината завесите пред прозорците на дневната бяха спуснати. Мъжът с бейзболната шапка не направи опит нито да се приближи към къщата, нито да потърси с очи Уиър.

— Вероятно няма нищо тук — отбеляза Куин. Очевидно и в централата мъжът не бе събудил подозрение, защото не бяха алармирали местните полицаи. Щяха да я уведомят, ако искаха да се направи проверка.

— Сигурно. Но не мисля, че можем да си позволим да отминем каквото и да било, което поражда и най-малко съмнение.

После й показа още два откъса. Куин гледаше внимателно, правейки усилие да се съсредоточи. Това бяха движещи се картинки, но знае ли човек. Дървета и птици, морава и къща. Мръсен на цвят заек, оживен и интересен, колкото една скала може да бъде, стоеше като вцепенен, вирнал нагоре глава, сякаш щеше да брои звезди.

— Екранът блести — отбеляза тя.

— Не забелязваш ли нещо необикновено?

— Не, освен ако нямаш предвид зайчето. Мислиш ли, че може да е съучастник?

— Погледни по-внимателно. — Той превъртя отново и й показа същите кадри.

Куин започваше да се изнервя.

— Добре. Предавам се. Какво искаше да видя?

— Гледай внимателно сянката на големия дъб, до къщата.

Куин се вторачи в проекцията на дървото, когато Левитски върна кадрите. На първия отражението на стъблото се простираше почти хоризонтално върху тревата. На втория плътната сянка пресичаше фасадата по диагонал.

— Все още не разбирам.

— Предполага се, че записите са направени по едно и също време в два последователни дни. Не трябва ли сенките да са под горе-долу един и същ ъгъл? — Погледът на агента много й напомни за напрегнатото изражение на готовия за старт състезател по бягане.

— И защо според теб е тази разлика? — Мозъкът на Куин все още не функционираше добре.

Левитски сви рамене.

— Причините може да са няколко. Проблем в таймера на камерата, погрешен надпис на касетата, необикновена подредба на облаците, в резултат на което се получава друго пречупване на слънчевите лъчи.

— С други думи отново нищо — тя не виждаше как Уиър ще отвлече детето.

— Дано не си права. Но въпреки всичко не мога да го отмина просто така, без да направя по-нататъшни проучвания. Взех проби от

пръстта в Уолдорф и смятам да ги изпратя в лабораториите на Бюрото за анализ. Ще ми се да изпратя и тези касети.

Куин вдигна рамене.

— Нямаме много време. Джейк обеща на Уелакот да получи записите тази сутрин.

— Положително знаеш някой в този град, който спешно да направи копия.

Куин си помисли, че тя може да разчита на един такъв човек.

— Имам някого предвид, а и ателието му е съвсем близо до „Уолдорф“. Ще те закарам при Уиър за разговора ти с него и ще се отбия да оставя касетите.

Тя се качи да вземе душ и да се преоблече. Петнайсет минути по-късно тя беше с нови джинси и бяла блуза. Напускайки спалнята си, хвърли един поглед в огледалото над скрина. И оттам не дойде кой знае колко добра новина. Гъстата й червеникава коса бе бухнала повече, отколкото трябва, кожата й бе прекалено бледа, а зелените очи бяха подпухнали и зачервени.

Все пак топлата вода я беше съживила. Реши, че е време да се заеме с херкулесовото усилие да вдигне Брендън за училище. Каква бе изненадата й, когато отвори вратата на стаята му и видя, че леглото е празно. Откри брат си долу в кухнята заедно с агента от ФБР.

Заобиколен от купи и прибори, Левитски подхвърляше палачинки. Бе заменил черния чиновнически костюм с избелели джинси и работна риза. Куин нямаше как да не признае, че човекът бе добре сложен и имаше чудесни стегнати бедра. Жалко, че толкова добри физически данни се похабяваха за доста несимпатичен характер.

— Не трябваше да си правите целия този труд, господин Левитски — в превод това трябваше да означава: последното, което бих искала, е някой нещастен любител да ми изпочупи кухнята.

— За мен не е никакъв проблем.

Тя долови шум от плискане на вода откъм пералнята. Отново чаршафите на Брен.

— Здравей, приятелю — тя предпазливо подреди разрошената му от съня коса. — Как спа?

— Чудесно. Сънувах, че съм кетчър. Снощи Бърни ми каза, че ако сънуваш нещо, което ти създава проблеми, от следващия ден

нататък всичко се оправя. Нямам търпение да разбера дали и за мен важи.

— Интересен подход — Куин отправи предупредително смръщване към Левитски. Този фукльо няма право да пълни главата на момчето с глупостите си.

— Знам, че звучи невероятно, но веднъж сънувах бекхенда си. На следващия ден играта ми бе съвършено различна.

— Браво на теб — този приятел има нужда да сънува по-скоро как пораства, помисли си тя. Или сън, в който той внезапно достига зрялост.

Куин изгълта пълна чаша от кафето, което Левитски бе сварил, и посегна към камарата палачинки, залети със сладък сироп. Вкусът бе изненадващо добър, но тя не беше убедена, че е редно да й харесват при създадените обстоятелства. Имаше някаква специална хранителна рецепта за избягване на последствията от безсънна нощ, но се чувстваше твърде изтощена, за да се опита дори да си я припомни.

Оставиха Брендън пред училището и поеха към Дъвс Ландинг. По пътя Куин поиска да преговорят плана за деня, но Левитски бе потънал в собствените си мисли. За пореден път съсредоточеният му израз й напомни за бегач на къси разстояния пред старта.

Направи повторен опит да го заговори едва когато стигнаха завоя към Мейн стрийт в Дъвс Ландинг.

— Колко време ще ти е необходимо за разговора, Левитски? Ще дам касетите за копиране и ще се видя с няколко от моите клиенти. Кога да се върна да те взема?

— Ще ми е нужна поне цялата сутрин. Ако нещата потръгнат ще ми трябва още половин ден или две сесии по половин ден. Но преди да си тръгнеш, искам ти да поговориш с него. Забелязах, че помага, когато затворникът размени мисли първо с човек, когото познава. Тогава моят разговор тръгва по-лесно.

Куин се стегна, припомняйки си последния път, когато видя Уиър — насмешката, голото му тяло. Много искаше да мине малко време и епизодът да поизбледнее в съзнанието й.

— И какво да му кажа?

— Нищо специално. Че си довела един познат, който иска да разговаря с него. Да речем, че съм твой приятел.

— Това би било доста преувеличено.

— Какво значение има? Нали е за добро? Колкото повече научим за тези чудовища, толкова повече шансове имаме да предпазим обществото от тях.

Тя пое дълбоко въздух.

— Е добре. Изчакай ме в колата. Ще ти дам знак кога съм готова.

Куин изключи мотора пред портата на градината. „Уолдорф“ се издигаше стихнала и мрачна под свъсеното небе. Тя пристъпи напред и постепенно започна да я завладява безпокойство, което се опита да пропъди. Трябва да беше от безсънната нощ. Не искаше да допусне, че Смахнатия Еди или неестествени ситуации като тази, могат да я изплашат.

На около метър от колчетата в двора тя спря и извика името на Уиър. Никакъв отговор. Сложи длани около устните си и пое дълбоко въздух.

— Господин Уиър — извика тя далеч по-силно — трябва да поговоря с вас. Отворете.

Долови леко раздвижване вътре. Сякаш кучето водач ходеше напред-назад и ноктите драскаха и почукваха по дървения под. Изскимтя леко един-два пъти и отново притихна. Странно защо кучето понякога бе така бдително, а ето сега изобщо не бе разтревожено от тяхното присъствие.

— Господин Уиър?

Ново продължително мълчание. Куин се извърна и размени въпросителен поглед с Левитски. Даде му знак, че няма съмнение, че Професора е вътре. Немислимо бе да се е измъкнал.

Тя отново извика и тъкмо правеше план в каква последователност да вдигне тревога, когато външната врата на къщата леко се открехна. Уиър излезе на верандата със скръстени ръце и предпазливо изражение на лицето.

— Моля да ме извините, че ви задържах, сержант Галахър, но бях… неразположен.

— Доведох един човек, който иска да поговори с вас, Уиър. Един мой приятел.

Веждите на мъжа отсреща се вдигнаха изненадано.

— Какъв приятел? И защо иска да говорим?

— Той пожела да дойде и сам ще ви обясни.

— Не сержант. Вие ще ми обясните. Кой е този така наречен приятел и какво иска от мен.

Куин изруга под нос и замаха тревожно към колата. Агентът изобщо не реагира на знаците и тя реши да рискува.

— Учен е и прави някакви изследвания. Той най-добре ще ви обясни за какво става дума — за пореден път вдигна високо ръка и я размаха и най-сетне чу звук от затръшване на врата.

Щом Левитски застана до пояса от колчета, тя отстъпи назад и го остави той да си води разговора. Агентът заговори спокойно, насочвайки стрелите си към егото на Професора, обясни колко полезно за обществото ще бъде, ако Уиър даде своя принос към изследването, върху което работи, и че научната общественост би могла да помогне за подобряването на човешките взаимоотношения. Не спираше да използва термини, които Уиър харесваше: забележителен, уникален. Без да отстъпва от своя скептицизъм, Професора най-накрая позволи на Левитски да влезе в „Уолдорф“. Щом вратата хлопна зад него, Куин въздъхна облекчено и се върна при джипа си.

Уилмингтън бе съвсем наблизо. Звънчето над вратата на фотостудиото дрънна леко, когато тя влезе. Този път Дъд Чеймбърс беше на работа. Куин се провря внимателно между щендерите и влезе в задната стая, която служеше и за склад. Дъд се бе навел над някакъв апарат, от радиото се носеше жива музика.

— Добро утро, Дъдли. Как си?

Мъжът подскочи изплашено. Бързо метна някакъв парцал върху това, което работеше, и лицето му се изкриви във виновна усмивка. Единственото, което Куин успя да види изпод плата, бе някакъв правоъгълен предмет.

— Здравейте, госпожице Галахър. Случило ли се е нещо?

— Ти ми кажи.

— Тук няма нищо особено. Работа. Обработвам една поръчка. Бих ви показал, но човекът изрично ме предупреди, че държи материалът да се пази в тайна.

— Надявам се, не е нещо незаконно.

— Естествено. Вие май никога няма да започнете да ми вярвате. — Той бързо успя да придаде на лицето си обидено изражение.

Куин завъртя очи.

— Не ставаш ли твърде чувствителен, Дъдли? Имам ти доверие. Достатъчно, за да ти донеса една спешна поръчка. Ще ми направиш ли тази услуга? Трябват ми копия на три касети, но веднага.

— Разбира се — грейна лицето на Дъд. Той извади първата касета от торбата и я пъхна в отверстието на уредбата. Натисна копчето и се загледа в екрана. Миг по-късно челото му се сбърчи. — За какво става дума тук, ако е удобно да попитам?

— За съжаление това е тайна, Дъд. Да изчакам ли, или да се върна след малко?

Той сви устни в началото на следващата касета.

— Проблем ли има? — попита надзорничката.

Чеймбърс поклати енергично глава.

— Не, госпожо. Веднага ще направя копията. Няма да отнеме повече от двайсетина минути.

— Ще се разходя и ще се върна след двайсет минути. — Докато излизаше от склада, Куин хвърли кос поглед към прикрития под парцала правоъгълник. Любопитството й, граничещо с подозрение, бе възбудено. В момента обаче имаше по-важни неща за решаване от глупавите залитания на Дъд Чеймбърс.

Получеше ли касетите, трябваше веднага да се отправи да връчи всички записи на кмета Уелакот. Чудесно знаеше, че трябва да си държи езика зад зъбите край този надут пуяк, иначе си спечелваше много сериозен враг.

Нямаше да му даде тази възможност.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Абигейл се сепна и се събуди. Около нея се носеше странен скърцащ звук. Потърси откъде идва шумът и видя, че отворът в стената се затваряше бавно. Трябваше да се измъкне оттук, преди да е изчезнал.

Чудовища, принцеси, замъци, магии? Ако отговорът беше толкова очевиден, защо тя не можеше да го прозре? Нямаше време да търси смисъл в глупавата му приказка. Отворът бе видимо намалял.

Известно време не беше доловила никакъв шум над главата си. Никакво тупкане или пукот. Може онзи да е изключил инсталацията, която я беше опарила, и да си е отишъл.

Улови онова, което бе останало от червената й мушама и започна да го размахва над червената линия. При всяко преминаване на дрехата над линията встрани, отново прехвърчаха искри, но когато я хвърли нагоре и я завъртя на нивото на раменете си, не усети нито мирис на химически препарат, нито прехвръкнаха искри. Завъртя дъждобрана като ласо — отново нищо.

Абигейл си бе създала мислен образ на опасната територия. Приличаше й на гигантска торта.

Нямаше начин да я заобиколи. Червената линия бе прекалено близо до стените. Колкото и плътно да се долепеше до тях, нямаше начин да избегне линията, където пареше. Единственият й шанс беше нагоре. Вероятно точно за това намекваше той, когато й казваше, че трябва да се „извиси“.

Само че как щеше да стане?

Тя огледа внимателно тавана. Между гредите се виждаха тръби и жици. Тръбите бяха за топлата и за студената вода, а жиците за телевизията и за телефона. Научила го бе от Сол, домакин на жилищната кооперация, в която живееха в Ню Йорк, докато се влачеше след него в мазето, за да поправя бойлера им за топла вода.

Сол й бе показал как да различава тръбата за топлата вода, която е свързана с червен клапан с тръбата за студената, а тя на свой ред е

със син клапан. Между шеговитите подмятания той й обясни колко здрави са медните тръби и че те вероятно са по-дълготрайни от стените на сградата. Ето защо тя реши, че няма начин да не издържат тежест й.

Отворът продължаваше да се стеснява. Трябваше да побърза.

Абигейл проследи медните тръби до мястото, където се скриваха в дупки в гредите до спирачния кран на далечната стена. Клапанът беше син, което означаваше, че водата в тръбата е студена.

Приклекна и отскочи както правеше, когато трябваше да се качи на успоредката, и успя да се хване за покритата със зелена патина тръба. Стиснала здраво метала, тя постоя така миг-два. Не забеляза някакви застрашителни огъвания. Щеше да я издържи.

Премества ръцете си една след друга и доближи червеното очертание долу на пода. Преди да навлезе в забранената зона, тя сви колене, промуши ги между двете си ръце, при което главата й увисна надолу. След това ускори темповете на преместване на ръцете, поне докато минаваше над опасната зона.

Ръцете й се схванаха. Кръвта бе нахлула в главата й и туптеше в слепоочията. Представи си как опасното място под нея я чака, за да я изпепели.

Не мисли! Бързай!

Движейки се колкото се може по-бързо, тя трескаво местеше длани по студения метал. От страх да не падне стискаше толкова силно, че пръстите й се схванаха. Имаше опасност ръцете й да не издържат на напрежението, но тя бързаше, защото пукнатината не спираше да се стеснява. Задъхана и отчаяна, тя се местеше трескаво и премина над червения кръг. Най-сетне скочи на безопасно място на пода и извика победоносно:

— Успях!

Изтича до отвора в стената. Той бе широк вече около педя. Абигейл застана настрани, промуши се и започна да се измъква навън. Толкова беше тясно, че едва минаваше през отвора. Задържа дъха си и се стегна. Въпреки всичко, чувстваше как мускулите й се притискат до костите. Много бавно се изхлузваше навън, стените се приближаваха застрашително. Ами ако я притиснат и я премачкат?

Изпълнена с ужас тя напъна още малко. Най-сетне успя да се изхлузи. Почувства се като тапа от шампанско.

Най-накрая беше навън.

Беше прекалено изплашена, за да погледне назад. Изрита настрани останалата маратонка и се затича към бялата къща в далечината. Препускаше през равно поле, осеяно тук-там с групи дървета и големи купчини смет. Камъни и изсъхнали треви дращеха стъпалата й, а глезените започнаха да я болят от твърдата почва. Дробовете й пареха от плиткото учестено дишане. Сълзи се стичаха по страните й.

Сви наляво, за да използва прикритието на група дървета. Тук краката й стъпваха по килим от борови иглички и влажни листа. Подгизналата пръст изпускаше миризма на разлагаща се органична материя. Момиченцето внимаваше да не се удари в клон или да не настъпи някой гризач, но не спираше да тича.

Когато се измъкна от малката горичка, видя, че до къщата остава да прекоси само едно покрито с трева възвишение. Лесно щеше да го пробяга, но когато стигнеше върха на възвишението, щеше да излезе на открито и ако нейният мъчител погледнеше случайно през прозореца, нямаше начин да не я забележи.

Бялата къща й изглеждаше безопасна и приканваща, но Абигейл не искаше хората вътре да я забележат, преди тя да ги е огледала добре. Човек не можеше да е прекалено внимателен. Но не можеше и да е достатъчно внимателен.

Легна на земята и започна да лази нагоре по слабия наклон. Високите остри треви я драскаха, но поне бе сигурно, че я прикриват отвсякъде.

Много скоро цялата беше издрана — ръце, длани, колене. Твърдите стъбла драскаха бузите й, заплитаха се в косите й. Тя обаче бе безчувствена към всичко друго, освен към жужащия в стомаха й страх. Единственото, за което можеше да мисли, бе как да достигне на безопасно място.

В къщата сигурно имаше телефон. Можеше да се обади в курортния комплекс и мама или някой друг да дойде да я прибере. Веднъж само да се отдалечи достатъчно, да попадне сред хора и наоколо й да има хора, на които можеше да вярва, щеше да разкаже всичко, тогава полицията щеше да го арестува и да го затвори завинаги, както се прави с опасно лудите. Никой нямаше вече да се държи с него като с голяма клечка.

На върха на възвишението тя спря, за да хвърли поглед назад. Никой не я преследваше. Засега поне.

Останалата част от пътя беше по-лесна. Това бе сенчестата страна и земята бе по-влажна и кална на места, тревите — по редки, но не така остри и твърди. Аби започна да се плъзга надолу по лекия наклон към бялата сграда. Искаше й се да се изтърколи до долу, но не можеше да рискува да загуби контрол над заобикалящите я обстоятелства. Нито за миг.

Тревна площ, малка като носна кърпа, обграждаше бялата къща. Камионът все още стоеше в алеята за коли отпред, а от тръбата отзад излизаше черен като сажди дим от изгорели газове. Абигейл приклекна ниско и се стрелна към задната част на къщата.

Притисната до варосаната стена, тя изчака сърцето й да възвърне нормалния си ритъм и се заслуша за някакви гласове. Долови ритмично туптене, толкова слабо, че би могло да е звук от нечий глас или далечен мотор. Трябваше да се приближи, за да може да го определи по-точно. Дали пък да не надникне през някой от прозорците?

От мястото, където бе застанала, това бе невъзможно. Покрита веранда, застлана през зимата с дебел лист найлон, минаваше по цялата дължина на задната страна. Над главата й, но твърде високо, за да може да надникне в тях, се намираха две малки прозорчета с размерите на тези за тоалетна или баня. Твърде рисковано бе да се опита да се покатери, за да ги достигне. Ако паднеше, някой отвътре можеше да я чуе.

Надникна зад ъгъла на постройката и забеляза по-голям прозорец съвсем на нивото на очите й. Нямаше вид на прозорец на дневна. Вероятно бе към кухнята. Или към кабинета. Каквото и да бе, вършеше работа. Сградата беше толкова малка, че каквото и да видеше, щеше да я ориентира в обстановката.

Тя пристъпи безшумно напред. Заслони очи с ръка и надникна. Обзавеждането й напомни за дома на баба й Икинс в Чарлстън: тъмна тежка мебелировка с плетени на една кука покривки върху подлакътниците на столовете. Лампите бяха с жълтеникави абажури, виждаха се навсякъде плетени тънки одеяла, покривки и много книги.

Жълтеникавокафява котка се бе сгушила върху почернелите плочки пред камината, в която огънят постепенно загасваше.

Никакви други признаци на живот. Положително имаше някой в дома, защото какво иначе правеше камиона пред вратата със запален мотор?

Абигейл напрегна слух. Задържа дъха си и долепи ухо до стъклото. Отново чу равномерното пулсиране на някакъв мотор. Дали не беше помпа? Трябваше да разбере какъв бе източникът. Ако вътре нямаше никой, щеше да се вмъкне и да използва телефона. Не можеше да разбере колко отдалечена бе къщата от съседните, нито можеше да знае какво я очаква, когато влезе. Трябваше да потърси помощ, преди онзи да открие, че тя се е измъкнала, и да започне да я търси.

Спусна се към отсрещната част на къщата и надникна в кухнята. Шкафовете бяха от тъмно дърво, по стените се виждаха избелели тапети. Бурканчета с подправки покриваха полицата над пълния с немити съдове умивалник.

Момичето се доближи до стъклото и се заслуша. Туптенето стана по-силно. Тя затвори очи и се съсредоточи в звука. Ритмично пулсиране. Ставаше все по-силно и по-отчетливо. Скоро разбра, че не греши: точно това туптене беше слушала дълго в къщата затвор.

Напълно вцепенена, тя проследи как някакво голямо куче тромаво влезе в кухнята. Последва го нечия висока сянка.

Абигейл покри устни с длан, за да заглуши надигналия се в гърлото й вик. Отърсвайки се от вцепенението, тя се обърна и презглава се затича към прикритието на гората.

Не си бе давала сметка, че бялата къща също е в негова власт. Сега вече й се налагаше да обмисля всяка своя стъпка и всяка евентуална опасност. Замисли се дали изобщо имаше някъде безопасно място. Дали щеше да намери някога място, където да се чувства сигурна.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Куин прекара двайсет изтощителни минути в разходки из улиците на Уилмингтън. Нямаше какво да прави, нямаше какво да гледа. Нито интересни магазини, нито сериозни ексцентрици или пък изненадващи събития. Всички изглеждаха като полузаспали, включително и кучетата. Този, който бе измислил идиличните старомодни градчета на Ню Ингланд, трябваше да бъде заставен да поживее продължителен период от време в тях, мислеше си тя.

Когато се върна във фотолабораторията, видя касетите, оригинали и копия, да я чакат на щанда. През вратата на склада видя гърба на Дъд, който се бе навел над тайнствения си проект. Беше твърде погълнат от работата си, за да забележи присъствието й. Куин му извика едно „благодаря“, прибра касетите и си тръгна.

Качи се в колата и се отправи направо към кметството в Дъвс Ландинг, където трябваше да чуе от момичето зад гише „Информация“, че кметът Уелакот не е пристигнал още и изобщо рядко се явява преди единадесет. Тя изгаряше от желание лично да убеди този надут пуяк, че трябва да престане да им досажда, ето защо реши да се види с неколцина от поверениците си и после да се върне отново.

Група от нейните подопечни работеха в Манчестър, градче, съживено преди десетина години от финансова кома чрез преобразуване на складовете на бившите фабрики в търговски обекти. Сега районът се бе превърнал в туристическа атракция с множество дизайнерски стоки на чувствително по-ниска цена, изложени производствени излишъци, стоки втора и трета употреба.

Куин, за която пазаруването бе равносилно на каторга, бе направила опит миналата Коледа да открие някоя находка в съкровищницата на Манчестър. Половин ден прекара в замаяно търсене и единственото, което спечели, бе зверско главоболие. Нищо повече.

Наложи се три пъти да обиколи търговската Мека, докато намери едно съвсем малко място за паркиране. След няколко целенасочени

побутвания на колите наоколо, тя успя да направи място за своя джип.

Рон Полтрак бе пуснат условно, след като бе излежал по-голямата част от своята присъда за рекетьорство. Сега бе сервитьор в китайския ресторант „Меджик Драгън“. При него не завари никакви проблеми. Човекът продължаваше да усвоява тайните на китайската кухня.

Лен Салваторе с присъда за фалшифициране на ценни книжа, бе получил работа като касиер в магазина „Дизайнерски палта и костюми“ в същото каре, в което се продаваха и обувки на известната фирма „Коул Хан“. Той бе настанен там на работа по препоръка и с помощта на екипа по програмата за социализиране на нарушителите въпреки яростната съпротива на Куин. До този момент Лен не бе пипнал нито цент от оборота или поне никой не бе забелязал такова нещо.

Следващият в нейния списък бе Андрю Родман, всепризнат лидер в бизнеса с фалшифициране на кредитни карти. Родман бе назначен за охрана на кръстовище край училище и сътрудник в системата на училищното хранене.

Куин го завари пред гимназията, подпрян на стълба на пътен знак, да наблюдава движението и пресичащите ученици. Много пъти бе изслушвала идеята му да продаде на някое филмово студио правата за историята на своя живот. На Куин й беше неприятно да разбива илюзиите му, но все пак му напомни, че законът забранява да печелиш от престъплението си.

Родман обаче не спираше да прави планове и бе успял да открие няколко проекта, в които би могъл да приложи своите познания. Беше толкова уверен, че дори предложи на Куин да участва във филма. Затворът невинаги успяваше да промени хората, в повечето случаи дори играеше роля на сборен пункт за онези, които продължаваха да планират още по-изпипани престъпления.

От телефона в училището Куин се обади в управлението. Джейк Холанд не разполагаше с новини за изчезналото момиченце. Всички доказателства сочеха по-скоро бягство от дома, но това изобщо не бе укротило ентусиазма на кмета Уелакот.

Куин се опита да говори бодро със своя началник и да придаде на гласа си оптимизъм, какъвто изобщо не изпитваше. Двамата с Левитски се бяха разбрали да държат в тайна от Джейк своите

допълнителни проучвания, докато не се натъкнат на сериозен проблем. Горкият Джейк беше подложен на достатъчно напрежение. Куин добре знаеше какво изпитва.

По обратния път назад към Дъвс Ландинг мислите й се върнаха към кмета Уелакот и абсурдните му изисквания. Защо свестен човек като Джейк трябваше да търпи толкова много незаслужен натиск? Или пък тя? Един добре премерен и насочен ритник в костюмирания задник на Уелакот щеше да свърши работа, пък да става каквото ще. Само че Куин се бе изкачила по стълбицата след много работа, за да рискува всичко.

Когато стигна поовехтялата сграда във викториански стил, която служеше за кметство на Дъвс Ландинг, тя паркира джипа зад източения кадилак, чийто шофьор седеше в очакване зад волана. Колата положително бе на кмета. Малко хора си позволяваха подобен лукс във Върмонт. Можеха да му се порадват единствено по пътя към последния си дом.

Сградата на кметството, бивша фамилна къща, се отличаваше с няколко елемента на домашния уют — елегантни завеси от органдин, дървени рамки на прозорците, медни лъвски глави върху чукалото на вратата заместваха звънеца. По вратите на приземния етаж висяха табели като „Архив“, „Бюро за разрешителни“. През стъклена врата в дъното се виждаше застлан със син мокет коридор, който водеше до кабинета на кмета.

Секретарката на Уелакот бе скрита в уютен алков в дъното на коридора и в момента пилеше усърдно ноктите си, заслушана в радиото. Сладка блондинка с пълни устни и невероятни сини очи. На едната й буза се мъдреше малка бенка с формата на сърце. Блузата й беше съвсем прозрачна и Куин можеше да се закълне, че с малко усилие ще прочете инструкциите на производителя върху етикета. Така или иначе тя бе съвършено допълнение към черната пола, пристегната в кръста, към чорапите с ръб и чехлите на висок ток.

— Тук ли е кметът — попита тя без никакво предисловие.

— Имате ли уговорена среща?

— Не, но той очаква ей това — Куин показа кашона с касетите. — Изпраща го Джейк Холанд.

— Добре. Ще го предам.

— Няма да стане. Трябва да ги предам лично. Изрична заповед.

— Съжалявам. Не е възможно без предварително уговорен час. Кметът е много зает.

— Няма да отнеме повече от минута.

— Той не разполага и с минута свободно време.

— Тогава аз ще му помогна.

Гласовете им се бяха извисили доста над морското равнище. Вратата на кабинета се открехна леко и главата на Уелакот се подаде навън. Този човек удивително приличаше на приятеля на куклата Барби — Кен. Сексапилът му можеше да се сравни единствено с привлекателността на восъчна ябълка.

— Проблем ли има, Доун?

— Донесох касетите и материалите, които поискахте.

— А, да. Влезте.

Кабинетът бе просторно помещение, осветено от кристални полилеи и покрити с орнаменти сребристи аплици. Навсякъде се виждаха старинни предмети, скъпоценни дреболии и произведения на изкуството от съвременни автори.

Мъжът остави кашона на земята и демонстративно огледа формите на Куин.

— Как ви беше името?

— Куин Галахър.

— Галахър ли? Имате ли нещо общо с Еди Галахър?

Лицето на Куин пламна. Славата на кавгаджия бе довела до големи бъркотии след смъртта баща й в резултат на катастрофа. И това бе последното нещо, за което тя искаше да мисли сега или когато и да било. Сви само рамене и прехвърли темата към далеч по-възвишени неща.

— Радвам се, че имам възможност да поговоря отново с вас, господин кмет. Искам лично да ви уверя, че Елдън Уиър няма нищо общо с изчезването на момиченцето.

— Едва ли си давате сметка какво облекчение е за мен да чуя подобно нещо, госпожице Галахър. Кара ме да се чувствам значително по-добре.

— Ще се почувствате още по-добре, ако чуете какво представлява охранителната система на този човек. С удоволствие ще ви заведа дотам и ще ви покажа всичко.

Уелакот поклати глава в недвусмислен отказ.

— Нямам никакво желание да изслушвам уверения и извинения или дори да участвам в огледи, полицай Галахър. Ако искате да спра да се интересувам, намерете Абигейл Икинс.

— Няма нещо, което всички ние да желаем повече. Но от досега събраните данни е известно, че Аби е избягала. Поне хората от пътната полиция са убедени в това. Оставила е бележка. Защо смятате, че ние носим отговорност?

— Пътните полицаи не говорят от мое име или от името на кметството. Техните прибързани и удобни за тях заключения не ме интересуват.

— Не ви разбирам — продължаваше Куин. — Защо сте така убеден, че Елдън Уиър е отговорен за изчезването на момичето?

— Не желая да давам обяснения на човек под моя ранг. А сега, моля да ме извините, защото…

— Ставате смешен.

Обгърнатите в скъпо сако рамене на Уелакот се стегнаха.

— Кого си позволявате да наричате смешен?

— Не виждам в стаята да има някой друг, освен мен и вас, ваше пристиснато величество.

В мига, в който думите изхвърчаха от устата й, Куин горчиво съжали. Беше неразумно да дразни напразно богатия гадняр. Забавно беше, но и твърде неразумно. Ако можеше да се вярва на Джейк, Уелакот разполагаше с достатъчно власт, за да направи живота й ад.

— Това беше всичко, госпожице Галахър. Знаете къде е вратата. Използвайте я — гласът му беше леден.

— Наистина съжалявам. Не това исках да кажа. Напрежението се отразява на всички ни. В този случай ние с вас сме на една страна. Какво ще кажете да си стиснем ръцете и да сключим мир?

Онзи се владееше страхотно.

— Казах, че срещата приключи.

Куин напусна кабинета и мина безмълвно покрай празноглавата Доун. Няколко цветисти забележки й хрумнаха, но вече беше направила достатъчно поразии. Някой ден по някакъв начин щеше да се научи да изключи този автопилот, който направляваше езика й.

Погледна часовника и си даде сметка, че вероятно ще се наложи да почака Левитски. По пътя към Уолдорф го видя да говори от

телефонния автомат под сенника на бели и зелени ивици, над бистрото „Емас Лънчънет“.

Мъжът бе с гръб към нея. Куин приближи и се изкашля предупредително, но той остана глух за нейното присъствие.

Куин не беше посещавала заведението, откакто новите управители го ремонтираха и освежиха преди няколко месеца. Надникна през прозореца и това, което видя, определено й хареса. Вътре беше просторно и слънчево. В застлания с излъскани дъски основен салон бяха разпръснати кръгли маси с карирани покривки, от тавана висяха вентилатори, щандът със салати бе претрупан с апетитни на вид специалитети и студени меса. В дъното се виждаше тясна тераса над Уайт ривър. Мястото й се стори много приятно за обяд.

Докато чакаше, неволно долови края на разговора на агента. Очевидно интервюто му с Уиър не беше минало според очакванията. Отговорите на Професора се бяха оказали наситени с очевидни противоречия. Когато Левитски не издържал и изобличил явните му лъжи, Уиър се затворил и млъкнал.

За няколко секунди Левитски слуша внимателно какво говори неговият събеседник.

— Съгласен съм, че така се процедира в обичайните случаи, Мел — обади се той по едно време. — Очевидно, ако Уиър се окаже мошеник, няма да го включа в резултатите от проучването. Но тук изникнаха и други обстоятелства.

Куин се стегна. Дали пък Уиър не беше споменал нещо за изчезналото дете? Господи, дано няма такова нещо!

— Не, нищо конкретно — продължаваше Левитски. — Попаднах обаче на редица факти, които ме убедиха, че трябва да продължа да ровя. Приготвил съм един пакет за лабораторията и смятам да продължа с Уиър. Проблемът е, че не вярвам да си отвори устата пред мен, все едно как го предизвиквам или притискам.

Поредно мълчание.

— Знаеш ли, според мен една жена ще постигне по-добър резултат… Да, надзорникът му тук е жена, но не ми се иска да я въвличам — изражението на Левитски ставаше все по-мрачно. — И дума да не става, Мел. Няма необходимата подготовка. Нали разбираш колко трениран трябва да е човек, за да издържи по-дълго

присъствието на Смахнатия Ели. Това не ти е разходка в парка, дори за обръгнал специалист.

Още една дълга пауза.

— Не е там работата. Тази жена е от типа хора, които си пъхват главата в устата на лъва заради ефекта. Но фактът, че тя е безразсъдна, не означава, че трябва да й предложим самоубийство. Налага се да ми изпратиш някой от Бюрото… Не, не ме интересуват правилниците и протоколът. Говорим за възможно отвличане на дете, Мел. А ако Уиър е замесен, говорим за хладнокръвен убиец. Известно ми е, че официално не сме ангажирани със случая, само че животът на едно дете е заложен на карта.

Куин отстъпи няколко крачки и отново се изкашля, но този път целта бе да прочисти яда от гърлото си. Ще му покаже тя кой е безразсъден.

— Хей, Левитски? Ти нямаш ли намерение да свършиш? Умирам от глад.

Той се извърна и й даде знак да почака малко.

— Разбрах те, Мел. Виж какво можеш да направиш. Ще се погрижиш и за пратката ми нали? Добре. Ще поговорим утре. Добре. Дочуване.

Затвори телефона и направи усилие да се усмихне.

— И аз съм доста гладен, Галахър. Мястото тук добро ли е?

— Напълно. Да седнем отвън, за да можем да говорим спокойно.

Денят беше студен, но на терасата грееше слънце.

Пухкава келнерка ги поведе към терасата, позачисти я и държа столовете, докато седнаха. Слънцето грееше в гърба на Куин и тя почувства, че мускулите й започват да се отпускат.

— Казвам се Сузи — уведоми ги жената, докато им подаваше менюто. — Аз ще взема поръчката ви.

— Трябва ни около минута, за да изберем — обади се Куин.

Сузи се върна точно след шестдесет секунди. Преди Куин да подхване обвиненията си, келнерката беше пред тях с бележник в ръка.

— Още не сме готови. Ще ви повикаме — процеди тя към жената.

— Разбира се. Не се тревожете — сервитьорката се оттегли, но не пропусна да огледа Левитски така, сякаш той бе един от специалитетите на деня, а тя все още не беше хапвала този ден.

Куин изчака жената да се отдалечи достатъчно, за да не чува какво говорят и мина направо към целта.

— Как мина при Уиър?

— Добре. Рутинен разговор.

— Така ли? Значи Смахнатия Ели се разкри пред теб без никакъв проблем?

— Повечето го правят.

— Много се радвам да го чуя. Не вярвах, че ще иска да говори с теб. Чувала съм, че престъпниците, които си падат по малтретиране на деца, предпочитат да разговарят с жени.

— Не всички.

Приятно й беше да наблюдава как мъжът насреща й се гърчи. Не искаше да го притиска прекалено, за да не събуди подозренията му.

Спомни си прошепнатото предложение на Уиър да я поведе по пътеката към скритата й самоличност. Ако наистина Уиър се окажеше огнедишащото чудовище и можеше да се вярва на думите, които Левитски подхвърли в края на разговора си по телефона, то тя щеше да успее да го накара да пропее. Само трябваше да го предразположи достатъчно. Уиър знаеше за изчезналото дете. Искаше да е сигурна, че той няма нищо общо с това.

Странно защо, но бе убедена, че действията на Уиър принадлежат лично на нея. Ако бе отвлякъл момиченцето, щяха да я съдят заедно с него и тя да изтърпява доживотната му присъда заедно с него.

Не беше възможно. Нямаше начин той да е замесен.

Но в ушите й звучаха записите от странните му експерименти: Сцена първа: обектът кърви обилно. Писъците имат особено въздействие…

Тя почти усещаше камъните и отломките, които побеснелите й съграждани мятат по нея. Какво ли наистина можеше да се очаква от бързорекото момиче на Еди Галахър? И тя е същата неудачница като баща си.

— Смятам да опитам сандвича на заведението — обади се Левитски. — А ти?

Куин се направи, че чете внимателно предлаганите ястия, но истината бе, че умът й бе на съвсем друго място. Вече знаеше какво трябва да направи и как да го организира.

Даде знак на келнерката да приближи, но нямаше и най-малка представа какво ще поръча. Най-неочаквано бе загубила всякакъв апетит.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Нора седеше на тревата недалеч от беседката, поставила главата на Реймънд в скута си. Той беше бял като платно. Погледът му бе замъглен, а устните — безкръвни и посинели.

Тя напрегна слух с надеждата да чуе сирените на приближаващи линейки. Какво ли ги бе задържало?

— Дръж се, Рей. Всеки миг ще пристигне помощ.

Той простена и се опита да се размърда. Болката деформира чертите му, тръпки разтърсиха тялото му като влак, който преминава през тунел. Нора се пресегна и придърпа пуловера, който бе изпуснала след неговото падане, и зави с него гърдите и раменете му.

— Къде ли са се запилели проклетите линейки? — Въздъхна тя. — Защо не побързат?

Чарли се бе запътил към тях. Изглеждаше изплашен. Бе ходил при Мим и Папа, бе викнал лекар и ги бе оставил на грижите на Мейси.

— Как е той?

— Не е добре. А твоите хора? Там нещата наред ли са?

— Трудно е да се каже. Мим е съкрушена, самообвинява се, че е изпуснала Папа от поглед. Той често се разхожда сам, но никой не е подозирал, че може да стане някаква беда. Изобщо баща ми се държи като безумен. Толкова е доволен от себе си. Не спира да повтаря, че отдавна е трябвало да гръмне гадното копеле. Мим е ужасена, че ако не спре да повтаря това, когато пристигнат полицаите, те тутакси ще го затворят.

Реймънд простена. Нора попи избилата по челото му пот с ръкава на дрехата си и улови дланта му. Кожата му бе влажна и гореща.

Тя бе като в шок. Стените на малкия й свят се огъваха и се срутваха една след друга. Какво ли предстоеше да се случи? Първо Абигейл. Сега Рей и Папа.

Абигейл. Като си помисли, че детето може да се прибере и да завари безценния си баща тежко ранен, направо изтръпна. А ако се

случи и нещо по-лошо? Не, нямаше да мисли за такива неща. Реймънд ще се оправи.

Най-накрая сирените разцепиха злокобната тишина и Нора забеляза редица коли със светлини на покрива, която се носеше по пътя. Минути по-късно линейка, следвана от две полицейски коли, зави по посока на беседката.

Няколко гости от хотела се бяха събрали пред главния вход, за да разберат какво става. Чарли помаха с ръка и линейката напусна пътеката и се насочи през тревата към тях.

Единият от фелдшерите, крехък мъж с ъгловата челюст и набраздена кожа се наведе да премери пулса и кръвното налягане на Реймънд, докато кръглоликият му партньор разпитваше Нора.

— Изстрел, така ли?

— Да. Ще се оправи ли?

— Какъв калибър бе оръжието?

Нора обърна очи към Чарли.

— Пушката е много стара — отговори той. — От времето на Гражданската война. Нямам представа има ли изобщо някакъв калибър. Не съм подозирал, че в нея има амуниции.

— Само един ли беше изстрелът?

— Да. Моля ви, кажете ми, ще оживее ли?

Мъжът, който бе приклекнал до Реймънд го повдигна леко, за да прегледа раната. Криволичещи струи кръв прорязваха ризата, фелдшерът разкъса материята и покри раната с дебел компрес.

— Кажете ми ще оживее ли? — повтаряше Нора.

— Това ще кажат лекарите — обади се един от другите служители. — Засега човекът е извадил луд късмет, че не е прострелян пет сантиметра по-надолу. Не е ясно какво можеше да стане тогава.

Тръпки разтърсиха Нора и Чарли пристъпи към нея. Кръглоликият фелдшер се наведе, за да вдигне ръкава на Реймънд и да включи система. Нора стисна очи да не гледа как иглата ще пробие кожата.

Четирима пътни полицаи се носеха по моравата на своите мотоциклети. Стомахът й се сви болезнено. Какво ли ще направят на Папа? Възможно ли бе да потърсят отговорност от нещастния старец? Мим щеше да се сърсипе от чувство на вина, ако се наложеше да го затворят в лечебно заведение.

Един от полицаите — едър мъж с тънки мустачки — коленичи до Реймънд и фелдшера.

— Какво става? Какво имаме?

— Беше нещастен случай, полицай — обади се Нора. — Стана случайно.

— Трябва да разберете, че той не е на себе си — допълни Чарли.

— Я гледай — възкликна полицаят и вдигна очи към тях, сякаш едва сега ги виждаше. — Какво трябва да разбера? Кой го е направил случайно.

Реймънд повдигна с видимо усилие клепачи и се опита да фиксира погледа си върху лицето на полицая. Гласът му бе сипкав и тих.

— Аз. Аз го направих. През ум не ми мина, че проклетията може да гръмне. Истинска глупост.

— Какво? — Нора го погледна объркано. Отговорът му надмина всичките й надежди.

— Спънах се и изпуснах проклетата пушка — продължаваше да стърже гласът на Реймънд. — Кой можеше да предположи, че ще гръмне?

Грамадният полицай почеса прясно обръснатата си глава.

— Искате да кажете, че сте се застреляли в гърба? Това е някакъв специален номер, господине. Достойно е за описание от науката.

Реймънд се засмя, но болката го преряза и той мигом стана сериозен.

— По дяволите, боли. Не може ли да ми дадете нещо за болката?

— Не и докато не ви прегледат в болницата. Съжалявам, приятел — обади се фелдшерът.

Полицаят изгледа Нора с присвити очи.

— Наистина ли така се случи? Сам ли се простреля?

Тя сви само рамене. Ярка червенина плъзна по лицето й. Лъжата не беше нейната стихия.

— Стана толкова бързо.

— Кой може да си представи подобно нещо? — обади се Чарли.

— Да се застреляш в гърба — започна да цъка с език полицаят. — Изумително. Всеки път, когато чуя нещо толкова абсурдно, се случва нещо още по-невероятно. Щом казвате, значи така се е случило. Вие момчета, готови ли сте?

— Напълно.

Тримата фелдшери прехвърлиха Реймънд на носилката.

— Може ли да го придружа? — попита Нора.

— Аз ще отида с тях — предложи Чарли.

— Благодаря ти, но предпочитам да отида аз. Той дори не те познава.

— В такъв случай отиваме двамата.

— Предпочитам да останеш тук, в случай че някой се обади за Абигейл. А и Мим и Папа ще имат нужда от теб.

Той отново придоби онзи характерен вид на загубено кученце, който се появи на лицето му, когато Нора поиска от него да помоли Джъстин Уелакот да й помогне за намирането на Абигейл. Направи се, че не го забелязва. Имаше си достатъчно проблеми, за да си създава и нови.

— Ще се обадя при първа възможност — увери го тя.

С общи усилия фелдшерите и двама от полицаите преместиха тежкото тяло на Рей на сгъваемата носилка на линейката и го привързаха с предназначените за това колани. Нора се качи при него и седна на тясно столче. Затвориха вратата и потеглиха към болницата.

Колата заподскача по неравния терен на моравата и Рей стана блед като стена. Ситни капки покриха челото му. Тя попиваше потта от лицето на бившия си съпруг.

Изпита внезапен прилив на нежност. Рей винаги е бил огромен възел от противоречия. Поемайки вината за нараняването си, той на практика освободи бащата на Чарли от отговорност — типично за неговия мил характер. По този начин се държеше и когато дъщеря му беше наоколо — лъвска гордост и всеопрощаваща любов. Нора се засмя, припомняйки си и други негови мили черти. Можеше да бъде нежен, очарователен, забавен, изпълнен с разбиране.

Но имаше и един друг Рей — раздразнителен, нападателен с остри като бръснач нокти и настръхнала перушина. Там някъде беше и небрежният Реймънд, който нараняваше любимите си хора, отваряше огромни рани в сърцата им, прегазваше най-съкровените им чувства подобно на слон — мравуняк. Безброй много пъти Нора го бе наблюдавала как постъпва със собственото си дете. Забравяше нейните празници, не изпълняваше обещанията си. Оставяше я съсипана, тъжна и объркана.

Да можеше само да го задържи на едно място! Но това бе невъзможно. Настроенията и интересите на Рей се променяха бързо и непредвидимо. Това бе съвършено друг човек — Реймънд Хвърчилото. В крайна сметка ти се изморяваш и просто пускаш връвчицата, за да отлети. Иначе той щеше да се откъсне сам и вероятно да повлече и теб.

Направи й впечатление, че той започва да губи съзнание. Нора погали косата му и видя как очните му ябълки се въртят хаотично под притворените клепачи. Стори й се толкова уязвим и невинен — едно гигантско бебе.

Даваше си сметка, че бедите, които причиняваше, не бяха направени със зъл умисъл или нарочно. Бе раснал с избухлив баща, който често го бе наказвал, майка му била изплашена и покорна като муха жена, твърде слаба, за да защити себе си или сина си. От това, което бе разказвал на Нора за детството си, ставаше ясно, че резултатът е можел да бъде и къде-къде по-неприятен. Неясно как, но бе успял да запази способността си да обича и да дава. Вярно че това обикновено бе прикрито под деветметров пласт пръст от Джорджия, но не беше загубено завинаги.

Нора поклати замислено глава. Ето че започна да търси извинения за него, както бе правила години наред, преди да й уври главата и да му каже да си ходи. Нарочно или не, слабостите на Рей бяха болезнени за близките му, особено за Абигейл. Детето и до днес го обожаваше, прощаваше му всичко. Но за Нора не оставаха скрити болката и обидата, когато баща й я разочароваше. Толкова пъти се беше случвало. Стреляш ли срещу някого, потича кръв. Все едно дали е по погрешка, или не.

Това насочи мислите й към Папа. Той беше се припознал в Реймънд. Нора бе убедена, че старецът бе решил, че тъкмо това е мъжът, който бе тормозил Абигейл. Опита се да си представи кой би могъл да бъде той, да прилича на Рей по ръст, цвят или и двете. Рубен Хъф бе приблизително толкова висок, същото се отнасяше и за Хю, и за Джъстин Уелакот, и за Джори Албърт, и за Сам Олбрехт и още много други. Като добавим и подобна стойка или дрехи, или цвят на косата и списъкът ставаше безкраен.

Освен това зрението на Папа беше точно толкова непостоянно, както и мозъчната му дейност. Нищо чудно да бе действал, тласкан от някаква въображаема прилика или без никаква прилика. Като се има

предвид състоянието на мозъка му, увреден от болест, той може би е реагирал на някаква въображаема заплаха, идваща от въображаем нападател. Ако Абигейл е била притеснявана от някого от комплекса, защо не й е казала? Никога не се бе страхувала да споделя проблемите си. Нора погледна през прозореца, докато линейката завиваше, следвайки маркировката към входа на спешното отделение. От вътрешната страна на стъклената врата чакаха двама санитари. Очевидно някой се беше обадил предварително.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По пътя на връщане от „Рътланд“ Левитски сподели с Куин, че се налага да проведе няколко телефонни разговора, чака куриер, който да вземе копията на касетите, както и тези от монитора и някои други предмети и проби, които искал да се анализират в лабораториите на ФБР в Куонтико. След снощния видео маратон му се искало да си легне рано. Чудесно, помисли си Куин, така ще има достатъчно време за себе си.

Тя остави Левитски пред Рътланд Холидей Ин и се отправи към дома си. Ако имаше малко късмет, щеше да вземе онова, от което имаше нужда, и да е у дома, преди Брен да се прибере от училище. През седмицата нямаше проблеми с намирането на бавачка. Всичко се нареждаше чудесно.

Мазето в къщата им бе претъпкано с най-любимите й вещи от квартирата й в Бостън. Преглъщайки с усилие, тя се провираше между прашните канапета, столове, килими, лампи, нощни шкафчета и маси.

Спомените се забиваха болезнено в съзнанието й. Толкова много бе обичала това жилище. Харесваше безкрайно пространството си, уединението си. За първи път в живота си тя бе сама и свободна. Отговаряше и се съобразяваше единствено с Куин Галахър. Никакви родители, съквартиранти, хазайки, партньори, нито дори цвете в саксия, което да се налага да полива.

Обичаше приятелите и семейството си. Но високо ценеше независимостта си. Наслаждаваше й се от цялото си сърце. Когато Даниъл се появи в живота й, тя се постара да го държи на една ръка разстояние. Не му позволи да остави свои дрехи за преобличане в дрешника й, дори резервен бръснач в шкафчето й в банята.

Тя добре знаеше как нахлуването ескалира. Първо е самобръсначката, а после се оказва, че в хладилника ти непрестанно се появяват стекове с бира „Будвайзер“ и най-неочаквано виждаш на канапето пред телевизора си купчина едри, потни мъже.

Тя тръсна глава, за да се освободи от полепналите по косите й паяжини. Не беше време за глупави мечти. Искаше да приключи с работата си тук, преди Брен да се е върнал и да започне да задава трудните си въпроси. Зад натрупаните мебели се издигаше камара от поне десетина залепени кашона. Някои от тях бяха приютили книги, други — кухненски принадлежности и други дреболии от Бостън. В други бе прибрала вещи на родителите си, след като се бе върнала във Върмонт.

От три години не беше пипала тези кашони и нямаше спомен кое къде стоеше. Избра един наслуки, отлепи лепенката, издуха праха и започна да рови вътре.

Беше попаднала на кутията със скъпоценните предмети на майка си — булчинския воал, изсушени орхидеи за корсаж, връзка писма от годината, когато баща й бе в армията, пожълтели снимки. Следващата кутия бе пълна с бебешки неща: дрехи, одеялца, албум с първите постижения на децата. Куин се усмихна на сантименталността на майка си. Бе запазила дори първите им червеникави букли, няколко млечни зъбчета, първите им обущенца. Тук бе дори парчето одеяло, без което Куин не можеше да диша като малка, както и биберонът на Брен, от който почти нищо не бе останало.

В кашона най-отдолу бяха скрити скъпите спомени на баща й — те бяха далеч по-практични от тези на съпругата му. Тук бе любимият му вълнен пуловер, оранжево-червената мушама за лов и емблематичните свидетелства за професионална гордост: значката му на детектив от полицията, личната му карта от полицейското управление, няколко медала и грамоти за храброст.

Тя напъха в джоба си предмета, за който не искаше никой да знае, че е взела, качи се горе, намери джобния си касетофон и няколко празни касети и междувременно се уговори с една от близначките на семейство Остров да останат при Брен.

Момичетата — Триш и Тери, бяха съвършено еднакви според Куин, но Брен знаеше една много важна разлика, която му помагаше при определянето на това коя как се казва. Триш приготвяше ужасни сандвичи хотдог, а Тери винаги прегаряше бургерите. Куин не можеше да каже кое го възмущава по-силно, ето защо не изрази никакви предпочитания, когато позвъни на майка им. Надяваше се да се

прибере преди вечеря. Знаеше, че каквото и да приготви, Брен го одобряваше, стига да не трябва да го яде.

Включи заглушителя на радиостанцията си, закачена за таблото, и за рекордно време стигна до Дъвс Ландинг. Не искаше да закъснява, нито да остава прекалено дълго. Визитата й трябваше да изглежда напълно рутинна.

Когато мина през портата на градината, забеляза Уиър на прозореца, празните кухини на очите му ясно се очертаваха между дръпнатите завеси. Някъде насред алеята тя спря, паркира джипа си под определен ъгъл, така че високата кола да ограничи полезрението на дясната камера на фасадата. Приближеше ли се достатъчно до къщата, щеше да остане неуловена от монитора за близко проследяване.

Отправи се бавно към входа, за да даде на наблюдаващите от централата достатъчно време да установят самоличността й, и заобиколи колата откъм непокритата от наблюдение страна. На около метър от колчетата тя се поколеба по навик, а и от внезапен страх. Около Уиър винаги витаеш усещане за застой, но това бе наситената неподвижност на извита като дъга кобра. Куин непрестанно си повтаряше, че именно тя контролира положението, че притежава нужната готовност и решителност, но е и малко неуверена.

Куин не изпускаше Професора от подозрителния си поглед, докато прескачаше охранителната граница и пристъпи към входната врата. Устата й беше пресъхнала. Голяма работа, повтаряше си тя. Той е безпомощен.

Докато отваряше вратата, лицето на Уиър се разтегна в насмешлива усмивка, ноздрите му се разшириха. Кучето го следваше неотлъчно, лешниковите му очи не слизаха от посетителката.

— Госпожице Галахър? На какво дължа удоволствието от неочакваната ви визита?

— Трябва да поговорим.

— Разбира се. Заповядайте — с театрален жест той я поведе към наредените в полукръг кожени дивани в дневната.

Щом Куин прекрачи прага, кучето заръмжа предупредително.

— Стига, стига, Дарлинг — успокои той животното и отпусна ръка върху широкия му гръб. — Госпожица Галахър е наша гостенка. Не може да се държиш толкова грубо — почеса щръкналото ухо и

зарови за малко пръсти в козината на гърба. — В поведението на Дарлинг няма нищо лично, просто е много привързана към мен. И непрестанно иска да ме пази. Спокойна е само когато е убедена, че нищо не ме заплашва.

Куин пристъпи напред и ръмженето започна да се засилва.

— Накарайте животното да млъкне. Дръпнете го назад — Куин знаеше, че то е възпитано да бъде послушно, но все пак животното си е животно.

То действително млъкна, но очите му не спираха да следят враждебно всяко нейно движение. Тя мина предпазливо покрай него и приседна на ръба на едното от канапетата.

Уиър я последва и се настани на съседното.

— Много ми е приятно да ви посрещна най-сетне в скромното си жилище — каза той. — Да ви предложа чаша чай? Да взема палтото ви?

— Не, благодаря — тя пипна отвън вдъхващата спокойствие тежест в джоба си. Тя беше подготвена.

— Добре тогава. За какво искахте да поговорим?

Тя внимателно обмисляше думите си. Съгласна беше с Левитски, че общуването с този мъж бе една голяма игра на нерви.

— Много мислих за това, което ми казахте, господин Уиър. Прав сте. Любопитна съм какво представлявате. И ми се иска да чуя предложението, което сте готов да направите. Иска ми се да науча нещо повече за вас.

— Сигурен съм, че е така — кимна той лениво.

Куин изчака, макар нетърпението да я гложде ше.

— Е, можем ли да започнем?

Той очевидно си играеше с нея. Като котка с мишка. Приятно му беше да я наблюдава как скимти.

— Разочаровате ме, госпожице Галахър. Ние вече започнахме, не разбирате ли?

— Какво следва тогава?

Уиър цъкна с език.

— Казах ви, че ще отнеме време. Трябва внимателно да наблюдавате. Усещане и борба. Трябва да откриете пътеката и да я следвате.

— Добре, Уиър. Отказвам се. Мислех, че имате да ми казвате нещо, но очевидно съм сгрешила. Не ми е приятно да си играят с мен — тя стана, за да си върви. Кучето скочи на крака и я доближи с леко ръмжене. — Повикайте кучето.

— Долу, Дарлинг. Стига, стига.

Едрото животно изръмжа и оголи зъби.

— Казах ви да укротите този звяр!

— Нищо няма да ви направи. Нали, миличка?

Овчарката се приближи още повече. От муцуната й капеше пяна.

Потрепващата ръка на Куин попипа издутината в джоба и след миг младата жена се вцепени от ужас.

Трийсет и осемкалибровата й опора беше изчезнала и на нейно място в джоба й се мъдреше кристален пепелник. Кучето бе все по-близо.

Куин повдигна тежкото стъкло. Очевидно не разполагаше с друго оръжие за защита.

Уиър плесна с ръце. В същия миг едрото животно се просна на пода и легна по гръб като палаво паленце. Професорът коленичи, откри с опипване своя спътник и потупа гальовно светлия корем.

— Добро момиче. Ти си моята любимка.

Куин изпита прилив на облекчение, но бе все още много напрегната. Помисли си за хладнокръвието, с което Уиър бе описвал въздействието на своите хрумвания върху жертвите. Професор Болка. Изследвайки границите на човешката издръжливост, той изпитваше истинска наслада от бавната и болезнена смърт на жертвите си.

— Веднага ми го върни, Уиър — тя бе мобилизирала цялата си сила и устойчивост, за да не позволи на гласа си да трепне.

— Липсва ли ви нещо, госпожице?

— Веднага.

Той обърна към нея празните си длани и изтъканото от невинност лице.

— Ако ми кажете какво сте загубили, може да ви помогна да си го намерите.

— Пистолетът ми. Върни ми го веднага или ще…

— О, това ли било? Как забравих. Оставих оръжието ви на масата в трапезарията, за да е на сигурно място. Зареденото оръжие винаги крие опасност, госпожице Галахър. Особено когато наблизо има

някой непредсказуем престъпник, който може да го насочи срещу теб. Неслучайно на пуснатите условно престъпници е забранено да притежават оръжие, което съм сигурен, че ви е известно. Изненадан съм, че сте така непредпазлива. Направо съм шокиран.

С подкосени крака Куин се оправи към трапезарията. Металното дуло на пистолета на баща й лежеше насред копринена покривка с флорални мотиви. Само че как се бе озовал там?

Тя го грабна и разтреперана се отправи към вратата. Тази малка нейна екскурзия се оказа голяма глупост. Но вече свърши. Ще се махне оттук и ще се направи, че не е идвала този ден.

Гласът на Уиър я настигна в мига, когато вече бе уловила дръжката на вратата.

— Намерете мелодията си, госпожице Галахър. Това е началото на вашата пътека. Разполагате с всичко необходимо за началото на своето пътуване. Открийте първо мелодията и можете да започнете.

Тя се извърна и спря поглед върху празните орбити на лицето му.

— Аз съм дотук, Уиър. След това изпълнение, ще се придържам строго към правилата.

— Жалко, наистина. Мислех си, че искате да намерите липсващото момиченце.

— При теб ли е?

— Не, разбира се. Как бих могъл?

— В такъв случай знаеш кой я е отвлякъл?

Той поклати само глава с влудяваща мудност.

— Не, полицай, не зная кой. Но ако е отвлечена, трябва да знаете, че ако искате да намерите нещо, трябва да знаете какво е то. Това, което мога да направя за вас, е да ви насочвам. Да ви съветвам. Как да уловите миризмата му.

Куин се колебаеше.

— В полицията са убедени, че е избягала. Какво те кара да мислиш, че е отвлечена?

— Не мисля такова нещо. Вие сте тази, която го мислите. Вие и вашият любопитен, подозрителен приятел от ФБР — по лицето му личеше, че се забавлява. — Не е разумно да се рискува. Особено в нашето противно общество. Нищо чудно Абигейл Икинс да е отвлечена. Хубаво русо дете. Талантливо и интелигентно. Желано за мнозина, предполагам.

Тя огледа внимателно присмехулната гримаса, цялостното поведение на мъжа. Той очевидно се опитваше да я предизвиква. Нямаше намерение да се поддава на провокациите му.

— Чух достатъчно, Уиър. Приключихме. — Тя напусна къщата, захлопвайки външната врата. Вече навън, тя пое дълбоко чистия въздух.

Нямаше намерение да го остави да диктува правилата. От този момент нататък щеше да спазва стриктно правилника и да се държи дистанцирано. Опитите да се прави на герой нямаше да й помогнат в нищо друго, освен да докаже колко глупава е била. Уиър не бе изпуснал никаква информация. Може би и не разполагаше с такава.

Ами ако имаше информация?

Тази мисъл не й даваше мира, все едно колко абсурдна изглеждаше. Пред очите й беше снимката на момиченцето, която беше раздадена на полицаите. Хубаво русо дете, с доверчиви сини очи. Косата й беше стегната в конска опашка. Едва ли беше по-голяма от Брендън. Та това можеше и да е той, за бога.

Гласът на Уиър още кънтеше в ушите й. Вятърът го разнасяше и го довяваше до нея от странни посоки. Думите бяха дразнещи, думи на съблазнител.

Хубаво русо дете. Талантливо и интелигентно. Как знаеше той всички тези неща за изчезналото момиченце? А и откъде бе научил името й?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Близо два часа бяха изминали и още никой нищо не й бе казал за състоянието на Рей. Нора бе крачила напред-назад из чакалнята пред спешното отделение, бе прелиствала с празен поглед медицински списания, опитвала се бе да изтръгне някаква информация от жената на рецепцията, която в резултат на нейните питания вече избягваше да я погледне дори.

Откакто закараха Рей с количката зад летящата врата, в съзнанието на Нора започнаха да се нижат една след друга ужасяващи картини. Представи си как кръвта му изтича, как се разтърсва от конвулсии, сърцето му спира. Как лекарите се питат кой да съобщи на близките, след като затварят угасналите му очи и го покриват с белия чаршаф.

Чиновникът в приемното остана с впечатлението, че тя е съпругата на Рей и тя не направи опит да го коригира. Странно се чувстваше, когато към нея се обръщаха отново с „госпожо Икинс“, но тя си помисли, че така поне може да разчита, че ще я информират навреме. И ако някой не се появи в най-скоро време да размени с нея две думи, тя ще влезе в някое от сепаретата пред нея, оградени със завеси.

Тя отново се приближи до жената зад бюрото, опря лакти и сключи пръсти в молба. Знаеше, че с безумния си поглед, разрошената коса и изпомачканите си и омазани с кръвта на Рей дрехи изглежда като истерична луда. Но дори в този вид никой не се смили над нея да й каже и една дума.

— Не бихте ли могли все пак да се обадите там вътре и да видите какво става? — попита тя белокосата жена. — Това сякаш никога няма да свърши.

Жената побутна нагоре по носа си бифокалните очила и въздъхна:

— Вече ви казах, госпожо Икинс. Ако можех, с удоволствие бих ви помогнала, но ми е абсолютно забранено да безпокоя екипа. Нали

не искате да ги разсейвате с обаждане по телефона в момент, когато се борят за живота на съпруга ви? Опитайте се да се успокоите. Сигурна съм, че лекар ще се появи всеки момент и ще поговори с вас.

Нора отново започна да крачи напред-назад. Самотни или мрачни хора на групи чакаха някой лекар да им обърне внимание. Малко дете с кашлица, подобна на кучешки лай, старателно скубеше едно по едно листата на палмата до входа, докато майка му ровеше в чантата си и вадеше смачкани рецепти, бележки и употребени хартиени носни кърпички. В центъра на салона разрошена възрастна жена, чиито крака бяха целите в рани, нещо си говореше. Многобройно семейство цигани бе организирало своеобразен пикник край телефонните кабини. Нора ги заобиколи и позвъни вкъщи.

Чарли вдигна телефона. Тя му се оплака, че нещата в болницата са още доникъде и се поинтересува как е при него. Все още нямаше никакви новини за Абигейл. Когато Нора попита за други обаждания, той троснато съобщи, че Джъстин Уелакот се отбил, за да го увери, че полицията е вдигната накрак и претърсва околността. Обадили се и пътните полицаи, определени да се включат в издирването. Били на път към комплекса, за да прегледат нещата на Абигейл и да разпитат персонала и гостите.

Родителите му се поуспокоили. Папа получил сериозна доза успокоителни, а кризата на Мим сякаш вече преминавала. Предприети били мерки инцидентът да не се повтори. Колекцията от старинни оръжия била прибрана и заключена в килера до склада с виното. А ключът — прибран от Мим на място, което Папа никога няма да успее да открие. Заела се дори с реорганизация на персонала, така че старецът да е винаги под наблюдение.

— Мим никак не обича да се държи с него по този начин — сякаш е дете.

— А има ли друг избор?

— Точно това й казах и аз. Няколко часа си вече в болницата. Наистина ли няма кой да ти каже какво става?

Нора въздъхна тежко.

— Тук не е Дисни Уърлд, Чарли. Правя всичко, което е по силите ми.

— Искаш ли ние оттук да се обадим на някого? Мим имаше някакъв стар приятел, който дълги години набираше средства за

болницата. Да я помоля ли да…

— Чакай — в помещенията зад вратата с надпис на „Травматология“ се разнесоха високи гласове. Нора чу, че някакви хора излизат, и я обзе предчувствие, че това е екипът, поел Реймънд. — Настъпи раздвижване. Отивам да видя какво става, Чарли. Чао.

Докато връщаше слушалката на мястото й, Нора чуваше как мъжът й продължава да говори. С бързи крачки тя се насочи към заветната врата. Нямаше начин да влезе, преди да я отворят автоматично със специалното устройство при бюрото на дежурната сестра.

Тъкмо обмисляше как да се промъкне вътре, когато група развълнувани мъже излетяха навън. В центъра беше Реймънд със стиснати устни и решителен поглед, очевидно устремен към изхода. Ескортът му включваше едър санитар, двама мускулести мъже в бели престилки, дребен доктор азиатец и млад мъж с лъскава коса. От табелката на гърдите му ставаше ясно, че е директор на службата за правна консултация на пациентите. С изключение на Реймънд всички говореха възбудено.

— Рей?

Мъжът с лъскавата коса изостана няколко крачки и я дръпна настрани.

— Вие ли сте госпожа Икинс?

— Да. Какво става?

— Успяха да извадят куршума и да почистят раната с местна упойка. Не беше нещо сериозно, но е загубил кръв и съществува риск раната да се инфектира. На всяка цена трябва да остане няколко дни за наблюдение. Опитваме се да му уредим легло, но той стана, облече се и отказва да слуша когото и да било.

Реймънд вече стоеше на входа.

— Да вървим, Нора.

— Сигурен ли си?

— Не ти ли изглеждам сигурен?

Реймънд мразеше лекарите и болничните заведения. Спомни си колко трудно успя да го убеди да я придружи за раждането на Абигейл, така че поведението му сега изобщо не я изненада. Нито пък се изкуши да спори с него. Сега, когато тревогата й за Абигейл бе толкова голяма, нямаше никакво желание да се бори с ината и глупостта на Реймънд.

Тя се обърна към мъжа с покритата с гел коса и се опита да го успокои.

— Не се тревожете! Никой не може да ви държи отговорни, след като той е толкова твърдоглав глупак.

— Обясних му, че подобни рани са непредвидими. Не е препоръчително да си тръгвате толкова скоро, господин Икинс. Лекарите, които се погрижиха за вас, изрично настояват…

Нора го прекъсна.

— Имате ли всичко това в писмен вид?

— Кое, нарежданията за такива случаи? Разбира се, а също и лекарското заключение за възможните последствия, ако той напусне, въпреки лекарските предписания.

— Нашият Кинг Конг ще ги прочете и ще ги запомни дума по дума, особено частта за последствията. Нали Реймънд?

Бившият й мъж махна нетърпеливо с ръка.

— Каквото кажете, само да се махна час по-скоро оттук. Чувствам се чудесно — забравяйки за раната, той вдигна ръка и очевидно изпита силна болка, защото лицето му се сви и той извика.

— Ясно ми е колко чудесно се чувстваш. Ела да седнеш някъде, преди да си се сгромолясал. Ще се обадим в комплекса и там ще се погрижат да лежиш.

— Мразя да бъда в тежест на някого.

— Напротив. Обожаваш го.

Пътуваха до Дъвс Ландинг потънали в мълчание. На вратата на комплекса ги посрещна Чарли.

— Реймънд? Как си?

— Добре съм. Нищо особено не се е случило.

— Влизай! Влизай, толкова се радвам да те видя накрак.

Реймънд благоразумно протегна лявата си ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Чарли. Много съм слушал за теб от Аби.

— На мен също — Чарли стисна сърдечно подадената длан. — Не знам как да ти благодаря, че пое вината за изстрела. Страшно съжалявам, че се наложи да минеш през всичко това. Наистина ли си добре?

— Като нов съм.

— Как ли пък не! — намеси се Нора. — Хората настояваха да остане поне няколко дни, но той отказа. Страхува се от болниците като малко дете.

— В такъв случай ще останеш да лежиш при нас в хотела. Доктор Гордън ще те държи под око, докато напълно се възстановиш. Ще те настаня в най-хубавия апартамент.

Нора се опита да направи знак с вежди на съпруга си, но той изобщо не й обърна внимание. Можеше поне да се посъветва с нея, преди да настанява Реймънд тук за целия период на неговото възстановяване. Вероятно така бе справедливо, но тя никак не вярваше в доброто възпитание на бившия си съпруг.

— Ела, ще те заведа — предложи въпреки всичко тя. — Да вървим, преди да се строполиш.

— Предпочитам аз да го заведа — възрази Чарли. — Искам да разменя с него няколко думи.

Нора си замълча, въпреки че не можеше да се сети за какво ли можеха да си говорят тези двамата. Ако беше свързано с Абигейл, редно беше и тя да участва. Който беше измислил мъжете, беше пропуснал да изглади някои грапавини.

— Оттук — пое Чарли инициативата.

— Следвам те.

В мига, в който двамата се отдалечиха по коридора, долетя Виктория. Косата й беше току-що фризирана, от нея се носеше аромат на скъп парфюм и козметика, на самообожание или по-скоро на всичко това взето заедно.

— Какво ти става, Нора? Изглеждаш така, сякаш от сутринта си се влачила по корем.

— Имах доста тежък ден. А и се случиха тревожни неща.

Тя изчака Виктория да свали дългото до земята визонено палто, да пооправи косата си и да се настани в подходяща поза на канапето пред запаления огън, където можеше да се наслаждава на воля на отражението си в излъсканата медна повърхност на облицовката на камината. Мим бе поставила три африкански виолетки на масичката отстрани. Цветята бяха в пълен унисон с цвета на очите на Виктория. Листенцата им също, с цвят на жлъчка.

— Джъстин се отби преди няколко часа, за да каже да не се тревожим за Абигейл — започна първа Виктория. — Уредил е

полицаите веднага да започнат издирването. Известни са им всички места, където децата обичат да се крият, когато избягат от домовете си.

— Не става дума сега за Абигейл — Нора внимаваше какви думи използва. Вярно че Виктория не беше кой знае колко емоционална, но и баща й беше изложен на риск в момента.

Тя очевидно се стресна от новината, която й съобщи снаха й, но се възстанови с рекордна скорост и само бръкна в чантата си, за да оправи червилото си.

— Значи прочутият баща на Абигейл се появи най-сетне. Кога ще успея да го видя? Аби ми показа негова снимка. Сладък ми се видя, а и обожавам акцента на южняците.

— Не бързай да обличаш ловния костюм, Виктория. Реймънд ще остане тук само докато се съвземе.

— Не се тревожи, миличка. Ще бъда много нежна — тя се направи, че се прозява. — Не разбирам защо съм така изтощена. Какво ми става?

Нора чудесно знаеше каква е причината. Вечерната тълпа щеше да започне да приижда всеки момент. На Виктория не й оставаше почти никакво време, за да изиграе етюда с вечерното си неразположение.

— Побързай да си починеш в такъв случай, миличка. Няма да мога да те покривам тази вечер.

— А да съм те молила? — Виктория вирна възмутено вежда. Бе събрала вече коженото си палто и се канеше да напусне салона, когато на вратата се появи Мим, повела двамата пътни полицаи Мериман и Десото.

Мериман успя все пак да откъсне очи от Виктория и кимна към Нора.

— Искахме само да се отбием, за да кажем, че приключихме с прегледа на вещите на дъщеря ви.

— И? — Този техен делови вид, просто я влудяваше.

Десото разгърна страниците на бележника си.

— От спестовния влог на Абигейл преди няколко дни са теглени петдесет долара. Ден преди това е имала за домашно по английски да опише чувствата си. В домашното е споделила, че не може да издържа повече тук и че планира бягство. По всичко личи, че е напуснала дома ви доброволно.

Мим сложи ръка на рамото на Нора. Преживяното през деня бе изпило лицето й. Тя изглеждаше крехка и изтощена.

— Ще я намерят, скъпа. Само това има значение.

Нора бе твърде смазана, за да възрази.

— Ако няма нищо друго, бихте ли ме извинили?

Десото затвори бележника и го прибра в джоба си.

— Не, няма. Ще поговорим с хората от персонала и с гостите, в случай че някой има някаква идея къде може да е детето. Раздали сме снимката на всичките си колеги и те ще си отварят очите.

Нора мина бързо покрай тях и излезе навън, където се бе спуснал нощният хлад. Бе започнало да ръми. Земята вече бе покрита със заледени локви. В тази част на света зимата трудно се предаваше.

Нора внимателно заобикаляше заледените места, мина под двойната арка и тръгна през застлания с каменни плочи двор. Насочи се към техния павилион. Ужасяваше я перспективата да влезе в пустите стаи и оглушителното отсъствие на Абигейл.

Вече вътре, тя мина по всички помещения и запали лампите, телевизора, радиоапаратите, изобщо всичко, което можеше поне отчасти да прогони глухотата и мрака.

Качи се горе, за да провери дали детективите са разбъркали нещата в стаята на дъщеря й. Струваше й се ужасно важно, когато детето се прибере, да завари вещите си по местата им.

Скоро, помоли се тя с цялото си сърце. Нека бъде скоро.

Вратата на стаята бе отворена. Скръстила ръце пред гърдите си, сякаш за да се предпази от сгромолясване, тя прекрачи прага. Очакваше да види голяма бъркотия, но остана изненадана. Леглото под дантеления балдахин бе опънато, чекмеджетата — върнати по местата им. Спортните трофеи по гимнастика и книгите на Абигейл бяха подредени на етажерката от кленово дърво точно както Нора си спомняше, че ги е оставила. Под зоркото наблюдение на Мим полицаите бяха подредили учебниците на дъщеря й в две спретнати купчини.

Привлече я тетрадката за съчинения с надпис „Английски“. Аби никога не бе изпитвала влечение към воденето на дневник. Нора се бе опитала да й обясни, че когато запишеш огорченията или наранените си чувства, може да ти олекне. Тя самата бе водила такъв дневник като малка и в него бе отбелязвала най-вече съкровените си желания и

несъгласия с околните. Спомняше си, че това особено много й помагаше, когато възникнеха конфликти с родителите й.

Тя отвори тетрадката и отгърна на страницата, за която бяха споменали полицаите. Гледаше и не вярваше на очите си. Думите, почеркът и дори задраскванията бяха досущ като тези в бележката, която тя намери в деня, когато Абигейл изчезна. Единствената разлика бе в бележките и коментарите на учителката отстрани.

Сърцето на Нора учести ударите си. Цялата тази смахната история започваше да се изяснява. Аби изобщо не беше писала онази бележка. Този, който я беше отвлякъл, бе направил ксерокопие от домашното й и го беше оставил така, че да изглежда, все едно детето само е написало всичко.

Трябваше да покаже и двата листа на полицаите. Едва тогава щяха да се убедят, че не става дума за обикновено детско бягство.

Изтича в своята стая и започна да рови в скрина и нощното си шкафче. Къде бе оставила бележката? Заизважда чекмеджета, изсипваше купчини дрехи на пода, ръцете й трепереха.

Стегни се, Нора. Тя отстъпи назад и се съсредоточи в успокояване на дишането си. Няма да стане така. Трябва да сложа ред в търсенето. Мисли, Нора. Леденият дъжд вече биеше в стъклата на прозорците. Звукът сякаш я стегна още повече.

Върни се към миналата нощ. Мисли внимателно!

Бавно, едно по едно тя си припомни своите действия и се сети, че бе пъхнала бележката на Аби в джоба на панталоните си. През първата нощ на очакване тя бе чела и препрочитала тази бележка хиляди пъти. Оттогава не я беше виждала.

Влезе в килера и измъкна черните панталони, които бе носила същата вечер. Чарли й бе донесъл черната вечерна рокля за дежурството в ресторанта и тя се бе преоблякла на място. Промълви молитва на благодарност и бързо пребърка джобовете. Сгънатото на четири парче хартия беше все още там. Бързо взе тетрадката на Аби и изтича навън от павилиона.

В бързината да не изпусне полицаите, тя се подхлъзна на леда и се просна на земята. Без да забелязва болката в коленете и дланите си, тя се изправи, поизтупа се и продължи да куцука към основната сграда.

Мим беше на рецепцията.

— О, боже! Какво се е случило, скъпа? Каква е тази кръв.

Нора погледна надолу и едва сега видя, че при падането е скъсала панталоните си и коленете й са се разкървавили. От панталоните й като попарени от слана цветни листенца висяха парчета разкъсан плат. Дланите й бяха в подобно състояние.

— Подхлъзнах се и паднах. Няма нищо. Къде са Мериман и Десото?

— В кабинета. Но…

Нора забърза натам. Пътните полицаи разпитваха в момента Джори Албърт.

— Извинете, че ви прекъсвам, но трябва веднага да видите това — обяви тя и влетя в кабинета. — Джори, ще ни извиниш ли за момент?

Барманът сви само рамене. След като той излезе, Нора победоносно сложи тетрадката пред детектива и до нея сгънатата бележка.

— Бях сигурна, че има някакво логично обяснение. Който е отвлякъл Абигейл, е направил копие от тетрадката й, като е закрил бележките и коментарите на учителката, за да изглежда като прощално писмо преди бягство. Вижте сами. Напълно еднакви са.

Мериман отвори тетрадката на страницата с домашното на Аби. Десото застана до него, докато колегата му бавно разгърна листа. И двамата сбърчиха чела и се спогледаха, след което вдигнаха очи към Нора.

— Какво? Какво има?

Мериман стисна устни и й подаде листа през бюрото.

Нора го взе, обърна го от едната, сетне от другата страна. Сигурно сънуваше. Текстът беше изчезнал. Страницата беше съвършено бяла и от двете страни.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Побягвайки от бялата къща, Абигейл потърси прикритието на гората и щом достигна първите шубраци, се строполи зад тях. Страхът биеше в тялото й като обезумяла птица. Този човек се оказваше навсякъде. Всеки миг можеше да се появи зад гърба й. Умът й не го побираше как ще се прибере у дома.

Умираше от глад, беше мръсна, измръзнала до кости. На всичкото отгоре започна и да вали. Ставаше все по-студено. По-мрачно. По-безнадеждно.

Много скоро щеше да падне нощта — тъмна и туптяща от дебнещи опасности. Знаеше, че е детинско, но тя все още се страхуваше от тъмното, за нея мракът на нощта бе нещо като гигантска пещера, в която на всяка крачка те дебнат безформени, застрашителни опасности.

Само при мисълта за това тя се изправи и тръгна. Движеше се близо до дърветата и скоро стигна до отсрещната страна на малката гора. Гъсталакът зад нея скриваше от очите й бялата къща и камиона отпред. Това означаваше, че и тя остава скрита за тях.

Посъбрало кураж, момичето продължи напред. Не след дълго достигна ограда от издялани клони, зад която се простираше безкрайно поле. Земеделската земя пред нея бе разпределена на парцели — по-тъмно и по-светлобежови. Нищо не нарушаваше пейзажа, освен криволичещите огради и тук-там наведените над оскъдната трева животни.

Тя присви очи, за да вижда по-добре през спускащите се сенки и да търси някакви признаци на човешко присъствие. В първия момент не забеляза нищо, но след няколко минути в далечината зърна примигваща светлина. С решителна крачка се запъти натам в очакване светлината да се появи отново. Най-вероятно залязващото слънце се отразява в метална повърхност, помисли си тя. Може би покрив на нечий хамбар.

Буците на разораната земя я бавеха, краката й бяха вече разранени и тя много бързо губеше сили.

Скоро източникът на непостоянната светлина се очерта. Надеждите на Абигейл се възродиха, когато успя да различи ниска порутена постройка със заковани прозорци и ръждясал метален покрив — стар кокошарник.

Един от съучениците й в класа на госпожа Шифман живееше във ферма и целият клас беше поканен да посети селското стопанство на семейството. Абигейл се бе потресла от мръсотията, която цареше при разхождащите се напред-назад животни с опулени според нея очи, които издаваха странни звуци, от шума край селскостопанските машини. Но нищо не я отврати така, както кокошарникът. Само при мисълта за вонята вътре, косите й настръхнаха, ужасиха я посипаните с кокоши изпражнения хранилки. Естествено тогава не сподели впечатленията си, но не можеше да си представи как човек живее в такова място. Манхатън й се струваше истински рай в сравнение с този двор.

Убедена бе, че е по-скоро готова да измръзне от студ през нощта, отколкото да влезе на подобно място.

Продължи напред, въпреки болките в краката, поради които бе започнала и да куца. Бе готова да се разплаче, когато видя, че пред нея всъщност е барака за инструменти. Вратата не беше заключена. Трепереща от облекчение, тя се вмъкна вътре.

Типичен склад. Пълно беше с ръждясали сечива, изхвърлени велосипеди и детски колички, цели камари от престарели селскостопански съоръжения. Тя внимателно прескочи купчини стари списания и книги, напъхани една в друга тенджери, тигани, изпочупени играчки и непотребни мебели. В един от ъглите откри две проядени от молци одеяла и се зави с тях. Под камара брошури за семена намери чифт овехтели войнишки обувки.

Бързо напъха изранените си мокри стъпала вътре. Обувките бяха толкова големи, че никъде не опираха в изстрадалата плът. Кожата обаче беше изсъхнала и напукана, а вътре бе пълно с боклуци. Абигейл направи няколко предпазливи стъпки. Все пак беше по-добре с тях, отколкото боса.

Продължи да рови сред вещите и откри и други „съкровища“: прокъсан шал, чифт градински ръкавици с полепнала по тях кал,

няколко книги от Нанси Дрю с напукани корици и пожълтели страници.

Абигейл обожаваше криминалните истории. Над главата й дъждът вече тропаше по металния покрив. Реши да почете малко, за да убие времето, но беше толкова гладна, че изобщо не можеше да се съсредоточи. Стомахът й се свиваше на топка и издаваше звуци като от късане на хартия.

Сгушена в парцаливите одеяла, отново започна да рови, този път за някаква храна. След дълго търсене намери само няколко мухлясали ореха, празна кутия от подправки и метална кутия, до половината пълна с жълтеникаво прахообразно вещество. Опита с пръст, но усети силно щипане и бързо плюна на земята и обърса езика си с одеялото.

Отвори за малко вратата и надникна навън. Небето бе потъмняло. Основната сграда на стопанството едва ли беше далеч. Трябваше да се добере до нея, преди да е паднала нощта, и да намери телефон.

Увита с одеялата, тя напусна бараката и се наложи да присвие очи, за да ги запази от ледените капки. Скоро откри хамбара и три високи силоза. Отмина ги и видя червена двуетажна сграда със зелени орнаменти.

Приближи извънредно предпазливо, но не можеше да не забележи няколко вдъхващи надежда признака: две детски велосипедчета с по три колелета бяха оставени на моравата отпред, люлка, боядисана в светли тонове. В задния двор бе простряно пране. Видя бебешки дрехи, женско бельо, чаршафи на меченца, няколко карирани ризи, бели чорапи, закачени два по два в низходящ по размер ред, кърпи за бърсане на чинии. Някой бе пропуснал да събере прането, преди да завали, и сега всичко беше подгизнало и натежало.

Прането на простора означаваше, че тук живее истинско семейство — с деца и родители. Мястото обещаваше да е безопасно. Хлопайки с тежките си обувки, Абигейл се забърза към входната врата и почука. Никакъв отговор. Тя заблъска с юмрук и започна да се моли някой да излезе. Завъртя топката на вратата в двете посоки, но очевидно беше заключено. Същото се оказа и с прозорците. Щорите бяха спуснати толкова ниско, че тя дори не можеше да надникне вътре. Никой не беше у дома, което обясняваше и несъбраното пране.

На предната веранда бяха оставени два стола от ракита с бледи пухкави възглавници отгоре. Тя се сви зад тях и се сгуши в укритието

си. Гладът бе престанал да я мъчи, заместен от тъпа болка в стомаха и усещане за гадене.

През дупка в пашкула си от одеяла, тя наблюдаваше дългата мръсна ивица на пътя с надеждата да забележи навреме някоя кола. На няколко пъти порив на вятъра й се стори като мотор на лека кола. Веднъж дори бе абсолютно сигурна, че вижда как по пътя подскача проблясване на металната каросерия на камион, но образът бързо изчезна.

Небето бе пронизано от струи дъжд. Много скоро щеше да се стъмни. След това щеше да се наложи да се изправи пред дебелия смълчан корем на нощта. Тъкмо тази част от денонощието плашеше най-много Абигейл и тя се зари още по-надолу в пашкула си.

Така се надяваше обитателите на къщата да се върнат дотогава. Ако бяха заминали за по-дълго, нямаше да оставят прането си. А щом имаха малки деца, едва ли щяха да се бавят много.

Вкопчи се в тази своя логика като в спасително въже, спускащо се от мрачното небе, което вече бе станало пепеляво на цвят. Стараеше се да затвори съзнанието си за задаващата се заплаха и продължаваше да се взира в пътя.

Къде се губеха тези хора?

Дали пък не са отишли да вечерят навън? Представяше си едър мускулест мъж с гащеризон, който допива последните глътки от кафето си и дава знак на сервитьорката за сметката. Край него виждаше три червенобузести деца, с вдигнати догоре ципове на якетата си, строени край семейния камион до тъничката си и нежна майка. Ето ги, вече се качват, моторът промърморва и колата постепенно се отдалечава от заведението.

Въображението й я отведе дори по-нататък — сред спокойното и вдъхващо сигурност семейство на фермера.

Реши, че се казват Джонсън. Джералд и Мод Джонсън, а децата им: Джералд джуниър, Лиза и бебето Джени. Най-малкото дете вероятно вече спи в колата. Джери дразни Лиза, както обикновено, дърпа плитките й и пощипва носа й, когато майка му и баща му не гледат към тях. Лиза хленчи, но възрастните не им обръщат внимание. Възрастният Джералд Джонсън е загрижен заради прогнозата за времето и си мисли как ще трябва да се облече, когато в четири на другата сутрин ще излезе да дои животните. Неговата госпожа пък се е

замислила дали да изчака другата сутрин, за да събере намокреното от дъжда пране.

Образът бе съвсем жив в съзнанието на Абигейл: хлапетата, камионът, заспалото бебе. Представи си как господин Джонсън завива в локалния път към фермата и широко се прозява.

Тя бе затворила очи, за да е картината още по-чиста, но през клепачите й внезапно проникна силна светлина и някъде отгоре над главата й се разнесе силен плющящ звук. Направи усилие и отвори клепачи и забеляза високо над къщата да се носи огромна капсула. Светлинен лъч, закачен за търбуха й, като меч разрязваше мрака. Ледените капки на дъжда пронизваха светлината.

Хеликоптер.

Машината бавно кръжеше над моравата пред къщата. За малко се задържа така над укритието й. Скрита дълбоко под купчината одеяла, Аби бе притаила дъх.

За кратко лъчът я освети, перките въртяха въздуха, който бръснеше кожата на лицето й. Най-накрая лъчът я отмина и вихърът от перките го последва. Хеликоптерът бавно се отдалечаваше.

Абигейл въздъхна и с облекчение проследи как гигантската метална буболечка се отдалечава. Сега вече беше в безопасност. Можеше спокойно да изчака семейство Джонсън да се приберат и да я спасят.

Хеликоптерът продължаваше да кръжи над къщата. Видя го да се отправя към хамбара, след това към силозите и бараката, където бе намерила обувките и одеялата. Тъкмо бе насочила очи отново към пътя, когато по звука усети, че хеликоптерът е спрял във въздуха.

Конусообразният лъч проследяваше нещо на земята. После машината бавно започна да се спуска.

Дали пък не я бяха забелязали в крайна сметка? Дали не кацаше, за да дойдат да я приберат? Хеликоптерът се спускаше бързо. След няколко секунди вече беше зад сградата. Моторът се изкашля и спря. Тътнещ глас се извиси нагоре и разцепи тишината. Викаше нейното име.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Реймънд беше в изключителна форма. Въпреки натъртванията, бинтовете и превръзките и замаяността от болкоуспокояващите този мъж знаеше как да привлече всеобщото внимание.

Очевидно не го свърташе в апартамента и той го напусна около час след пристигането им от болницата. Настоял бе Чарли да го придружи, за да потърсят Абигейл, но дружните усилия на Нора, Чарли и болката от раните го бяха накарали да се откаже поне временно. Бяха го настанили на едно от канапетата пред запалената камина, подпряха го с пълни с ароматни треви възглавнички, завиха го с две от одеялата на Мим. Членовете на семейство Брил се наредиха наоколо.

Виктория бе решила да изиграе ролята на Флорънс Найтингейл, в онази част, в която пестеливо се раздава съчувствие, за да може да оцени качествата на Рей като компаньон. Докато Папа спеше, упоен от лекарства, Мим се беше отбила да ги види и сега стоеше и попиваше всяка дума от остроумията на госта. Стефани бе също на своеобразно бдение, кръстосала невероятно дългите си крака. На лицето на тийнейджърката беше изписано същото обожание, с което го следеше и Абигейл. Дори нацупеният иначе Хю ги беше удостоил с присъствието си.

Там беше и Чарли. След като в продължение на цяла година от устата му бе чувала единствено неприкрита враждебност към бившия й мъж, последното, което очакваше, беше, че двамата ще станат най-близки приятели. Видя ги да си разменят многозначителни погледи, намигвания и тайнствени реплики. И което бе най-лошото, имаше усещането, че тъкмо тя е темата за техните най-съкровени разговори. Не, не беше изпаднала в параноя. Но това не значеше, че не говорят за нея.

Изобщо тази задушевна сцена я вбесяваше. Как беше възможно да си разговарят така ведро, след като Абигейл все още беше в неизвестност? Вярно бе, че и тя преди няколко часа се бе смяла с Рей,

но това беше просто проява на нервност, начин да се отърсят от напрежението. Нямаше никакво удоволствие в това. Откакто детето го нямаше, нищо не я радваше.

И докато останалите се смееха весело, в нейното съзнание се нижеха една след друга ужасяващи картини. Тя си представяше как детето е ранено, изплашено до смърт, стреснато, крещящо за помощ. Представяше си босия й крак и мръсната маратонка, схванатите крайници и свитите в юмруци длани от снимките, които бяха потъмнели. Де да имаше тези снимки. Така й се искаше и останалите да разберат в каква опасност е нейното дете! Всички тук бяха убедени, че Нора си измисля и напразно изпада в истерия. Че е на ръба от безсмислена тревога. Възможно ли беше наистина да са толкова спокойни?

Реймънд тъкмо завършваше поредната фантасмагорична история. Той страшно обичаше да се хвали със своите почти точни попадения: риболов, жени, слава, късмет. С особено удоволствие разказваше за големите сделки, които изпуснал на косъм. В момента ставаше дума за арабски финансист и огромна доставка на скъпи италиански коли. Както обикновено сделката се разпаднала в последния момент, заради някакво дребно недоразумение. Естествено великият Рей напуснал заради принципите си, на които никога не изменял. Приключи разказа си с комичен жест, който Нора помнеше от известен комедиен филм на Ейч Би О.

Членовете на семейство Брил избухнаха в ръкопляскания и поискаха да чуят още нещо. Нора използва раздвижването, за да се измъкне незабелязано. Нямаше настроение за веселба.

Тръгна под ледения дъжд към студиото си и влезе в тъмната стаичка, за да прояви новите снимки за брошурата.

С автоматични движения напълни ваните с проявител, фиксатор и промиващите разтвори. По навик нагласи часовника за всяка отделна процедура, макар вече вътрешният й часовник точно да определяше кога приключва един процес и кога започва следващият.

След като прояви два филма, реши да увеличи снимките, които й трябваха за Джъстин Уелакот. Той нямаше необходимата практика и нищо нямаше да разбере от малките кадри.

Излезе от тъмната стаичка и постави кадрите под безмилостната светлина на настолната си лампа. Не откри случайни сенки или

смущаващи грешки в композицията, които да развалят ефекта от пейзажите. Преглеждайки снимките една по една, я обзе странното чувство, че нещо пропуска.

Внимателно прегледа всичко отначало, но не успя да определи проблема. Предаде се и реши да пусне снимките така, както са. Ако Уелакот искаше нещо да се коригира или да се преснима, никога нямаше да се поколебае да си го поиска.

Беше готова да излезе от студиото, когато си даде сметка, че има още малко време, което трябваше да убие, преди да започне вечерната й смяна. Нямаше никакво желание да се връща в павилиона, където всичко й напомняше за мъчителното отсъствие на Абигейл. А нямаше никакво желание да се връща в главната сграда и да слуша поредната измислица на Реймънд.

Искаше единствено своето малко момиче.

Тя скръсти ръце и закопня за един от безценните моменти, когато, притискайки Абигейл до гърдите си, изпитваше огромно удоволствие от чистата, неусложнена от нищо любов.

Спомни си един случай, когато Аби бе около двегодишна. Вече месеци наред бракът на Нора не вървеше и Рей бе дал да се разбере, че няма никакво желание да поправя нещата. Същата нощ, след дълги часове безплодни разправии, той бе излетял от апартамента, затръшвайки с всичка сила вратата.

Нора се бе строполила на канапето, давайки воля на сълзите. Аби, която до този момент спеше спокойно, се появи до нея. Нора правеше опити да спре сълзите, когато почувства как малките ръце обвиват врата й, а една малка длан я потупва успокоително по гърба.

— Няма тъжна мама. Всичко оправи.

Споменът избликна в съзнанието й подобно на светлините в дневната в момента и обля в светлина и централния вход. От вратата на своето студио тя забеляза как Рубен Хъф прекосява светлата ивица отпред, след което влиза в крилото за гости на хотела. Първата кола с персонал за вечерната смяна вече спираше на паркинга.

Потрепервайки от нощния хлад, Нора си даваше сметка, че се върти напразно в опитите си да избегне грозните случки, които се опитваха да нарушат живота й. Това тихо място тук, новият й брак и многочисленото ново семейство, всичко обещаваше, че нещата ще се оправят. Обещаваше, че досегашните болки ще започнат да се лекуват,

ще се запълнят празнините не само в нейния, но и в живота на Абигейл. А какво излезе, всичко започна да се руши, също като старата, изоставена сграда горе на хълма.

Тя неволно вдигна поглед към тази къща и забеляза как стар сив джип с някаква емблема на държавна институция отзад приближава алеята за коли пред входа на „Уолдорф“. Привлекателна млада жена с червеникава коса бе на волана. Тя очевидно се взираше през движещите се чистачки на предното стъкло към потъналата в мрак сграда.

Нора несъзнателно вдигна апарата и снима. Странно бе колко силно старите съборетини привличат вниманието на хората. Същото можеше да каже и за себе си.

Взирайки се към изоставената сграда, Нора изпита странното усещане отпреди десетина минути, когато разглеждаше кадрите за туристическата брошура: нещо не бе съвсем наред.

Обзета от безпокойство, тя се върна в студиото и порови из чекмеджетата, за да намери лупата си. Наложи си да седне зад бюрото и да започне системно и внимателно да преглежда кадрите.

Увеличени от лупата, подробностите бяха стъписващи. Можеше да прочете датата и броя на списанието, което бе изоставено до обърнатото кану. Различаваше следите от четката, останали при боядисването на беседката, и дори капка необрана боя, която бе протекла. В една от плочите на каменната настилка в двора се виждаха две тънки като косъм пукнатини. Връхчетата на първите пролетни треви се подаваха в пръстта на лехите, край пътеката. Украсата по прозорците на павилиона, в който живееха Мим и Папа, блестеше като изгоряла от слънцето кожа.

Огледа внимателно следващите снимки на кануто, на оранжерията, на постройката край басейна и стигна до кадрите с покрития мост и онзи, който бе направила на „Уолдорф“.

Откакто бе дошла да живее тук, Нора бе направила поне дузина снимки на това очарователно призрачно място. В Манхатън на изоставените сгради се гледа като на свърталища на бездомници и скитници, като на места, където се предполага, че се е заселило неизвестно зло. А тук децата си присвояваха подобни обиталища, които превръщаха в място, където даваха воля на въображението си. В тишината и спокойствието на подобни къщи се раждаха и легенди.

Митове и слухове започваха от обраслите в бурени градини. Съборетини като „Уолдорф“ често пъти бяха любима тема за разговор в околността.

И тогава го откри.

През силното увеличително стъкло тя забеляза, че къщата и околното пространство бяха претърпели значителна промяна. Сравни последната снимка с предишни на тази къща и й направи впечатление, че подивялата трева бе окосена ниско, на мястото на изпочупените стъкла и рамки на прозорците бяха поставени нови. Висящите доскоро пречки на оградата бяха изправени и закрепени.

На кого ли му е притрябвало да се занимава с несъвършенствата на „Уолдорф“, сбърчи тя чело. Не беше направено кой знае какво, но някой очевидно се беше погрижил да стегне къщата. А и не само отвън.

Тежки завеси висяха пред прозорците на дневната. Краищата на материята бяха почти допрени в средата, но през оставащата цепнатина Нора различи бял диван, края на бледолилав килим, както и част от ниска масичка, върху която някой бе оставил порцеланова чаша за чай и вестник.

Някой наистина живееше в къщата.

Стиснала здраво снимката, тя се обади на Мей Дънкелман, който не само бе член на съвета по туризма, но бе и собственик на най-голямата фирма за недвижими имоти в околността. Мей провери в регистъра на сградите, обявени за продажба, както и в този, където беше записано какви смени на собственост са извършени в последно време, но никъде не намери да се споменава нещо за „Уолдорф“.

С разпалено вече любопитство, Нора набра след това телефона в кабинета на Джъстин Уелакот. Кметът отсъствал от офиса този ден, но тя попита секретарката му дали знае нещо за промените в изоставената сграда. Жената не успя да й помогне много. Първоначално Доун, чийто акцент бе някаква смесица между говора в Мейн и Южен Бронкс, отрече да знае нещо по въпроса, но после насред изречението си спомни, че отсъстващият собственик стягал къщата, за да я дава под наем.

Нора погледна часовника си и реши, че ще получи по-подробна информация от самия Джъстин, когато дойде на вечеря. Трябваше да

разбере кой се е нанесъл там. Той би могъл да е видял кога и как е напуснала Абигейл курортния комплекс.

Уелакот знаеше и следеше внимателно всяко кихване и хълцане в своето градче. Постоянната му резервация беше за седем. Повечето дни пристигаше някъде около шест, шест и половина, за да изпие по едно питие с потенциалните си гласоподаватели, които случайно срещаше на бара.

Нора сви глава между раменете си и изтича до ресторанта. Настани се близо до входа и зачака. В салона на дневната Реймънд продължаваше да весели компанията със своите истории. От откъслечните реплики, които достигаха до нея, Нора схвана, че той вече е в етапа, когато подхвърля имена на известни рокзвезди. Това означаваше, че е приключил с тежката артилерия с познанствата си от Холивуд и света на масмедиите, които той нареждаше сред най-близките си приятели — две-три хиляди души. За първи път Нора бе искрено благодарна за чепатия характер на главния им готвач Вийе, който изкрещя откъм кухнята:

— Тихо! Имам нужда от спокойствие! Никой не може да твори, когато е шумно — групата около Реймънд замълча. — Ще полудея! Ягодите са пълен боклук. За нищо на света няма да поставя прекрасната си супа от лобстер в този супник. Следи от пръсти! Навсякъде има следи от мръсни пръсти. Срамота. Ако според вас така е редно да поддържате ресторанта си, то ще се наложи да се лишите от мен, мосьо Брил.

— Добре, Етиен. Успокой се. Ще се погрижа за всичко — намеси се както винаги Чарли.

За кой ли път Нора се възхити от търпението на съпруга си. Вийе бе огромен досадник. В същото време бе основна причина за добрата слава на ресторанта. Бе на работа тук повече от година, една много дълга и тежка година. Знаеше, че Чарли много дискретно е предприел проучвания за негов заместник, но досега нямаше никакъв резултат. Твърде малко специалисти готвачи се съгласяваха да се затворят в някой северен регион.

— Вече не! — Вийе. — Не мога да издържам повече подобно отношение. — Той продължи на френски, защото в момент на ярост английските думи му се губеха. Вратът и лицето му мигом се покриха с червени петна.

— Добре, Етиен. Стига вече. Казах ти, че лично ще се погрижа за всичко.

Вийе се завъртя на пети и излетя от стаята.

Аудиторията на Рей се надигна неохотно и се разпръсна. Последен се изправи Реймънд и с бавни крачки се помъкна по коридора към апартамента си. Нора въздъхна от облекчение в настъпилата тишина. Колко се надяваше Джъстин да успее да й каже нещо за новия обитател на „Уолдорф“. В малки градчета като Дъвс Ландинг съседите се познаваха и това им носеше утеха и спокойствие.

Уелакот влезе стремително петнайсет минути по-късно от обичайното, облечен с кашмирен блейзър, сребристосиви панталони от мека материя и копринен шал на врата. Отупа капките дъжд от раменете си и си пое дълбоко въздух. От него се разнасяше аромат на одеколон, който бе запазена негова марка — смес между миризма на лимон, мускус и пари. Приближи до плота на гардероба и улови дланта на Нора между двете си ръце.

— Нора, скъпа, как си?

Тя го попита как върви издирването. Никакви следи до този момент отговори й той. Пътните полицаи продължавали да разпитват местните жители. Разузнавателни хеликоптери и куче следотърсач не спирали да търсят и нямало да спрат да го правят, докато Абигейл не бъде открита. Нора бе чула рева на мотора отвън. Утехата не беше кой знае колко голяма.

— Ще я намерим, скъпа моя. Въпрос на време.

Време. Още една безкрайна нощ, нижещи се едва-едва секунди. Ужасяващи картини на възможните страдания на малкото й момиченце. Викове за помощ, каквато Нора беше безсилна да й даде. Детето се моли, протяга ръце.

Само при мисълта за всичко това Нора усети как гърлото й се стяга и не й стига въздух. По гърба й като ток премина тръпка на ужас. Нямаше да издържи още дълго.

Не!

Стаята се завъртя пред очите й. Тя протегна ръка в търсене на опора. Не я намери, олюля се. Не й стигаше въздух.

Нечии ръце я подхванаха. До ухото й прозвуча нечий настойчив потреперващ глас:

— Нора, стегни се. Престани!

Успя да поеме няколко малки глътки въздух, нареди на мускулите си да се отпуснат. Пръстите й постепенно се отпуснаха бавно, сякаш бяха ръждясали панти. Така беше по-добре. Сега вече дишаше по-спокойно. Само стените продължаваха да потрепват леко.

Може би околните имаха право. Дали не губеше постепенно разсъдъка си?

— Нора?

Джъстин я гледаше съсредоточено, лицето му изразяваше огромно изумление.

— Господи, Нора! Какво стана? Да не ти е зле?

— Не. Искам да кажа, да. Разбира се, че ми е зле. Как иначе бих могла да се чувствам? Искам си детето. Искам Аби да се прибере.

Той я гледаше стъписано, сякаш бе настъпил гърмяща змия. Очевидно не можеше да разбере отчаянието й. Как да обясниш на един пластмасов човек, накичен с украшения като Джъстин, какъв ужас и болка изпитваш? Би било напразно усилие.

Пристъпът на паника бе отминал, но тя се чувстваше изцедена. Като се увери, че се е овладяла, Джъстин се готвеше да се оттегли, но Нора си спомни защо бе стояла точно тук, за да го чака.

Постара се да придаде на гласа си спокоен тон и го попита за промените в „Уолдорф-Астория“ и за новия наемател. Уелакот не успя да даде повече информация от това, което тя вече бе научила от секретарката му. Ставало дума за вероятно даване под наем. Собствениците, възрастна двойка, която живеела във Флорида, ангажирали местна фирма да направи ремонт. Ако къщата вече била наета, то той не знаел нищо. Във всеки случай обеща да разпита и при първа възможност да съобщи на Нора какво е научил.

Когато я остави, за да отиде на бара, тя се изненада от безгрижното му държане. Твърде нетипично бе за Джъстин да не се интересува от това, което ставаше в Дъвс Ландинг. Държеше се с градчето като с лична собственост, което не бе далеч от истината. Трудно й беше да си представи, че дори няма да прояви любопитство за новия наемател.

Толкова много неща бе приемала за даденост, а това се оказа голяма грешка. Ако този кошмар свършеше някога, щеше да започне всичко отначало и да се опита да отдели истината от желаното.

Четирима нови гости пристигнаха и донесоха със себе си влага и студ. Нора се изправи вяло, за да ги посрещне.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Куин не беше в настроение за повече изненади този ден. По пътя към къщи обаче я чакаха още няколко. На пет минути северно от Дъвс Ландинг, недалеч от Бондвил, дъждът премина в ситен сняг. Внезапните превалявания и вихрушки съвсем не бяха рядкост във Върмонт в края на април и много скоро снежинките наедряха и започнаха да се въртят и преобръщат в луд танц пред очите й.

Ако загуби и видимост, това наистина щеше да е блестящ завършек на вечерта. Тя намали скоростта и продължи бавно и внимателно следващите няколко километра, докато напусна снежния отрязък и се озова внезапно на съвсем чиста част от пътя. Тук изобщо не валеше. Дори облаците бяха далеч назад някъде на юг. Пред нея небосклонът бе тъмносин и посипан със звезди. Ако вятърът запази посоката си, много скоро студът ще стегне.

Без повече изненади тя продължи по шосе номер 30 до мястото, където то се включваше в номер 7 и поемаше на север. На няколко мили южно от Ист Дорсет, се нареди на неочаквана опашка от спрели коли — най-вече джипове и пикапи, повечето от които натискаха клаксони и врявата напомняше на неприятното крякане на ято ядосани патици.

Върволицата бе толкова дълга, че началото се губеше някъде далеч напред. Куин излезе от джипа, за да види какъв е проблемът. Нищо не успя да научи. Настрои радиопредавателя в колата си на полицейската вълна. След обичайните пиукания и пукания, стана ясно, че цистерна с мляко е препречила пътя.

Добре знаеше колко бавно тече процедурата по освобождаване на такива задръствания и тя зави надясно, за да излезе от пътя на тревата, направи обратен завой и пое назад към един от страничните пътища. Това щеше да я забави естествено, но поне нямаше да бездейства. При градчето Полет, тя пое на изток и се включи в шосе номер 7 след мястото на задръстването.

Пътят напред бе чист и тя натисна педала на газта. Ако успееше да навакса загубеното време, щеше да успее да се прибере навреме, за да вечеря с Брендън. Една порция хлапашки глупости и вълнения щеше да й се отрази добре.

Известна доза размисъл също нямаше да й навреди.

Как можа да е толкова неразумна? Позволи на Уиър да вземе надмощие. Направо му даде шанс да я притисне до стената. Ако се бе оказал достатъчно настоятелен, тя щеше още да е в „Уолдорф-Астория“ и да играе ролята на окървавената девица в едно от упражненията на Професор Болка — нарежи-и-накълцай.

Той обаче я пусна да си върви неясно по каква причина и тя възнамеряваше да се постарае временното отлагане да стане постоянно. Нямаше да допусне повече да изпадне в безпомощност край това чудовище. Куин никога не повтаря вече допусната грешка. Излишно бе да разпилява способностите си за нови пропуски. В съзнанието й се нижеха една след друга сцените от неприятната й среща. Как бе успял да научи толкова много за Абигейл? Как се бе добрал до името на детето?

Придвижваше се с чудесна скорост. По пътя нямаше движение. Не се чуваха никакви предупредителни сигнали от радарния детектор. Дървета и крайпътни стълбове се сливаха в равномерна редица. Джипът не беше първа младост, но се държеше съвсем прилично.

Оставаха й петнайсетина километра до Рътланд и десет минути до обичайното време за вечеря на Брен. Куин натисна още малко педала. С удоволствие чу как въздухът засвистя в ушите й и в следващия миг към него се присъедини воят на полицейска сирена.

В огледалото за обратно виждане проблесна светлина и гласът на пътния полицай зад нея прогърмя от високоговорителя на покрива, заповядвайки й да спре. Знаейки чудесно, че устройства като заглушителя на таблото й не се харесват много на полицаите, тя го смъкна и го напъха в жабката. Нищо чудно, че устройството не издаде предупредителен звук. Куин бе забравила да го включи в мястото за запалка.

Тя отби вдясно и спря. Полицейската кола закова зад нейния джип. Куин знаеше, че на пътния полицай ще му трябват няколко минути, за да провери номера й в компютъра, монтиран в колата. Използва времето, за да прехвърли в ума си вероятните извинения —

болен роднина, спешна служебна задача, пожар, закъсала родилка, спасяване на котка от дърво.

Нищо от това не вършеше работа. Единственият, който висеше на клона на дървото, беше Куин Галахър. Какво още ли можеше да се обърка?

Полицаят вече излизаше от колата си. Куин се опита да придаде невинен и нехаен израз на лицето си. Бе впила поглед напред, когато сянката на мъжа приближи прозореца от нейната страна. Когато тя обърна усмихнатото си лице, в очите й беше насочен фенер с поне милион вата мощност.

Първоначалното заслепение прерасна в дъжд от точки, които заиграха пред очите й.

— Да, полицай? Какъв е проблемът?

Някакво ръмжене се разнесе над главата й:

— Проблемът е, че в отрязък от пътя, на който е разрешена скорост от 80 километра в час, вие карате с 90. Дайте ми шофьорската си книжка и регистрационния картон.

Тя обърна лице към жабката с документите, но пред очите й продължаваха да подскачат черни топчета.

Докато преглеждаше документите, мъжът не сваляше светлинния лъч от лицето й. Подаде й ги обратно и нареди:

— Излезте навън, госпожо. Да сте употребила алкохол?

— Не.

— Колко чаши изпихте?

— Нито една.

— Ще видим.

Куин излезе от колата. Проклетата светлина не слизаше от лицето й.

— Не може ли да преместите малко този лъч?

Тя бе запозната с правилника и там не пишеше, че трябва да изпечеш нарушителя с фенерчето си.

— Ще го загася. Но преди това ще ви помоля да разперите ръце и да докоснете върха на носа си последователно с показалците си, след което да кажете азбуката.

Куин се почувства малко глупаво, но се подчини. Светлината така я разсейваше, че почти забрави коя буква идваше след К-Л-М-Н-О-П.

— А сега застанете на един крак и изпейте началото на „Янки Дудъл“.

Светлината направо я подлудяваше. И в този миг нещо в главата й прищрака. Тя познаваше този полицай: гласа, силуета, кретенското му чувство за хумор.

Страхотен гняв завря в стомаха й. Обзе я безумното желание да го кастрира. Да го накара да погълне проклетия си фенер. Да нареже лицето му с джобно ножче и да го запознае с кучето на Уиър. Въздържа целия този гняв в името на една благородна кауза — отмъщението.

Пистолетът бе в десния й джоб. Тя плъзна ръка в левия и напипа по-доброто оръжие.

— Ти си Ралф Норман, нали? Не успях да различа гласа ти в началото.

Онзи започна да се киска.

— Трябваше да си видиш физиономията, Галахър. Беше си глътнала езика, сякаш те водеха на разстрел.

— Искаш да кажеш, че ме спря, за да се пошегуваш, така ли?

— Доскуча ми да вися тук и да чакам проклетите юпита от Ню Йорк, които се състезават с колите си. Почти не забелязвам местните, когато е толкова забавно да размахам пръст пред богатите надувковци. Като видях колата ти, реших, че ще е забавно да те спра и да видя ще успееш ли да удържиш проклетия си характер.

— Значи ме спря, държа светлината в очите ми цели десет минути и ме провери дали съм пила просто за развлечение?

— Вбесих те, нали? Трябва да призная, че изглеждаше по-смешна, когато влезе, докато правехме проверката със съблечане на Уиър. Жалко, че не можеше да видиш лицето си тогава пред голия му задник.

— И смяташ, че това е много смешно, така ли, Ралф?

— Много даже. Забавно беше и да те спра за превишена скорост. Отпусни се бе, жена. Животът е толкова кратък. Къде е чувството ти за хумор?

Куин оголи зъби.

— Тук си е чувството ми за хумор. Само че мен ме забавляват по-други неща. Аз например бих си умряла от смях да те гледам как те пържат ония от отдела за вътрешен контрол. А ще стане още по-

весело, когато видя как се потиш по време на делото, на което ще те изправя за сексуален тормоз. Не се тревожи, ако нямаш цялата сума в банката. Ще се задоволя първоначално с парите от продажбата на къщата и после с вноски от заплатата ти, докато изплатиш сумата, на която ще те осъдят.

Онзи пребледня.

— Нали се сещаш, в съда ще трябват доказателства. Само показанията ти не стигат. Ще излезе, че ме клеветиш. Така че не си губи времето. Ченгетата се поддържат.

Куин се направи на съкрушена и помълча няколко минути, за да постигне по-блестящ ефект.

— Как не се сетих!

Тя продължи да държи загриженото изражение на лицето си, докато се качваше в колата си и след това я извеждаше отново на пътя. Когато колелата стъпиха уверено на асфалта, тя не издържа и подаде глава през прозореца широко усмихната. Онзи тъпанар беше все още на пътя и се клатушкаше към колата си.

— И знаеш ли, Ралфи, нещо не си разбрал. В съда твоите думи ще се обърнат срещу теб. Записах целия ни разговор. Не е лошо да си помислиш за това, Норман, огромен, тъп нерез. Сам се обеси на глупавия си език.

Тя протегна ръка и размаха касетата.

Ралф Норман пламна и се затича към джипа. Докато беше още достатъчно далеч, Куин измъкна пистолета на баща си и гръмна предупредително във въздуха. Полицаят се изплаши и затанцува на пътя, чудейки се къде да се крие. И преди да реши, че единственият му шанс да се добере до касетата е да се качи в колата и да я подгони, тя се прицели и стреля в предните гуми на колата му.

След това даде воля на смеха си.

— Ето на това му викам аз веселба, Ралфи. Или както ти обичаш да се изразяваш, дяволска веселба — след тези думи натисна педала на газта и полетя напред.

Макар да бе изцедена от срещата със Смахнатия Ели, а после и с гадния Ралф, Куин изведнъж се почувства прекрасно. Подсвиркваше си весело по целия път към дома. Небето и пътят останаха чисти до края.

Отвори със замах вратата и повика Брендън. Никакъв отговор. Дочу неясната реч на някой, който говореше по телефона от приземния етаж. Напрегна слух и долови глухите удари от тренировъчното устройство на Брен, направено от Дъд Чеймбърс. Нищо не можеше да го откаже от поставената цел — нито снегът, тъмнината или настъпването на нощта.

Тя скри пистолета и разобличаващата касета на сигурно място и се запъти към двора. Победата й над противния пътен полицай бе подобрила значително настроението й. Вечеря навън в ресторант с бели покривки й се стори подходяща награда.

Пред вратата на кухнята Брен бе стиснал здраво бухалката си: беше заел поза, съсредоточен и сериозен. Тя го наблюдава, докато той замахва няколко пъти. Детето определено набираше опит и сръчност. Прободе я лека ревност, когато си помисли, че Левитски ще има някакви претенции за заслуги при победа на момчето, след като тя от години го тренира. Какво значение имаше? Важното бе момчето да получи награда за своята упоритост.

Позволи си да го погледа с удоволствие още няколко минути, преди да му се обади.

— Здравей, спортяга! Много добър си станал.

Момчето кимна важно, после не издържа и се ухили доволно. Направи следващ замах.

— Дали ще можеш да се откъснеш за малко за вечеря в любимия ти ресторант?

— В „Сърлоин Салун“?

— Къде другаде.

Той сбърчи чело.

— Ще ти кажа след минута.

Брен пусна бухалката и се затича към къщата. Куин чакаше. Хлапето умираше за този ресторант, където направо те замеряха с холестерол, салатеният бар бе поне четири метра дълъг, а десертите убиваха с високото си съдържание на вредна захар. Какво ли го караше този път да се колебае?

Отговорът се появи в плът и кръв на вратата — отново Бърни Левитски. Куин изпита огромно разочарование. По мрачното лице на агента разбра, че малкото момиченце все още не е намерено. Това означаваше, че примката е все така здраво около врата на Куин. Тя

вероятно бе провалила и последния си шанс да се добере до истината. Май нямаше никакви основания да се чувства добре.

— Брендън те очакваше доста по-късно — започна пръв Левитски. — Канех се да повикам такси и да го заведа да хапнем, но след като вече си тук, кажи какви са плановете ти.

Единственото й желание в момента бе да направи така, че агентът да се изпари от дома й, но чудесно знаеше как ще се отрази това на брат й.

— Аз пък останах с впечатлението, че искаш да се прибереш рано в хотела си — контрира го тя.

— Така беше, но си спомних, че обещах на Великия Брен да му помогна с тренировките тази вечер.

— Аха — този пък се правеше на човек, който държи на думата си. Тя чудесно знаеше къде точно иска да забоде този негов медал. — Ами в такъв случай да отидем тримата в „Сърлоин Салун“?

— Каквото каже Брен — Левитски разроши косата на хлапето. — Сега ти си на дневен ред, приятелю. Ти избираш.

Брен се втурна нагоре по стълбите, за да си вземе душ, а Куин се запъти към дневната, за да го изчака. Надяваше се, че Левитски няма да й досажда, но нямаше този късмет.

Решена да се изолира от него, тя посегна към първото попаднало й списание, оказа се стар брой на „Нюзуик“, и се опита да се потопи в проблемите на президентските избори преди две години и евентуалните им резултати. Усещаше погледа на Левитски, който следеше всяко нейно движение. Дразнеше я почти толкова непоносимо, колкото и лъчът от фенерчето на Ралф Норман.

Най-накрая не издържа и вдигна поглед към него.

— Кажи.

Агентът кръстоса крака и се облегна на стола си.

— Ти си тази, която имаш да разказваш, госпожице Галахър. Не аз.

— Нямам нищо за разказване.

— Напротив. Имаш.

— След като очевидно всичко ти е известно, защо ти е притрябвало да ти разказвам?

— На мен не ми е притрябвало, но ми се струва, че може би ти предпочиташ да споделиш своята версия.

Тя въздъхна пренебрежително.

— Толкова много се надуваш, че се чудя как не си хвръкнал досега.

Левитски мълчеше и не мърдаше от стола. От цялото му същество се излъчваше спокойно очакване.

— Била си в „Уолдорф“, за да говориш с Уиър — каза той.

Лицето й пламна.

— И защо според теб ще правя такава глупост?

— Защото си неразумна и импулсивна и си мислеше, че имаш повече шансове от мен да измъкнеш информация.

Червенината на лицето й се сгъстяваше с всеки следващ миг. Изпита огромно желание да срита здравата и себе си, и него, макар и не точно в този ред.

— Изморена съм, Левитски. Ако и ти си в същото състояние, предпочитам да отложим разпитите за утре. Какво ще кажеш?

— Искам да знам само какво стана при Уиър.

— Нищо не е станало. Не съм казала, че съм ходила в „Уолдорф“.

По стълбите вече кънтяха стъпките на Брен.

Левитски се наведе напред и каза едва чуто:

— Ще ми разкажеш по-късно.

— Няма нищо за разказване.

— Напротив, има — шепнеше вече агентът. — И можеш да започнеш с епизода, когато той ти е задигнал оръжието.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Абигейл! Абигейл Икинс?

Гласът се приближаваше все по-близо. Ако останеше още малко в прикритието си, те с положителност щяха да я открият. Тя захвърли одеялата и побягна с всички сили от верандата навън под ледения дъжд. За да стигне пътеката отпред, се налагаше да прекоси опасно открито пространство.

— Абигейл! Кажи нещо. Обади се, Аби. Хайде, мила.

Пътеката се оказа по-плъзгава, отколкото очакваше, а и бе широка, колкото да побере само една кола. Стърчащи тук-там клони я стесняваха още повече. От двете страни се издигаха дървета. Високо над главата клоните им се сплитаха и образуваха гъста мрежа, засенчваща пътя долу.

— Аби? Обади се и ще дойдем да те приберем. Всичко е наред, мила. Ще бъдеш в безопасност с нас.

Тя се втурна напред. Наложи си да не забелязва сенките и клоните, които удряха лицето й. Да не мисли за животинките, които я дебнеха. Опасността зад нея бе много по-голяма опасност. Сгъстяващият се мрак бе нищо в сравнение с маниака, който бе въоръжен с тесни тръби и невидими огньове, парализиращи пръсти, които могат да прилепят крака ти за земята.

Мъчеше се да избягва стърчащите камъни и пукнатините в земята. По едно време се плъзна в някакъв ров и изкълчи крака си. Разнесе се хрущящ звук и тя изпита силна болка. След няколко крачки на мястото остана само постоянна тежест.

— Хайде, Абигейл. Знаем, че си тук. Кажи ни къде си.

Ние.

Като че ли гласовете бяха различни. Но нея вече трудно можеха да я излъжат. Добре знаеше, че онзи умее да преправя гласа си да звучи като плясък на камъче във вода, да го пусне да излезе от неочаквани места, да звучи съвсем тънко или обратното, да гърми, все едно самосвал изсипва чакъл отвисоко. Умееше без проблеми да променя

височината, тона, акцента, настроението. Беше го изпитала в онази тръба и после в подплатения с платнище куб.

Игри и номера. Подправени вестници и тайни снимки, фалшив пожар и умрели плъхове. В главата ѝ зазвучаха повтарящи се думи: Няма да допусна да ме измами. Никога, никога повече. Никога, никога. По-добре да умра!

— Абигейл!

До слуха ѝ стигна шум от минаваща кола. Очевидно се бе приближила до шосето.

Гласът зад нея бе започнал да заглъхва, на моменти дори не го чуваше.

Тя следваше пътеката, която завиваше покрай гигантски дъб и тръгваше полегато нагоре. На върха на възвишението се озова пред входа на стопанството. Ръждясала ограда опасваше мястото. На портата бе закачена издялана от дърво фигура на крава и стара пощенска кутия. Малко по-нататък на вратата на дървена будка висеше надпис: „Продаваме кленов сироп“.

Шосето се оказа почти толкова широко, колкото и пътеката за коли, по която бе дошла, и почти толкова разровено. По настилката се виждаха пукнатини и издатини, а на банкета се издигаха купчини пясък, останали от зимата, за да бъдат посипани с него заледените места.

И в двете посоки се виждаше единствено безбрежна равнина. Аби спря за малко, за да се огледа и да си поеме въздух. Едва сега усети и пронизващия студ. Разкъсаната на места фланелка бе мокра. Как можа да хвърли одеялата на верандата. Щяха да я забавят малко, но пък щяха да я предпазят от дъжда и студа.

Измръзнала, изгладняла до смърт и с разранени крака, тя нямаше никакво желание да върви напосоки в дъжда. Не можеше да реши и накъде да поеме. Която и посока да избереше, бе възможно да мине километри, преди да стигне къща или заслон.

Но и тук не можеше да стои вечно.

Реши да поеме наляво. Бе направила само няколко стъпки, когато шумът от хеликоптера, който очевидно напускаше фермата, се издигна над главата ѝ. Вероятно онзи бе тръгнал към пътя.

Скрий се!

Тя изтича до будката с надписа за кленовия сироп, бързо дръпна една от халтавите дъски, която служеше за врата, и се мушна бързо вътре.

Будката бе цялата на дупки, скована криво-ляво от прави и пресечени дъски. Абигейл се сгуши в ъгъла на дъсчения под. Притиснала колене до гърдите си и стиснала здраво глезените си, тя не можеше да спре да трепери. Хеликоптерът се поколеба над дървеното укритие на момиченцето, обиколи с прожектора си околността и най-накрая се отдалечи в тъмнината.

Отвън някаква кола мина по пътя и прорязаните от струите на дъжда светлини на фаровете осветиха за миг мрака. Тя си представи за миг, че пътува в удобното купе, с успокояваща музика, която се лее от радиото, а от отворите на парното лъха топлина.

Веднъж само да стигне до курортния комплекс, тя ще се промъкне и ще изненада всички. Те ще я сгреят с целувки, прегръдки, ще я облеят със сълзи на щастие. Мим ще й донесе огромна чаша с горещо какао, подсладено със сладко от бяла ружа. Мама ще й обуе пухкавите пантофи и дебелия халат и ще се настанят пред огъня на облицованата с мед камина. Абигейл ще им разкаже цялата история. Всичко, от игла до конец. Колко откачен, отвратителен и гаден е бил той. Всичко, което й беше казал и й беше причинил. Само ще им спести това как се е прибрала — на автостоп.

Мама хиляди пъти я беше предупреждавала да не се качва в коли на непознати. Не само да се качва, не биваше да поглежда непознати, да отговаря на въпросите им, да изпълнява каквито и да било поръчки, все едно колко невинни изглеждат. Да не приема и да не дава абсолютно никаква информация, дори и датата на рождения си ден или името си.

В новините непрестанно съобщаваха за изнасилвания, отвличания, убийства. Всеки ден се появяваше съобщение за пострадало дете. Толкова много истории чуваха, че Абигейл бе престанала да се ужасява и бе започнала да изпитва само искрено любопитство.

Все едно какво казваше мама, оказваше се, че избягването на непознати не ти гарантира абсолютно нищо. Най-ужасяващо бе, че той я познаваше. Досещаше се за слабостите й, четеше страховете й,

улавяше я в капан със собствените й недостатъци. Всеки непознат беше за предпочитане пред него.

Още една кола отмина. Това май се оказваше единственият й изход. Майка й можеше и да не разбере, че се е качила в кола на непознат.

Бутна паянтовата врата на будката и излезе навън. Мразовитият вятър бе станал по-силен, а дъждът бе преминал в суграшица. Дясната стена на скованата от дъски будка осигуряваше някаква слаба защита и Абигейл зачака появата на следваща кола. Стори й се, че е стояла така цяла вечност, докато мъглива светлина на фарове не се появи в далечината. Постепенно тя стана по-ясна, но момичето така и не можеше да се насили да застане на пътя и да вдигне ръка.

След още няколко минути край нея профуча малка червена спортна кола. Аби си обеща, че ще излезе на пътя при следващата кола. По разположението на фаровете се досети, че следващото превозно средство трябва да беше камион. И от него се отказа. Леката кола й се струваше по-безопасна.

Отново зачака. Най-накрая мъгливо размазано проблясване привлече вниманието й. Този път колата се движеше чувствително по-бавно и тя успя да събере кураж и да заеме позиция.

Докато чакаше, можа дори да придаде подходящо умолително изражение на лицето си и да извие палеца на ръката си. Автомобилът бе все още далеч, но тя успя да види, че е дълъг, лъскав и широк, много подобен на линкълна на баща й.

Съвсем същият беше. Сърцето заби силно в гърдите й. Устата й пресъхна. Възможно ли беше?

Тя се опита да удържи вълнението си. Здравият разум й диктуваше, че има хиляди лъскави черни коли от същата марка. Човекът на волана не се виждаше. Можеше да е всеки.

Интуицията й подсказваше, че е татко. Чул е, че е изчезнала, и е тръгнал да я търси. Типично за него. Как знаеше какво ще й каже:

— Аби Урагана, къде се губиш, момиче? Хайде, влизай на топло вътре.

Лицето й се разтегна в такава усмивка, че раните по него я заболяха. След секунди щеше да е при татко си. Гушната здраво в мечешките му лапи, щеше да се киска на някоя от веселите му истории.

Изскочи на пътя, вдигна ръце и започна да маха енергично. Шофьорът даде знак с клаксона, че я е забелязал — дълго и късо. Всичко в нея играеше. Краката й подскачаха, костите потръпваха, сърцето й пърхаше, сякаш всеки миг щеше да се пръсне като балон.

— Татенце! — пищеше детето. — Знаех си, че ще дойдеш. Просто си знаех.

Виковете й се засилваха с приближаването на линкълна. Беше така нетърпелива, че имаше желание да изтича напред и да се хвърли върху капака, преди колата да е спряла. Искаше й се да се впие в метала и да разцелува замръзналото предно стъкло.

— Побързай! Спирай вече! Хайде, татко!

Когато мощното возило най-сетне спря, тя се спусна напред и задърпа вратата от страната на шофьора, готвейки се всеки миг да прегърне врата на баща си.

Онова, което видя обаче, я накара да се вцепени. Маниакът бе дошъл да я търси. А тя попадна право в лапите му.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се върнаха от „Сърлоин Салун“, Левитски нахлузи мушамата на Куин и прекара един час под проливния дъжд в подаване на топки на Брендън. Когато приключиха, двамата се прибраха вир-вода. Левитски приготви някаква топла напитка с мляко. След дълги настоявания от страна на Брендън да опита, Куин също отпи от чашата му. По дяволите! Много беше вкусно!

Мерилин Холанд отдавна повтаряше на Куин, че трябва да си намери мъж, който умее да готви. Ето този умееше. За съжаление иначе беше нетърпим.

Когато настъпи часът за лягане на Брендън, момчето удари ръка в дланта на сестра си за лека нощ и махна с ръка на Левитски да го придружи до стаята му. Като главен отговорник по процедурите преди лягане Куин изпита ревност. Винаги бе знаела, че рано или късно ще бъде изместена от центъра на вниманието на Брен, но не вярваше, че ще е толкова скоро, при това не от жена, а от някой дългуч с набола брада.

От горния етаж долиташе шум от стъпки, скърцане на пружини и продължителен приглушен разговор, който се предаваше през тръбите на отоплителната инсталация, опасващи цялата къща. За да се разсее, започна да превърта каналите на кабелната телевизия. Беше настроена за филм на ужасите или готварско предаване. Забавление, достойно за Куин. Така и не успя да открие подобно в момента.

Десет минути по-късно Левитски изтрополи надолу по дървените стълби. Тя бързо смени канала и се направи, че е искрено заинтересувана от рекламата на фирмата „Хоум шопинг“. Само триста двайсет и пет долара за цял комплект керамични съдове с подарък — привлекателно украшение. Страшно изгодно предложение. Водещият на предаването тъкмо обясняваше с доверителен тон, че количествата са ограничени. Куин си помисли, че може да се измъкне от Левитски под предлог, че трябва да телефонира, за да направи поръчката.

Но агентът бе застанал на рамката на вратата и скръстил ръце на гърдите си, бе препречил пътя й навън. На лицето му се мъдреше весела усмивка. Този тип наистина беше прекалено самодоволен и самоуверен за вкуса на Куин. Непрестанно я караше да си мисли за това как да го цапардоса. Много жалко, защото тя наистина се нуждаеше от работата си.

Предпочете да избере позата на мъченик, но това очевидно не му направи никакво впечатление.

— Искам да знам всичко по минути. Дума по дума какво каза и направи Уиър от момента, в който ти влезе в онази къща. Не искам да спестяваш каквото и да било, все едно колко незначително ти се струва.

— Ти отново ли за Уиър? Откъде ти хрумна, че съм била там?

— Изписано е по теб. — И той се зае да изрежда: — Обувките ти са покрити със следи от предния двор на „Уолдорф“ — стръкчета тревна смеска „зойзиа“ и дива детелина, окосени с уред, нагласен да стриже тревата на четири сантиметра от основата. Кучешките косми, които са полепнали по панталоните ти, са от кучето на Уиър: пет-шестгодишна немска овчарка, с примес на коли и черен лабрадор. Горкото животно страда от лека форма на дерматит, причина за падането на козината. В джобовете на якето ти са били поставени обемисти предмети. По характерното увисване на десния съдя, че вероятно там си носила пистолет и патрони, възможно е да е бил четирийсет и пети калибър, но за марката и модела не смея да правя предположения. Малко неща мога да кажа за предмета, който си носила в левия си джоб, макар да е сигурно, че е бил правоъгълен и тежичък за размерите си. Няма да се учудя, ако е бил портативен радиоапарат или касетофон. Но най-много те издадоха едрите капки пот, които покриваха лицето ти, когато влезе. Съобщиха, че днес са измерени най-ниските температури за този ден от години насам, на някои места вали суграшица, а в южните райони се вихрят и снежни бури. Не си от хората, които се потят често, дори когато си вбесена, а това е често явление. От което заключавам, че здравата си се изплашила. Не мога да си представя какво може да ти изкара ума така, освен Уиър да е прибрал пистолета ти.

Куин бе изумена. Този човек не само беше подвижен рентгенов апарат, но и имаше дързост да стои пред нея, да я анализира

безцеремонно, за да й покаже колко е глупава. При това без никакво неудобство или следа от самодоволство. В огромните кафяви като на сърна очи не можеше да открие и следа от триумф, нито гънка на превъзходство покрай плътните устни или в позата на стройното, атлетично тяло. Как нямаше подръка нещо тежко и опасно, с което да го замери?

— Как успяваш да откриеш толкова много неща, Левитски?

— Паметта ми е устроена така, че не мога да забравям. Дори неща, които предпочитам да не помня. Това може да е и благословия, и проклятие. Но в момента единственото, което ме интересува, е какво стана при посещението при Уиър.

Тя го гледа известно време с широко ококорени очи, след което се строполи в най-близкия стол. Сетне изгаси телевизора.

— Е, добре. Признавам, че бях в „Уолдорф“. От няколко реплики на Уиър схванах, че е склонен да разговаря с мен. Да ми разкаже нещо, ако изобщо има какво да каже. Идеята беше глупава.

Левитски не се опита да спори.

— Не научих нищо съществено. Така че, нека го забравим.

— Не, госпожице Галахър. Няма да го забравим. Искам да чуя всичко. И най-малката подробност, все едно колко незначителна може да ти изглежда. Начинът ти на действие е абсолютно погрешен, но признавам, че се възхищавам от инстинктите ти. Главата си залагам, че ако момиченцето е отвлечено, той е замесен по някакъв начин — пряко или косвено.

— Как е възможно? Технически е невъзможно да се измъква от къщата или да общува с когото и да било.

— Очевидно и ти не си достатъчно убедена в това, след като си рискувала да ти счупят врата с отиването си там. Така че, моля те, разкажи ми какво точно се случи.

Куин призна пред себе си, че в думите му имаше доза разум, и още повече се вбеси. Много й се искаше да отрече, че я мъчеха подозрения. Може би, ако се постараеше достатъчно, щеше да успее да убеди себе си, че проблемът не съществува. Как бе разбрал Уиър името на момиченцето?

— Искаш да знаеш как икономът ми е отворил вратата, а келнер е поднесъл изискани хапки на сребърен поднос? Сьомгата наистина беше превъзходна.

— Имам много време, госпожице Галахър.

— Защо не го използвате по-рационално, господин Левитски?

— Виж какво — въздъхна той. — Зная, че не ме харесваш. Ясно ми даде да го разбера. Сега обаче не става въпрос за мен и теб. А за едно единайсетгодишно момиченце, което може би е в страхотна опасност и за един проклет психопат, който може да изпусне някоя дума, която да ни помогне да открием детето. Така че защо не ми кажеш първо какво стана при Уиър, след което можеш да ме нападаш колкото искаш.

Куин трябваше да признае, че е прав. И защо все се оказваше, че е прав?

Той се настани срещу нея и тя му разказа за своята неуспешна визита. Левитски помълча известно време, очевидно му бе необходимо, за да преработи информацията.

— Ти спомена нещо за някаква мелодия — подхвърли той най-накрая.

— Да.

— И че разполагаш с цялата информация, която ти е необходима.

— Точно така.

— Това ли бяха точните му думи?

Тя завъртя очи и изпръхтя в знак на досада като пробита автомобилна гума, но Левитски не й обърна никакво внимание. Тя си помисли, че дори да сключи пръсти около врата му и да стисне с все сила, той може да не забележи.

След още известно време размисъл той най-накрая промърмори.

— Значи ясно!

— Кое е ясно?

— Мисли, Галахър. Щом твърди, че разполагаш с всичко необходимо, значи той има нещо предвид.

— Да не би да говориш за досието му в затвора?

— Точно така. Ако иска да те насочи към досието му, кое според теб е мястото, откъдето е най-логично да започнем търсенето, къде ще открием „началото на пътеката“, както се изразява той?

Куин бе обзета от тревога. Постепенно бе започнала да следва посоката, в която течаха мислите на агента.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да се започне от края и да се върви в обратна посока?

Лицето на Левитски се разтегна в бавна доволна усмивка.

— Не е лошо, госпожице Галахър. Възможно е да не ви липсва дарба за логично мислене.

— Внимавай, Левитски — предупреди го тя. — Казах ти вече, без обидни подмятания.

Левитски се опита да се свърже с дома на Уил Дармън, директор на затвора в Сейнт Олбънс. Когато човекът разбра, че става дума за Елдън Уиър и за изчезнало дете, обеща да направи всичко възможно да ги вмъкне в наситената си програма на другата сутрин, стига те да са пред затвора в десет.

За да успее, Куин трябваше да вдигне Брендън един час по-рано и да го остави в дома на Джейсън, един от неговите приятели. Свърза се с майката на момчето — госпожа Стейтън, отправяйки тайни молби колекцията на Джейсън да послужи за достатъчно силна примамка за измъкването на брат й от леглото.

Молбите й се оказаха напразни. Клепачите на момчето се поместиха едва-едва, когато тя приключваше тирадата си за Брендън, който се готви за удар. Почти никаква реакция нямаше и когато обяви за скочилите на крака зрители. Очевидно беше време да пусне в ход тежката артилерия.

Сви длани около устата си, все едно държи мегафон и поде отработената вече имитация на гласа и маниера на един от известните коментатори:

— Свидетели сме на рядко събитие тук на стадиона, дами и господа. Изключителното име в този спорт — Галахър, великият Галахър, една от малкото останали живи легенди, е тук сред нас, за да предаде своя номер и фланелка на младата смяна. Никой в историята на тази игра не заслужава повече от Галахър нашите овации. Направил е за бейзбола повече от много други. Ето защо нека посрещнем и приветстваме както заслужава най-великият от всички батери на нашето време — Брендън Галахър!

Тя започна да дюдюка и да свирка, да подскача и жестикулира и изобщо да се прави на клоун, както всяка сутрин, докато го види да сваля сънено крака от леглото. Щом той се озова на пода, тя мушна нос във врата му като възбудено кученце, заскимтя и го побутна напред. Вдигнал нагоре тънките като клечки ръце, за да приветства обезумелите си фенове, брат й зашляпа по коридора към банята.

Когато чу, че водата в банята вече е пусната, тя затвори вратата и се върна тичешком до леглото на момчето. Надникна под завивките. О, чудо! Беше сухо!

Тя искрено се зарадва заради детето, но знаеше, че не трябва да казва нищо. Ако Брен искаше да бъде поздравен, той щеше да даде знак. Но не направи такова нещо. Когато се дотътри в кухнята, единственото, което поиска, докато все още се прозяваше, бе препечен сандвич и чаша прясно изцеден сок. Едва в този момент съобрази кой приготвя закуската и тръгна към килера за нова опаковка „Мюсли“.

Много скоро Куин го остави пред дома на семейство Стейтън и се отправи към „Холидей Ин“, за да вземе Левитски. Той я чакаше вече на тротоара, зачетен в някакъв дълъг няколко страници факс. Когато Куин натисна клаксона, за да му даде знак, че наближава, той сгъна набързо листовете и ги тикна в куфарчето си.

Градчето Сейнт Олбънс бе разположено в северните райони на Вермонт, близо до канадската граница. Според Куин бе неприлично отдалечен от Рътланд.

Отдавна се бунтуваше от малките размери на своя щат. Зажаднели за гледка туристи не се изморяваха да хвалят безкрайните пасища, нижещите се един след друг покрити със сняг върхове на планините и девствените гори. За нея това бе изморителна и натоварваща гледка.

Много повече й допадаше шумният и пренаселен Бостън. И сега й липсваше усещането за движение и енергия, които кипяха в големия град. Отраснала в тих и спокоен селски район, Куин бързо бе станала любителка на големите скорости. Харесваше й да среща блъскащи се един в друг хора, като молекули в стъклен буркан. Съседите не знаеха имената си, още по-малко с какво се занимават. Прелестна анонимност.

Както се очакваше, Левитски разглеждаше зеленината наоколо и въздишаше доволно всеки път, когато правеше типични за туристите забележки.

— Прекрасно е тук.

— Наистина ли? И какво по-точно ти харесва? Аз например най-много си падам по пътищата. Малко е известен фактът, че ние във Вермонт разполагаме с най-добрата и многочислена колекция от пътни дупки в Северна Америка. Събираме също така и най-големите количества оборски тор. А ако става дума за ски, мога да те уверя, че

тук стават най-много счупвания, изкълчвания и разкъсвания на мускулни връзки и сухожилия.

С това разговорът за забележителностите се изчерпа за следващите няколко часа, през които Куин не спря да си играе с радиото в напразно търсене на прилична станция. Една от тайните на Щата на зелените планини бе, че проклетите зелени планини пречеха на телевизионните и радиоизлъчвания. Факт, който развали окончателно настроението на Куин. В момента й се слушаше някаква лека рокмузика, подобна на онази, която звучеше във фотолабораторията на Дъд Чеймбърс, а и от радиото на Доун, секретарката на кмета Уелакот. Репертоарът бе съвсем по нейния вкус — парчета от шейсетте и седемдесетте години. Куин помнеше абревиатурата на заставката, но не знаеше на каква дължина се излъчва програмата, ето защо реши да натисне копчето за „търсене“ поне стотина пъти.

— Какво търсиш? — попита Левитски през стиснати зъби. — Може би аз ще успея да ти помогна.

Куин изключи радиото. Съзнаваше, че е нетърпима, но колкото и да се радваше, че притеснява агента с поведението си, усещаше, че започва да лази и по собствените си нерви.

Последният отрязък от пътя на север бе по магистралата Ветеранс мемориал Колчестър, Чимни Корнър и Чекърбъри вилидж. Безкрайната поредица малки градчета с фантастични имена я отегчаваше до смърт. Настроението й започна да се оправя едва когато видяха знака, показващ, че навлизат в Джорджия Сентър. Сигурен признак, че много скоро ще са в Сейнт Олбънс и дългото пътуване е към своя край.

Като повечето местни градчета Джорджия Сентър се отличаваше с миниатюрна библиотека, начално училище, пазарче за селскостопанска техника и продукти и магазини за старинни предмети. След няколко пресечки стандартните сгради в колониален стил отстъпиха на поредица млекопреработващи стопанства и постройки.

Единствената отличителна черта на градчето бе фабричният комплекс на Лангдън Индъстрис, проточил се покрай пътя по посока на Олбънс Бей. Гледката на тези сгради, опасани от бодлива тел и похлупени от плътен облак гъст дим, беше потискаща. Замърсяването на въздуха бе основният продукт на комплекса.

— На това очарователно място дължим Елдън Уиър — подхвърли тя.

— Спри — нареди лаконично Левитски.

Куин предпочете да се направи, че не чува. Нямаше никакво желание да проточва и без това дългото пътуване.

— Би ли спряла, ако обичаш?

Тя смяташе да продължи да не зачита неговото нареждане, но той се пресегна и дръпна ръчната спирачка. Джипът заподскача като ранено животно и заби предните си колела.

— Какво правиш? — изсъска Куин.

— Помолих те да спреш — обади се той. — Искам да огледам предприятието. А сега, ако обичаш, дай на заден ход. Ще отнеме не повече от минута.

— Защо да не те оставя тук и можеш да си гледаш, колкото искаш.

— Спри някъде близо до входната врата. Оттам ще мога да видя онова, което ми трябва.

Закипяла от гняв, Куин върна колата назад. Беше бясна, че не можеше да се отърве от този мъж. Умни непогрешими хора като него я караха да се поддаде на изкушението да вдигне един звучен шумен скандал.

Левитски излезе на пътя и гледа постройките в продължение на няколко минути. Тя се помъчи да открие какво толкова е привлякло интереса му, но единственото, което виждаше, бяха циментови стени, метални пръти и стълбове задушлив дим.

Агентът се върна в колата и кимна, че може да продължат. Очите му бяха насочени към нея, но бе очевидно, че мислите му са някъде далеч. Куин умираше да разбере дали е забелязал нещо съществено в отвратителните постройки. За нищо на света обаче нямаше да му достави удоволствието да го попита.

Младата жена си даваше сметка колко лошо се държи, откакто е пристигнал този агент, но беше безсилна да се спре. Много скоро, успокояваше се тя, той ще си замине и ще изчезне завинаги от живота й. Ще се върне към предишното си всекидневие или поне много близо до него. Живот без Левитски. Странно, не успяваше да си представи как точно ще стане това.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Официално „Сейнт Олбънс“ беше известен като Северозападна поправителна институция. Това бе ниска тухлена постройка — мрачна и злокобна. От централната сграда нагоре стърчаха две високи антени и няколко подобни на кубове бетонни кутии, издигнати впоследствие за въведените след време професионални занимания за настанените в затвора. Комплексът беше опасан с триметрова ограда, над която се издигаха два реда бодлива тел. На определени интервали се извисяваха кули с охрана, снабдени с мощни подвижни прожектори.

Заведението спадаше към затворите със средна степен на сигурност. Това налагаше охрана на външния периметър, въоръжени патрули, ограничения в движението на настанените и въоръжен ескорт в случаите, когато някой от затворниците трябваше да напусне мястото по някаква причина. Куин знаеше, че осъдените, които трябваше да бъдат преместени в затвори с още по-строга охрана, биваха транспортирани от щата при най-строги мерки за сигурност. Наближавайки комплекса, човек трудно можеше да си представи какво трябва да е това животно, което ще има нужда от по-страшна клетка от тази.

Куин познаваше правилата и остави връзката си с ключове в жабката. Левитски остави при тях ключа от хотела, заедно със зачисления му от ФБР десетмилиметров полуавтоматичен „Смит и Уесън“, както и двайсет и два калибровия си пистолет, който измъкна от кобур на глезена. Куин не го бе забелязала досега. Във всички затвори бе забранено посетителите да носят каквото и да е оръжие или ключове, които някой от затворниците можеше да задигне и да използва.

В приемното фоайе те изчакаха да пристигне дежурният. Появи се едра яка жена със светлоруса коса, която провери имената и документите им, както и дали са записани в списъка на посетители за деня, след което им посочи правоъгълната арка на металдетектора.

Първа мина Куин и сигналната лампа светна зелено. Щом Левитски застана под устройството, лампата светна в червено и се разнесе жужащ звук.

— Устройството е много чувствително — обади се дежурната. — Добре е да изпразните джобовете си.

Левитски изсипа всичко от джобовете си, но детекторът отново забръмча. Жената го накара да свали колана и ръкавелите си. Тя спомена, че се случвало в токовете на някои модели обувки да има метални пластини, но е наблюдавала случаи, когато боси и без колани хора предизвикват реакцията на детектора.

Дежурната видимо се забавляваше. Куин обаче се дразнеше от глупавото забавяне, докато русокосата и спътникът й се двоумяха какво още да свалят.

— Според мен не остава нищо друго, освен панталоните ви, господин Левитски. Съжалявам, но правилникът си е правилник.

Мъжът не се решаваше на подобно нещо, но накрая вече бе готов да се предаде, когато изведнъж се сети за слънчевите очила във вътрешния джоб на сакото си. Те се оказаха причина за червената светлина и бръмченето и накрая той бе пуснат.

Системата за придвижване в рамките на затвора се регулираше от стъклена будка в центъра на комплекса. Вътре в стъкления балон дежурен следеше екраните на три редици съвсем малки екрани, които осигуряваха постоянно наблюдение на всички вътрешни и външни врати. Същият човек отговаряше и за дистанционното управление на електронното заключване, като следеше две съседни врати никога да не са отворени едновременно.

Допълнителна осигуровка даваха така наречените въздушни запушалки — къси коридори с врати от двете страни, благодарение на които се контролираше движението на хора и се осигуряваше разделяне на посетители от обитатели на заведението. По пътя си към канцелариите на управлението Куин и Левитски бяха спирани три пъти, докато дежурният в стъклената будка се увери, че пътят е свободен, за да отвори въздушната запушалка пред тях. Вратите зад тях се захлопваха с доста злокобен звук на безвъзвратност.

Кабинетът на директора на затвора Дармън беше в центъра на административното крило. Униформен мъж въведе Куин и Левитски вътре. Дармън се оказа як и едър със стоманено сиви очи и коса с цвят

на млечен сладолед. При вида на тънката фигура на Куин погледът му светна, но той бързо извърна лице към Левитски.

Очевидно агентът щеше да е главният партньор в разговора, факт, който Куин бързо схвана и за пореден път усети болка в зъбите. В същото време това я освободи от неудобството да обяснява и да излага техните въпроси. Доволна бе да седи и да слуша, докато спътникът й разкаже на Дармън за изчезналото дете и вероятната връзка със Смахнатия Ели.

Докато слушаше, Дармън на няколко пъти записа нещо на листа пред себе си. Когато Левитски приключи с молбата им да получат допълнителна информация за Уиър, необходима за разследването, директорът набра някакъв номер на телефона пред него.

— Имаш ли няколко минути, Брукс? Добре. Ще доведа при теб едни хора. Става дума за Елдън Уиър. Точно така. — Той затвори телефона и стана. — Ще ви заведа да се запознаете с Брукс Харпър. Той ще ви даде пълни разяснения.

Куин и Левитски го последваха навън от административното крило през въздушна запушалка и поеха по коридор, от двете страни на който бяха разположени складове, перално помещение, библиотека, нова въздушна запушалка, докато стигнаха до къса метална стълба, по която се изкачиха.

Там застанаха пред врата и при почукването на Дармън на прага се появи нисък мъж с изострено като на дребен хищник лице и буйна кестенява коса. Над горната му устна се мъдреха тънки мустачки, придаващи малко драматичен характер на цялата фигура.

— Брукс Харпър — представи се той и протегна елегантно ръка. — Заповядайте — акцентът на мъжа бе мътен като лондонска мъгла. Човек имаше усещането, че устата му е пълна с топчета, а носът му е стиснат с щипка.

От обстановката и вещите вътре Куин схвана, че кабинетът на Харпър изпълняваше много функции. На стената висяха таблица за проверка на зрението, плакати за дванайсетте стъпки в програмата на Анонимните алкохолици, по рафтовете се виждаха наръчници за компютърна грамотност, екземпляри от анотирана Библия, достатъчно на брой, за да послужат на цяла група обучаеми, брошури за запознаване с процедурите за реинтеграция на условно осъдените.

— Брукс отговаря за отделението ни за тежки престъпления — представи го Дармън. — Докато Уиър беше при нас, той го наблюдаваше отблизо. Оставям ви в най-добрите ръце, агент Левитски. Полицай Галахър.

След като директорът излезе Куин и агентът, последваха знака, който Харпър им даде, и разчистиха два стола от хартиите и папките, за да могат да седнат.

— Разкажете ми къде е закачил отвратителните си пипала сега Смахнатия Ели? — запита Харпър без заобикалки.

Някакъв ток протече между двамата мъже.

— Официално нищо не се е случило. Неофициално, не съм сигурен — заяви Левитски след кратък размисъл. След това се обърна към Куин. — Харпър познава Смахнатия Ели както никой друг. Мисля, че трябва да знае всичко.

— Ти решаваш, Левитски.

— Можете да разчитате, че ще си държа езика зад зъбите, полицай Галахър. Аз съм англичанин.

Агентът разказа подробно за изчезването на Абигейл Икинс. Описа колко близо е домът на детето до къщата, където е настанен Уиър, и посочи останалите уличаващи съвпадения, най-вече физическата прилика на липсващото дете с момиченцата, предишни жертви на Уиър. Куин бе чувала толкова често историята, че позволи на съзнанието си да се поразсее. Към разговора я върна новата информация, която Левитски съобщи.

— Когато бях в къщата на Уиър за претърсването, забелязах нещо необичайно върху килима. Взех проба и я изпратих за анализ в лабораториите на Бюрото. Резултатите не са напълно готови, но снощи получих факс с предварителни данни. Според него находката е смес от тежка циментова смес, много по-тежка от обичайната със смлени камъни. Това повдига някои интересни въпроси, стига първоначалните данни да се потвърдят.

— Чакай малко — намеси се Куин. — „Уолдорф“ наскоро беше ремонтирана. Не е ли възможно Уиър да е стъпил на циментовата смес, останала след подобренията?

— Не — отговори Левитски. — Както споменах, става дума за тежък цимент, който се използва за индустриални нужди. Например в железобетонни конструкции, които трябва да издържат тежест като на

тежкотоварен камион. Никой не го използва при строеж на жилищни сгради. Просто не е изгодно. Дори в строеж с индустриални цели подобна смес се използва само на места, които ще носят тежки конструкции. Например заводи за тежко машиностроене или паркинги, или при основи на жилищни блокове. За да бъда напълно убеден, се свързах със строителния предприемач, извършил ремонта, и го попитах какъв материал са използвали при укрепване на пътеката пред входа. Човекът ме увери, че са излели бетонна смес от пясък и чакъл.

Куин не се даваше толкова лесно. Този човек все някъде трябваше да сбърка. А тя смяташе, че й се полага това дребно удоволствие.

— А какво ще кажеш, ако този специален цимент е полепнал по обувките на някой от работниците и той го е пренесъл от друг обект, или по обувките на някой от посетителите? Екипът за претърсването се състоеше от много хора.

— Предвидих всички възможни варианти. Но не бива да пренебрегваме и възможността Уиър да е донесъл с обувките си този цимент.

Харпър смръщи вежди.

— Този човек винаги е имал невероятната способност да се изплъзва. Мога спокойно да заявя, че не съществува измислена от човека достатъчно сигурна система за охрана, от която той да не успее да се измъкне. Знаете ли случая, при който изправи цялата охрана на „Рътланд“ на крака?

Никой от гостите не беше чувал за този епизод.

— Около шест месеца, преди да го преведат тук, бил включен в програмата за сексуални престъпления, според която трябвало да посещава някакви терапевтични сеанси. Дежурният пред главния вход го вижда, че приближава, проверява в списъка със затворници, които трябва да присъстват на сеансите, и го пуска в централната въздушна запушалка. Човекът се кълне, че видял как Уиър влиза между двете затворени врати на късия коридор. Извърнал глава за част от секундата, за да провери някакъв монитор, но когато обърнал отново очи към запушалката, Уиър го нямало. Веднага включил общата аларма, сградата била запечатана, всички изходи естествено — блокирани. Повикали целия персонал, който не е на смяна, както и

допълнителни подкрепления от Читънден и започнали претърсване. Претърсили всеки сантиметър, всяко кътче — никаква следа от Уиър.

Ръководството на затвора се видяло в чудо. Не искали да алармират обществото, но и не можели да си позволят да държат инцидента в тайна, защото, ако все пак Уиър бил навън, не можели да го заловят, без да взривят медиите. Съветвали се с губернатора и главния консултант по проблемите на затворите в щата и решили, че вътрешното издирване трябва да продължи още два часа, преди да го обявят за национално издирване. Никаква следа от Уиър до момента, в който изтекъл двучасовият срок, и директорът решил да се обади на медиите и на пътните полицаи в щата. Преди да успее да натисне последните цифри от номера на първия вестник, пред кабинета му се изправил, кой мислите? Смахнатия Ели от плът и кръв.

Харпър направи театрална пауза и продължи:

— Появил се с изражение на самата невинност. Не можел да разбере защо вдигнали целия този шум. Почувствал се недобре и прекарал целия следобед в сън в килията си.

— Възможно ли е? — не се сдържа Куин.

Харпър сви рамене.

— Никога няма да разберем със сигурност. Сигналът за тревога задейства допълнителни камери за запис. Директорът поискал всички касети със записи от инцидента, убеден, че няма начин да не обори историята на Уиър. Поканил няколко специалисти и висши служители от прокуратурата, за да присъстват на повторното гледане на касетите. Всички се надявали, че ще успеят да лепнат на Уиър допълнителна присъда за опит за бягство. Какво било изумлението им, когато пуснали касетите и се оказало, че са пълни с анимационни филми от рода на „Семейство Флинтстоун“ и „Том и Джери“. Твърде притеснително, меко казано.

Левитски пое дълбоко въздух.

— Защо няма нищо за този случай в досието на Уиър?

— Предполагам, че това е едно от онези неща, които човек предпочита да забрави бързо — сви рамене Харпър. — Представете си как би изглеждал такъв доклад: „На четвърти февруари в тринайсет и четирийсет и четири затворник номер 9351703 вдигна накрак целия състав на затвора“.

Левитски въздъхна.

— Разбираемо е. Но се страхувам, че и сега той вероятно изправя и всички нас на нокти.

— Значи трябва да бъде спрян — отбеляза Харпър. — Особено ако е възможно да е сложил ръка върху малко момиче. За Уиър това е сериозна примамка. Самата идея за слабичко русо момиче го кара да започне да тиктака като бомба с часовников механизъм.

Първоначално Куин беше доволна, че Левитски поведе разговора, но той говореше вече петнайсет минути и все заобикаляше основния въпрос. Тя започна да поглежда часовника си.

— Защо не го питаш за мелодията, Левитски? Убедена съм, че господин Харпър не може да ни отдели цял ден.

— Ще стигнем и до това, госпожице Галахър — той й хвърли остър поглед и после отново се извърна към Харпър. — Моля ви да простите невъздържания характер на полицай Галахър.

Тя се опита да го изпепели с поглед, но той се направи, че не забелязва мълниите, които хвърчаха от очите й. Повтори пред Харпър странната реплика на Уиър с хладно професионално безразличие.

— Думите му били: „Намери мелодията, открий мелодията, това е началото на пътеката“. Споменал също, че за това е необходимо да се прояви разум и да се положи усилие. Точен ли бях?

Куин кимна в знак на потвърждение.

Харпър обаче беше по-ентусиазиран.

— Не съм го чувал да нарича това мелодия, но се обзалагам, че в основата стои идеята, залегнала в нашата програма за интегриране в обществото. Работим с подбрана група затворници, извършили тежки престъпления — убийство, изнасилване или въоръжен грабеж. Всички участници са имали от деца прояви на особена жестокост. Твърде малко от тях имат някаква представа каква е причината за постъпките им, но което е по-важно, как да контролират действията си. Нашият подход е съсредоточен към събития, които водят до избухвания. Вниманието ни е насочено към причината за тези прояви на ярост. Някои от тях биват провокирани от външни фактори, какъвто е случаят с фетиша на господин Уиър — слабичко русокосо момиче. Съществуват и вътрешни, по-трудни за откриване фактори: изкривено чувство за несправедливост, въображаемо неуважение или присмех, самоненавист. Затворниците в отделението прекарват много време във възпроизвеждане на извършените от тях престъпления. Рисуваме

картини, описваме инцидентите, довели до престъплението, описваме пътя към насилието с ключови думи и образи. След което изиграваме ситуацията, докато тя загуби обаянието и загадъчността си, след което в повечето случаи се обезценява от потърпевшия.

Левитски слушаше с изключително внимание.

— Слушал съм за вашата програма. Основавате я на психодрамата, нали?

— Точно така. За много от тези мъже изиграването на ситуацията се превръща в отключващ фактор. Те пристигат тук неспособни да оценят или изразят чувствата си. Изиграването на престъплението им в неутрална, контролирана среда им позволява да изучат онова, което става преди „експлозията“ им. Научават се и да оценяват човешките достойнства на жертвата си. Помага им да не стигат до рецидив.

Куин си представи наредени в кръг, изпълнени с угризения серийни убийци, които пийват билков чай и попиват сълзите си на вина, докато изповядват най-съкровените си чувства.

— Този подход вероятно не е приложим за всички — обади се тя.

— Точно така, госпожице Галахър — съгласи се Харпър. — Методът е напълно безполезен при истинските психопати. Чувствата не могат да бъдат използвани, когато напълно отсъстват. Опитваме се да държим такива хора вън от програмата, но се случва някой хитрец да се промъкне. Участието в програми като моята е тясно свързано с условното им освобождаване, ето защо те са силно мотивирани да бъдат включени. Ако прояви достатъчно находчивост, човек може да се научи да минава теста за подбор и да се прави, че отговаря адекватно на терапията. Ето защо е невъзможно на практика да се разкрие дори пълна липса на съвест.

— Това ли смятате, че се е случило с Елдън Уиър? — попита Куин.

— Нищо не мога да твърдя със сигурност, но мога да се обзаложа, че Уиър е успял да се измъкне през тази програма — убеден бе Харпър. — Този човек е страхотен актьор. Толкова е добър, че е много трудно да го хванеш в лъжа. Дори когато си сигурен, че те премята.

— А какво ще кажете за мелодията? — напомни Левитски. — Къде се помества тази реплика?

— Както споменах, това вероятно е свързано със същността на терапията. По-лесно ще ми бъде да ви покажа.

Харпър се изправи и приближи до един от шкафовете, който беше осеян с афоризми: Ако не знаеш къде отиваш, може да пропуснеш целта, когато я достигнеш; Когато се съмняваш, не го прави; Отдай се на порива на гнева и непременно ще те заболи при приземяването. Куин бе изчела почти половината от колекцията, когато Брукс Харпър се появи иззад вратата на шкафа с ужасяваща маска на лицето. Ярко оцветена физиономия на птица с дълга човка и отвратителни черни очи.

Така преобразен, дребосъкът издаде серия от писъци, от които ти настръхват косите и приближи към посетителите си с пръсти, изкривени като птичи нокти и с изкривено тяло. Наподобяваше някакво праисторическо създание. Куин неволно ахна и се отдръпна назад.

Харпър се изправи и свали маската.

— Извинявайте, ако съм ви изплашил, госпожице Галахър. Трудно е да не повярваш на подобна маска и според мен това е причината да дава такъв резултат. Използваме я в заниманията на нашата програма като символ на убийствения гняв, който се крие във всеки от нас. Всеки, който е прибягвал към убийство или осакатяване е давал воля на този гняв. Учим нашите затворници да познават първите симптоми на този смъртоносен процес и да правят всичко възможно да го избягват.

— И какво общо има това с мелодията на Уиър? — попита Левитски.

Брукс Харпър изтика гротескната маска на тила си.

— Това създание символизира гнева, господин Левитски. Наричаме го птицата на смъртта. А песента й, която призовава към насилие — песен на птицата на смъртта.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Заредена с енергия, Нора прекара по-голяма част от сутринта в подреждане на бъркотията в студиото си, в наваксване с изостаналите задачи в тъмната стаичка. На два пъти се откъсна за малко, за да поговори с Папа, с надеждата, че ще успее да измъкне някаква смислена информация. Той обаче бе все така безнадеждно объркан. Никаква реакция от негова страна на името Абигейл или на думите „тормоз над детето“. Той не се ориентираше дори коя е тя. И каква е връзката й с Чарли.

— Моля те, Папа, опитай се да си спомниш кой плашеше Аби. Някой от персонала, посетител в хотела? — Бе говорила с всеки, когото срещаше в комплекса, но само Папа бе станал свидетел на подобно отношение към детето.

Докато Нора говореше със стареца, Мейси се въртеше около тях, а на кръглото й като луна лице бе изписано дълбоко съчувствие.

— Много съжалявам, скъпа — мълвеше икономката. — Господин Брил е в това състояние, откакто докторът бе тук вчера. Сякаш успокоителните съвсем разбъркаха главата му. Доктор Гордън твърди, че ще е така още един-два дни, докато кръвта му се изчисти. Но не можело да се определи кога ще стане.

— Нали ще ме повикаш, щом започне да говори по-смислено? — помоли Нора.

— Разбира се. Ще се радвам да помогна, колкото мога. Пусто ми е без онова твое прекрасно дете. Имам чувството, че ще влезе всеки момент. Усещам го със старите си кости.

— Сигурна ли си, че нямаш представа за кого говори, Папа? Никога ли не си видяла някой да дразни Аби? Да я плаши по някакъв начин?

Мейси сви пълните си рамене. Тя наистина приличаше на снежен човек — кръгла и ниска.

— Не. Нищо не съм виждала или чувала. Тя се движи непрестанно със Стефани. Като сестри са тези две деца. А нямам

спомен Хю дори да се е заглеждал в тях. Той кого ли поглежда? — жената сбърчи чело. — Честно казано, мисля си, че господин Брил просто си въобразява. Откакто е болен, какво ли не минава през ума му.

— Но Аби е написала в домашното си по английски, че не може да търпи повече нещо, което тук я притеснява.

— Може би е имала предвид това, че й липсват приятелките от града. Или пък че тъгува за баща си. Не спира да говори, че той е най-прекрасният баща под слънцето. Режа си главата, че това е имала предвид. Иначе просто няма смисъл. Защо някой ще тормози такова мило и добро дете?

— Не зная, но Папа съвсем отчетливо каза, че някой я плаши. Не мисля, че си го измисля.

— Бедното създание не знае какво говори през по-голямата част от деня — Мейси протегна ръка, приглади кичур коса на челото на стареца и попи струйка слюнка, която се бе показала на устните му. Искате ли малко плодов сок, господин Брил? Какво ще кажете? Най-добре да отида да ви изстискам няколко портокала. Почти нищо не хапнахте на закуска.

Нора се върна в студиото си, но скоро приключи с работата там. Чувстваше се изтощена, но гореше от желание да се занимава с нещо и се отправи към ресторанта. Влезе в кухнята от задната врата. Беше твърде рано за смяната за обяд и вътре бе пусто. В една кухня винаги има какво да се свърши. Тя се огледа и видя до умивалника купчина от сребърни сосиери и други метални съдове за сервиране, които чакаха да бъдат изчистени. Тя грабна парче плат и потъна в еднообразното занимание, което не изискваше никаква мозъчна дейност.

По едно време до слуха й долетяха думите от разговор в някой от разположените наблизо офиси. От мястото си тя долови провлачения говор на Рей, прекъсван от време на време от разумните доводи на Чарли, типичен представител на Нова Англия. Нора се почувства привлечена като метална игличка към силен магнит и се приближи така, че да може да чува какво си говорят.

Оказа се, че обсъждат нейното психическо състояние, опитвайки се да намерят най-добрия начин да се справят с очевидното му влошаване.

— Тази жена винаги е била боец — отбеляза Рей. — Винаги е вдигала шум до бога при най-лекото кихване или порязване на Аби. Все й казвах да не се вживява толкова. Децата не са от стъкло в края на краищата. Но нали знаеш какви са понякога майките?

Настъпи заговорническо мълчание.

— Да знаеш каква истерия беше по повод преместването на Аби във Върмонт — това вече беше Чарли. — Тревожеше се за училището, за приятелите, за климата, дори за психическото равновесие на детето.

— Не ми казваш нищо ново — отговори Рей.

— В началото всичко вървеше гладко, но Нора непрестанно очакваше нещо да се случи. Ето защо никак не се изненадах, когато забелязах, че Аби започна да се преструва. Чувстваше се длъжна да отговори на тревогите на майка си.

Рей зацъка с език.

— Не искам да ти се меся, Чарли, но май няма да е зле да помислиш дали да не я заведеш на лекар. Като виждам колко малко й трябва, за да излезе извън релси, не се изненадвам, че вдигна такава пушилка около бягството на детето.

— Напълно съм съгласен. Вече й предложих да отиде при специалист. Виктория даде дори име на такъв човек. Но тя не иска и да чуе.

Реймънд въздъхна.

— Ако я слушаш нея, аз съм твърдоглавият. А тя е направо магаре.

— Не знам какво да правя, Рей. Много съм разтревожен за нея.

— Не се тревожи, ние с теб все ще измислим нещо.

Нора толкова се ядоса, че бе в състояние да помете всичкия порцелан в кухнята, след което да отиде при тях и здраво да удари загрижените им глави една в друга. Но като се има предвид каква диагноза й сложиха, подобно поведение само щеше да налее вода в тяхната воденица.

Ето защо предпочете да излезе навън, за да подиша чист въздух. Небето бе кристално синьо, само тук-там се виждаха бели пухкави облаци. Из свежия утринен въздух се носеше птича песен, прекъсвана от време на време от буботенето на далечен трактор, който бе излязъл в нивите на съседната ферма. От бараката за инструменти се чуваше

ритмичното удряне с чук на Рубен Хъф, а откъм паркинга — гневните подвиквания на Вийе, който се караше с някакъв доставчик.

Списъкът с хора и места, с които Нора предпочиташе да не се среща или да не посещава, ставаше все по-дълъг: Вийе, вечно изплъзващия се Рубен Хъф, Виктория и потайния й син Хю. Павилионът, в който живееше, особено стаята на Абигейл, изпълнена с обвинително мълчание и мъчителни спомени. А ето сега към списъка се присъединиха и каубоят Рей заедно с най-новия му приятел Чарли Брил.

За нея предпочитанието, което Чарли демонстрираше по отношение на Рей, бе проява на скандална измяна. Сега повече от всякога тя изпитваше нужда от вниманието на съпруга си. Копнееше завинаги готовото му да й даде утеха рамо, съчувственото му присъствие и здравата му прегръдка. Точно сега той избра да се ангажира със завързване на мъжко приятелство.

Възможно ли бе да е толкова безчувствен точно в този момент?

Почувства се болезнено самотна. Нямаше си никого. Мим имаше грижи около Папа. Виктория бе погълната от себе си. А Стефани бе само едно дете, твърде мило и невинно, за да бъде товарено с проблемите на Нора.

Не можеше да позвъни дори на майка си във Флорида. Обикновено майка й бе чудесен слушател, но в последно време тя имаше сериозен здравословен проблем — не беше добре със сърцето и кръвното й налягане се бе повишило. Нора бе решила да й спести тревогата по изчезването на Аби, поне засега.

Оказваше се, че се налага да мине през това изпитание сам-сама, щом и Чарли се оттегляше. Добре че поне не й липсваше смелост.

Тя отказа да се отдаде на самосъжаление и отиде в студиото, за да се обади на Джъстин Уелакот в кметството. Вече би трябвало да е разбрал кой е наемателят, нанесъл се в „Уолдорф“. Щом научи малко повече за човека, щеше да се погрижи полицаите да го посетят и да разпитат за Аби.

Секретарката на Джъстин я остави да чака няколко минути. Най-сетне кметът се обади, но веднага й направи впечатление, че се държи по-особено от обикновено. На пръв поглед нямаше нещо по-различно в начина му на обръщение, но тя долови нетипична за него острота и

припряност. Стана още по-напрегнат, когато Нора прекъсна размяната на любезности и попита направо какво е научил за наемателя.

— Искаш да кажеш, че някой живее там, така ли?

— Говорихме за това снощи, Джъстин. Не помниш ли? Къщата е ремонтирана и някой се е нанесъл. Ти сам спомена, че ще проучиш кой е той, и се разбрахме да ти се обадя, за да ми кажеш какво си научил.

— Така беше, много се извинявам. Съвсем забравих. Ще проверя и веднага ще ти звънна. Затънал съм до гуша в задачи, Нора, но още утре ще ти се обадя, най-късно вдругиден.

— Толкова много време ли ти е необходимо? Достатъчно е само да вдигнеш телефона и…

— Стига, скъпа. Разбирам, че отсъствието на детето те тревожи, но не мога да захвърля всичко и да…

— Разбрах. Ще чакам да ме потърсиш — тя затвори бързо, боейки се, че може да изтърси нещо не твърде приятно за ухото. Изобщо не повярва, че е забравил за новия обитател на „Уолдорф“. Необяснимо защо, но той очевидно я лъжеше. Колкото и да й се искаше да го скастри, за нищо на света не желаеше да се конфронтира с него. Единствено той можеше да накара полицаите да продължат с издирването на Абигейл.

Излезе пред вратата на студиото си и се загледа към къщата на хълма. Спуснатите завеси пред прозорците на „Уолдорф“ придаваха на мястото странна загадъчност. Имаше нещо абсурдно в това, че не можеше бързо да разбере кой живее там. Ами ако обитателят можеше да помогне на полицията с информация? Не, Нора нямаше намерение да чака Джъстин или когото и да било друг.

Готвачът Вийе бе все още навън и се караше с доставчика на чепатия си английски. Ягодите били смачкани, авокадото — достойно единствено за прасетата, марулята — престъпно стара, а липсата на плодов сок била достойно основание за смъртно наказание. Вийе наистина се взимаше много насериозно.

Нора се промъкна в кухнята, отвори хладилника и извади някакви сладкиши, останали от снощните десерти и ги нареди върху малък поднос. За да попълни празните места, тя сложи малко плодове и няколко от безвкусните шоколадови трюфели на Вийе. Платото не й се видя много изискано, но бе напълно подходящо за целта — подарък от добронамерен съсед за „добре дошъл“.

Чу как някъде се тропва врата и нечия кола потегля, което означаваше, че доставчикът си е тръгнал и готвачът е тръгнал към кухнята. Нора се измъкна през вратата към ресторанта. Докато минаваше покрай кабинета, забеляза, че Чарли и Рей бяха излезли. Вероятно бяха отишли да проверят дали в местните лудници няма свободно легло за фотографка с разместен фокус. Жалко, че Папа не успя да простреля Рей в устата. Бог й е свидетел, че щеше да свърши много работа.

Крепейки неудобния поднос на дясното си рамо, Нора излезе от хотела през парадния вход. Прекоси верандата и тръгна през двора отпред и паркинга към пътя, който водеше към сградата на хълма.

Спря за малко, за да изчака лека кола и два камиона да отминат. „Уолдорф“ продължаваше да изглежда мрачен и пуст.

Премести подноса в двете си ръце и прекоси пътя. Съдът бе кръгъл и неудобен и убиваше едновременно на пръстите, с които го крепеше, и на ребрата, към които го притискаше. Можеше да се върне, за да вземе нещо по-удобно, но това означаваше да се изправи лице в лице с готвача. Предпочиташе да влачи слон, отколкото да се сблъска с галския му темперамент.

Крепейки плоското дъно, тя пое по калната пътека към покрития мост. Стъпваше по издатини и разровени места, които на всичкото отгоре бяха все още замръзнали. Опитваше се да види къде стъпва, надничайки покрай подноса, но невинаги успяваше, поради което успя да изкълчи крака си. Малко преди да стъпи на паянтовата конструкция на моста, без да иска се спъна в туфа трева. Политна напред и избягна падането само благодарение това, че успя да се хване за първата дъска от перилата на моста. При олюляването изсипа част от съдържанието на подноса на земята. Остави подноса на земята и събра каквото можа, придавайки му някакъв вид. Изглеждаше малко оскъдно, но все пак щеше да свърши работа. Нямаше намерение да се връща.

Разнебитеният мост проскърца под краката й. Дълбоко под нея реката, придошла от топенето на снеговете, шумеше и се плискаше в брега, на места укрепен с едри камъни. С ужасяваща яснота тя си представи как Аби се подхлъзва от моста и пада в ледената вода, която подхваща крехкото й тяло и го запраща в камъните като парцалена кукла. Едва когато стъпи на твърдата земя от другата страна, тя въздъхна с облекчение.

Заставайки с лице към къщата, я обзе странно предчувствие. Толкова пъти бе снимала тази сграда, но никога не бе пожелавала да я приближи. Знаеше, че местните младежи редовно си организираха партита вътре или се криеха, но предпочиташе да стои настрана. Подобни къщи най-добре да бъдат оставяни само на въображението.

Не спираше да мисли за Аби и пристъпи напред. Оттук целия курортен комплекс се виждаше като на длан. Загадъчният нов обитател не може да не е видял нещо важно в деня, когато Абигейл изчезна.

Приближавайки оградата, Нора забеляза, че изпочупените дъски са укрепени със зелена мрежа, че някои от изгнилите опорни греди са подменени с нови. Крепейки подноса, тя отвори вратата на двора и пристъпи вътре.

Минаваше единайсет, но завесите бяха все така спуснати и тя се поколеба. Възможно бе новият съсед да спи все още. Нямаше да й е приятно да събуди един непознат, още повече че очаква услуга от него. Тя поседя нерешително, оглеждаше къщата и двора и все още не можеше да реши дали да продължи, или да се върне у дома.

Спомни си, че на снимките, които бе правила на къщата следобед, завесите винаги бяха спуснати или почти спуснати. Да не би пък новият наемател да не търпеше дневна светлина?

Тя направи още няколко стъпки напред. Укори се, че се държи глупаво, че си въобразява, че я очакват неприятности и риск, където те не съществуват. Най-вероятно вътре се бяха настанили двойка симпатични пенсионери, които не искаха да бъдат безпокоени. Това би могло да обясни и закритите прозорци. А защо да не са двама влюбени. Това също може да обясни закритите с пердета прозорци.

Стисна по-здраво подноса, пое си дълбоко въздух и продължи напред. Не можеше да търпи нечия глупост, най-малко своята. Ще стигне до предната врата, ще натисне звънеца и ще се представи. Без колебания, без извинения.

Взела решение, тя придоби увереност. Изведнъж нещо я стисна за глезена и тя се строполи на подгизналата от пролетната влага пръст.

Останалата част от съдържанието на подноса се разпиля по наскоро окосената трева. Задните й части бяха натъртени, окаляни и мокри, а достойнството й — тежко наранено. Не помнеше да се е чувствала толкова неелегантна, макар тревогата и умората от

последните няколко дни да я бяха превърнали в достойно за съжаление подобие на човек. Как можеше да е толкова непохватна?

Едва сега забеляза редицата колчета и тънката жица, която ги свързваше. Това нещо можеше да препъне всеки. Умът й не го побираше кому ли беше потрябвало подобно устройство. Почувствала се твърде неудобно, тя вдигна очи нагоре.

По-скоро почувства, отколкото видя втренчения поглед в цепката между завесите на дневната. Очите бяха тъмни и не мигаха. Тя извърна поглед и потрепери.

Изправи се бързо, отказвайки да се поддаде на уплаха. Изпопадалите и безвъзвратно размазани вече сладкиши, както и подносът бяха станали излишни като претекст за посещението. Нямаше нужда и от някакво друго извинение, за да поиска от съседите нужната информация за малкото си момиченце. Абигейл отсъстваше вече трети ден. Нищо друго нямаше значение.

Докато приближаваше къщата, тя си гледаше в краката, за да не попадне на някакво друго препятствие. Усещаше, че я наблюдават. Защо този, който се криеше зад завесите не се появеше най-накрая и да отвори вратата?

Все едно, Нора нямаше да се впуска в официално представяне, нито държеше да бъде приета топло или сърдечно. Изтри краката си в чергата пред входа и вече вдигаше ръка, за да почука.

Вой на сирени и появата на бързо движеща се полицейска кола я накараха да спре. Колата се бе устремила към външната порта на „Уолдорф“. Когато зави в последния отрязък, Нора различи вътре детективите Мериман и Десото. И двамата в един глас крещяха да спре.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Полицейската кола рязко спря пред самата порта на имота. Мериман и Десото изскочиха навън и се спуснаха към Нора, сякаш беше подивял бик.

— Какво има? Да не сте открили Аби?

Двамата мъже я подхванаха за лактите и буквално я изнесоха далеч от входа на къщата.

— Моля ви — обърна се тя с изтънял от уплаха глас. — Кажете ми, как е тя? Да не би да е ранена? Каквото и да се е случило, трябва да знам.

Вече до самата кола, Мериман въздъхна тежко.

— Кажете ми какво става! — Не спираше да настоява Нора. — Моля ви!

— Нямаме новини за дъщеря ви, госпожо Брил — буквално просъска едрият мъж. — Поне засега.

Нора издърпа ръката си от хватката на Десото.

— Тогава защо по дяволите връхлетяхте по този начин? Изплашихте ме до смърт.

— Извинявайте. Не искахме да ви плашим — обади се Мериман. — Видяхме ви от пътя. Искахме да ви предпазим от някаква неприятност. Човекът, който се нанесе тук, се обади веднага след пристигането си в управлението и помоли да държим местните хора далеч от него. Очевидно е някакъв ексцентрик. Рисува картини по цял ден и държи да не бъде обезпокояван. Нали ме разбирате? Малко нещо откачен.

— Точно така — потвърди Десото. — Поиска да знае може ли да постави знак „Минаването забранено“ и разрешават ли местните закони да стреля по нежелани посетители. Не искахме да се набъркате в някаква неприятност и дори да ви рани.

— Че защо ще стреля по хора, които искат само да го поздравят? — не разбираше Нора. — Тук не е Дивият запад.

— Така си е, но личеше, че е от хората, които първо стрелят и после мислят за последствията. Във всеки случай даде ясно да разберем, че иска да бъде сам и никой да не го безпокои.

Нора извърна глава към къщата. Едно око все още проблясваше през открехнатите завеси. Странно.

— Исках само да занеса малко сладкиши. За нещастие се спънах в онази тел и всичко се разлетя — тя кимна към колчетата и разпилените по земята сладкиши, нападнати вече от няколко лакоми врани.

Мериман се върна и вдигна празния поднос. Нора беше бутнала едно от колчетата. Полицаят го върна в дупката му и отъпка с обувка пръстта около него.

— Намеренията ви са били добри, госпожо Брил, но в този случай не е подходящо да приближавате насам. — Той завъртя пръст около слепоочието си. — Човекът е откачен художник. Мрази да го прекъсват и не се интересува много от човешката компания. Ще е загуба на време да се сприятелявате. Да вървим, ще ви оставим долу.

— Не се налага. Ще си отида пеш.

— Ако ви е все едно, ние предпочитаме да сме сигурни, че сте в безопасност пред дома ви — обади се Десото.

— Това е глупаво.

— Нека глупаците бъдем ние. Нали знаете, полицаи.

Нора разбра, че е безпредметно да спори повече, и се качи в полицейската кола, за да я върнат до хотела. Влезе във фоайето и ги проследи как се отдалечават надолу по пътя. За всеки случай проследи часовника, за да е сигурна, че са минали още десет минути.

Когато и те изтекоха, тя се измъкна, прекоси тичешком пътя и щом, се зададеше кола, се скриваше в крайпътните храсти. Повече от всякога бе решила да поговори с новия им съсед.

От това, което чу от полицаите, бе ясно, че човекът най-малко щеше да иска да разговаря с полицаи. Образът на надничащото между завесите око не й даваше мира. Нищо чудно да е надничал по същия начин, когато са отвлекли Аби.

На полицаите може да не им е приятно да притискат човека, но Нора нямаше подобни задръжки. Все някак щеше да го накара да й каже, ако е видял нещо. Както мило беше отбелязал Рей, тя е упорита като магаре.

Този път не носеше поднос, който да й пречи, ето защо бързо изкачи възвишението, претича по покрития мост и спря за миг пред оградата. Преди да успее да вдигне резето, нова полицейска кола се появи сякаш от нищото на пътя.

Сърцето й направо спря. Секунди след това спирачките изскърцаха. На волана беше един от полицаите, които идваха в хотела, за да разследват прострелването на Рей. С отчетлив и нетърпящ възражение глас той й нареди да се отдалечи от оградата. Не си направи труда да й даде някакви обяснения.

— Нямате право да влизате вътре.

— И защо, ако смея да попитам?

— Съжалявам, госпожо. Заповед.

— Чия?

— Най-добре да се отдалечите. Благодаря ви.

Той проследи движенията й, за да се увери, че си е тръгнала. Нора погледна през рамо няколко пъти с надеждата, че униформеният мъж е загубил интерес и си е тръгнал, но той я следеше като радар.

Като стигна покрития мост, смени посоката и тръгвайки по разкопания от колите път, се насочи към Мейн стрийт. Мина покрай спряла полицейска кола. Много скоро в комплекса щяха да започнат да приижат хора от персонала и първите гости за обяд. Нора изпитваше нужда да остане малко сама и да обмисли случилото се.

В „Емас Лънчънет“ бе празно, ако не се смяташе дългокраката брюнетка зад щанда с деликатеси. И набитата руса келнерка, която се движеше бавно между масите и пълнеше захарниците, а където беше необходимо, допълваше и салфетки. Нора се настани зад една маса в най-отдалечения ъгъл и си поръча диетична кола.

През остъклената предна врата виждаше ясно сградата на „Уолдорф“ на върха на хълма, както и пътя, който отвеждаше до ресторанта на комплекса. Първо една кола на служители, после още две, а скоро и цял поток от елегантни коли завиха по Мейн стрийт по посока на дървения знак, указващ накъде е комплексът.

Видя и как Мим пристига със своя допотопен кадилак с перки отзад, следвана отблизо от бледосиния бус, от който слязоха Чарли и Рей. Колата на Рубен Хъф пропадна в дупка на пътя, преди да спре. Виктория свърна с висока скорост с яркочервения си нисан и натисна гневно клаксона на камиона, който разнасяше морските деликатеси и й

пречеше да паркира. Жената очевидно бързаше много. Вероятно бе закъсняла за някоя процедура.

— Да ви донеса ли нещо друго? Пилешката ни салата изглежда доста добре днес.

Закръглената руса келнерка бе застанала до масата на Нора с бележник и молив в ръка.

— Не, благодаря. Още не съм решила. Питам се дали новият наемател на „Уолдорф“ вече се е нанесъл.

— Дори не знаех, че има наемател. Че кой би искал да живее в тази съборетина?

Високата брюнетка зад щанда метна победоносен поглед.

— Нали ти казах, Сузи?

— Виждали ли сте го?

— Не, никога. Но няколко пъти, когато затварях миналия месец виждах, че някакви работят там. Така разбрах, че подготвят къщата. Сузи твърдеше, че това бил спешен ремонт, за да не се срути. Преди седмица видях да стоварват мебели. Мебелите не са спешен ремонт, нали? И от известно време мястото е доста посетено.

— Така ли? — изуми се Нора. — Чух, че човекът бил нещо като отшелник.

— Доста народ го посещава — изкиска се брюнетката — дори за дружелюбен отшелник. Непрестанно някой пристига и си отива.

— От местните хора ли?

— Не. Все непознати. Няма да се учудя, ако се окаже, че е някоя знаменитост. Повечето коли са с емблеми на щата по вратите.

Сузи кимна.

— Забелязах една от тези емблеми на колата на онзи хубавия. Дето беше тук с хапливата червенокоса.

Нора се зачуди дали русокосата не говори за същата червенокоса жена, която тя самата бе видяла да напуска „Уолдорф“ късно вчера. Тогава тя беше сама.

— Една млада хубава жена, нали? Кара джип.

— Не бих казала, че е много хубава — отбеляза Сузи. — Доста несимпатична ми се видя, но не я огледах добре.

— Хайде де! — подхвърли брюнетката. — Доста хубавичка беше. Големи зелени очи, хубава светла кожа и в страхотна форма.

Тънка като Катрин Хепбърн. Просто високият къдрокос мъж много ти хареса, Сузи. Признай си, че ревнуваш.

— Я млъквай, Виктория — русата келнерка почервеня. — Кой те пита пък теб?

— Какви бяха емблемите? — не спираше да пита Нора.

Глория плесна длани. Те се оказаха доста широки. Напомняха големи парчета шунка.

— Нямам представа. На джипа на червенокосата имаше същата, но не разбрах какви са онези съкращения. Ти разбра ли ги, Сузи?

— Не.

— И как ще ги разбереш! Как беше зяпнала само онзи къдрокосия с широките рамене и големите кафяви очи.

— Имаше и трапчинка на брадата — изкудкудяка Сузи.

— Видя ли?

В този момент в съзнанието на Нора изникна снимката, която бе направила на червенокосата жена, докато тя напускаше с джипа си територията на „Уолдорф“. Извини се, че бърза, плати и напусна заведението.

Избегна хотела и ресторанта и с бързи стъпки се отправи към студиото. Кадърът с червенокосата беше все още в апарата й. Тръпнеща от нетърпение, тя извади наполовина празния филм и се зае с досадните подробности, свързани с проявяването.

Провери все още мокрите негативи и откри кадъра с червенокосата и джипа. Копира и увеличи снимката и я отнесе до бюрото си.

Бе уловила емблемата под ъгъл. И с лупа не можа да различи малките букви, под официалния печат на щата.

Увеличи още кадъра в центъра, точно там, където бяха буквите или по-скоро части от тях. Намери бързо бележник и започна да записва видяното и възможните комбинации. Получи О-Б-Ц и Л-У-Ж. За нищо на света не можеше да определи колко букви й липсват.

Гледа написаното дълго и упорито, докато знаците заиграха пред очите й. Изведнъж се сети. Грабна телефонния указател на окръга и отгърна на частта „Правителствени служби“. Взе листа с току-що написаното и го постави до списъка със службите, с надеждата, че водейки се от имената, ще се сети какво означава комбинацията от черти и кръгчета на нейния лист. „Пробационна служба“. Мислите й

препускаха отчаяно. Направи усилие и стигна до края на списъка, но нищо не съвпадаше така добре, както тази.

Опитваше се да запази самообладание, докато се взираше за хиляден път в снимката. Жената с джипа очевидно бе от тази правителствена организация. Едва сега разбра как ставаше така, че патрулни коли изникваха сякаш от земята. Само полицай може да измисли абсурдната история за художника ексцентрик, който държи на усамотението си. А и кой художник работи при напълно затъмнени прозорци?

Сърцето й биеше до пръсване. В сградата „Уолдорф“ бе настанен условно осъден, а малкото момиченце бе изчезнало дни след това. Нищо чудно Абигейл да е била вътре през цялото време. Нора едва ли не чу звуци от детски плач. Дори викове за помощ.

В първия миг пожела да изтича и да разкаже на Чарли и Рей за откритието си, но бързо се отказа. Ще си помислят, че това е нейна поредна измислица. Нямаше да изтърпи шегите и подмятанията им. Реши да не си хаби думите и времето.

Нямаше да се обажда в полицията. Те бяха част от целия този кошмар. Вбеси се, като си спомни само колко лъжи изслуша. Пет пари не даваха там за съдбата на Абигейл. Тя единствена бе наистина засегната и се отнасяше сериозно към проблема.

Отвори шкафа, в който държеше материалите, и намери кутията с ножчета с различни размери на резците. Избра две от най-големите и ги пусна в джоба си. Ако Абигейл беше в онази къща, Нора щеше да я измъкне.

Бе стигнала до вратата, когато телефонът в студиото иззвъня. Бе готова да не му обърне внимание, но много рядко я свързваха с този телефон. Всеки, който вдигаше телефона на хотела или ресторанта, приемаше всички съобщения и й оставяше бележка. В миналото твърде много снимки и процедури по ваденето на снимки биваха проваляни поради ненавременно позвъняване.

Звъненето продължаваше. Сигурно бе нещо важно. Вероятно я търсеха за информация, свързана с Абигейл. Ръката й трепереше, когато вдигна слушалката.

— Да?

— Нора Брил? — непознат дрезгав мъжки глас.

— На телефона.

— Абигейл Икинс е ваша дъщеря, нали?

— Да. Кой се обажда? Какво искате? — тръпки страх полазиха кожата на гърба й.

— Казвам се Ерик Уайс. Забелязах дъщеря ви да се мотае на улицата пред моя апартамент. Стори ми се объркана и затова излязох, за да разбера дали не се е загубила. В началото не искаше да говори с мен, но постепенно се отпусна и ми разказа, че избягала от къщи, но вече иска да се прибере. Страхуваше се да ви се обади. Мисли, че й се сърдите. Затова ви звъня аз.

— Тя добре ли е?

— Беше измръзнала и гладна, когато я намерих, но иначе е добре. Ще дойдете ли да я вземете?

— Разбира се. Тръгвам веднага. Може ли да говоря с нея?

— Да, но заспа веднага щом й дадох да пийне нещо топло. Нали знаете как заспиват децата. Затова и говоря тихо.

— Веднага тръгвам. Много ви благодаря. Не зная как ще ви се отблагодаря.

— Не е нужно, госпожо. Аз самият имам деца.

Нора записа адреса и подробностите. Абигейл бе успяла да стигне някак си до Бърлингтън, това бе на два часа път от Дъвс Ландинг. В главата на Нора се въртяха хиляди въпроси, но всички те можеха да почакат. В момента нищо не бе по-важно от това да прибере Аби. Слава богу, малкото й момиченце беше в безопасност.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Куин искаше час по-скоро да напусне „Сейнт Олбънс“. Затворът пулсираше с ужасяващата атмосфера на птицата на смъртта. Тя не можеше да се отърси от образа на това вдъхващо ужас изобретение: плашеха я цветовете, наподобяващата мачете човка, острите пронизващи очи. Такива очи са в състояние да те разрежат на тънки ивици. Разкриха за миг истински котел със смъртоносен гняв в душата й.

Само че Левитски не беше приключил. Помоли Брукс Харпър да му покаже старата килия на Уиър. Куин не разбираше защо му е нужно, но предпочете да замълчи. Никога нямаше да го признае, но точните наблюдения и проникновението на агента й бяха направили силно впечатление. Този човек имаше набито око. А и за глупак, какъвто тя мечтаеше да докаже, че е, беше изключително интелигентен.

Харпър ги поведе към Сектор С. Поеха по мрачен коридор от едната страна на който бяха наредени претъпкани килии. Част от обитателите лежаха по леглата си. Някои от затворниците открито зяпаха Куин, но не й се наложи да изслуша неприлични коментари или жестове. Подопечните на Харпър се оказаха далеч по-добре възпитани от повечето „агънца“, за които отговаряше тя.

Старата килия на Елдън Уиър бе в дъното на коридора, непосредствено до салонче с телевизор. Харпър тихо помоли настоящият обитател на килията да излезе и покани Куин и Левитски да огледат.

Затворнически творби — стихчета, мъдри заключения и какво ли не още покриваха мръсно жълтите стени. Върху металното легло бе метнат изтърбушен дюшек, вътре имаше ръждясала тук-там комбинация от умивалник с тоалетна, тесен шкаф за дрехи с разнебитена врата и малко писалище, върху което падаха ивици светлина, процеждащи се през металните пръчки на прозореца. Въздухът бе направо опасен за дишане за неподготвени хора, ето защо

Куин се завъртя минута-две от любезност и излезе в коридора при Брукс Харпър.

— Какво мислите? — попита я той.

— Лично аз предпочитам с изглед към езеро и джакузи.

— За съжаление малцина от гостите ни мислят за удобства, когато резервират стая при нас.

Левитски поиска да го заключат вътре. Харпър повика човека от охраната, който държеше голям метален пръстен с ключове, и се извини, че трябвало да се обади по телефона. Следващите десет минути Куин се въртя пред вратата на килията, докато колегата й приключи с огледа.

Расла бе в семейство на полицай и бе свикнала да чака. Нощи наред бе седяла с майка си, потънали в неловко мълчание. И двете се правеха, че не поглеждат към вратата. В тези нощи обикновено баща й преследваше някоя отрепка от обществото и майка и дъщеря искрено се надяваха, че той няма да пострада. Най-често отсъстваше по-дълго, отколкото те предвиждаха. По-дълго и от неговите предположения. Левитски й напомняше с нещо за баща й: педантичен, подреден и самоуверен.

Бяха му лепнали прякор, който нямаше нищо общо с действителността — Припрения Еди — бе добър, разбран и сърдечен мъж.

Спечелил си бе славата на кибритлия още съвсем млад, но с течение на годините бе улегнал. Най-силната напитка, която го бе виждала да пие, бе съвсем лека бира или глътка бренди на официални празници. Бе се сърдил, разбира се, или поне говореше, че е вдигал скандали, за да поддържа славата си на буен младеж. Беше извънредно горд мъж — недостатък, който дъщеря му бе наследила.

Еди Галахър бе много едър и стабилен и вероятно заради това хората бяха убедени в неговата солидност и енергичност. В крайна сметка той повярва във всеобщото убеждение, че е недосегаем за повечето ограничения на човешката природа.

Тъкмо затова винаги беше първият, на когото се обаждаха за нощна акция, оглавяваше всеки списък на онези, които ще работят извънредно — това му създаваше илюзията, че е търсен и необходим, а цената изобщо не го интересуваше.

Куин бе забелязала потрепването в лявата му ръка, много преди да посмее да го сподели, и то първо с майка си. Отговорът бе само тежка въздишка и завъртане на очите нагоре, сигурен знак за нейната безпомощност. Би било напразно хабене на думи.

Единственият отговор на Еди, когато осъзна, че има проблем с контрола върху мускулите си, бе да мушка още по-дълбоко ръце в джобовете си. Въпреки дългите и изтощителни разговори да отиде само да се прегледа, той категорично отказваше.

Прегледите били само за децата и автомобилите. Лекарите поболявали хората, болниците били само за умиращи, а лекарствата не помагали на никого, освен на производителите си. Нищо от това не било наложително. Здрав бил. Треперенето на ръцете беше нищо в сравнение със световъртежа и главоболието, което на моменти бе толкова силно, че лицето му позеленяваше от болка.

Нощта, когато загинаха, родителите й бяха отишли на гости у семейство Холанд. Припрения Еди се бе сторил на гостите някак неустойчив към края на вечерта и един от присъстващите предложил да ги отведе у дома. Обиден, Еди шумно отказал.

На около половин километър от дома им, колата на семейство Галахър пресякла разделителната линия на пътя и се забила в идващия насреща фургон. И двете коли избухнали в пламъци. Според показанията на свидетели, колата на Еди криволичела метри преди да се отклони от платното си — движела се така, сякаш шофьорът е пиян.

В заключението на пътната полиция бе записано, че родителите на Куин са починали на място. Шофьорът на фургона — жена към трийсет, бе издъхнала в линейката на път за болницата. Тригодишната й дъщеря живя няколко дни след катастрофата. Петгодишното й момченце остана с трайна парализа и сериозни поражения в мозъчната дейност. Единственият оцелял почти без драскотина бе шестмесечното бебе.

Много преди да се изясни причината за катастрофата, покойният Еди Галахър бе разкритикуван, осъден и анатемосан от местната преса. Сред приятелите, присъствали на партито, се намериха и такива, които свидетелстваха, че той е напуснал тържеството, като се олюлявал и плетял език. Другари по оръжие, чиято колегиална лоялност се простираше точно до входа на гробищата, предложиха

сами на пресата живописни описания на резултати от привързаността на Еди към чашката.

„Започнеше ли да пие, нямаше начин да проведеш смислен разговор с него.“

Историята предизвика интерес в медиите от цялата страна и разпали истинска буря от обществено негодувание. От полицията се очаква да пази и защитава, а не да изтребва невинните граждани по пътя.

Припрения Еди Галахър бързо се превърна в символ на полицейска безотговорност и немислимо нарушаване на доверието на обществото. По това време много популярна стана една карикатура на „ръката“ на закона, опряла лакът на един бар, а между пръстите й стърчеше бутилка.

Всяко съчувствие към Куин и Брендън бе пресечено още в зародиш. Съсипан от скръб и объркан, Брен бе малтретиран от съучениците си. Мястото, което бяха обещали на Куин в полицейското управление в Рътланд неочаквано се оказа закрито. Тя вече бе подала молбата за напускане от полицията в Бостън, където цели пет години бе трупала авторитет и се бе издигнала до поста заместник-началник на отряд. Съкращения в персонала направиха връщането й на старата работа невъзможно. Куин бе убедена, че все някак ще се справи. Загубата на работата се оказа сред най-малките й проблеми.

Спонтанно организирал се комитет от съграждани предложи парите от застраховките и обезщетенията, които децата на семейство Галахър трябваше да получат, да отидат в семейството на вдовеца на жертвата. Потопеният в скръб съпруг заведе иск за пет милиона долара срещу Куин, семейство Холанд, управата на град Рътланд и щата Върмонт.

Адвокатът на ищеца повдигна обвинение срещу Джейк и Марилин Холанд за това, че са предложили алкохол на вече пияния си приятел. В иска срещу града бе записано, че началниците на Еди са знаели за неговия проблем с алкохола от години и не са взели никакви мерки.

Куин се бе изправила пред лична и финансова катастрофа в момент, когато скръбта й я заливаше непрестанно и тя искаше единствено да капитулира. Започна дори да мисли, че цялата тази болка е заслужена. Слушала бе дълго време обвинителни коментари

срещу баща си и в резултат в душата й започнаха да се прокрадват мисли, дали е знаела истината за него.

Без подкрепата и ръководството на Джейк Холанд тя щеше да се пречупи под силния натиск и щеше да понася безропотно последствията до края на живота си. Джейк обаче упорито и неотклонно застана зад загиналия си приятел. С тиха настойчивост успя да стигне до истината.

Установи се недвусмислено, че в кръвта на Еди не е имало никакъв алкохол. Нищо друго, освен лекарства, които се продават без лекарско предписание. От две независими лаборатории дойдоха резултати, отхвърлящи напълно данните на съдебния лекар, извършил аутопсията. Стиснал ядно резултатите, Холанд изнуди вестниците да опровергаят писанията си, а висшият чиновник на щата, отговарящ за Пробационната служба, да назначи Куин в тази система.

Но дори сега, три години след като Джейк й помогна да изясни фактите и да стъпи на краката си, хората продължаваха да помнят и да вярват в изречените някога лъжи. Тя винаги щеше да носи следите, щеше да посреща презрителни погледи. По лицата на хората бе изписано същото онова изражение, което тя видя у кмета Уелакот, когато той я попита има ли нещо общо с Припрения Еди. В душата й се бе надигнала познатата ярост.

Някой ден, все някак щеше да успее да изтрие петното от паметта на баща си. Елдън Уиър нямаше да й попречи. Поне каквото зависи от Куин.

Брукс Харпър се върна, а няколко минути след това Левитски почука на вратата, с което даде сигнал, че е готов. Куин се опита да разбере от изражението му дали е открил някаква следа. За съжаление той остана непроницаем.

— Искате ли да ви покажа още нещо? — попита Харпър.

— В интерес на истината — да. Бих искал да прегледам материалите от сеансите на вашата програма.

— Нашият директор месеци наред ме караше да изхвърля тези стари хартии — смръщи той чело. — Според него в тях нямало нищо съществено, ставали единствено за подпалки.

Левитски видимо посърна, за разлика от Харпър, който изгря като палаво момче.

— За щастие не го послушах. Всички материали от програмата са долу в мазето. Последвайте ме.

Започна се продължително пътешествие по коридори, през заключени врати и сгради, докато стигнаха металната врата към мазето.

В дълбокото подземие бяха разположени отоплителната инсталация, контейнерите с резервна вода, централното управление на охранителната система, както и поредица от генератори. Харпър ги поведе през лабиринт от шумни машини и най-накрая спряха в ъгъла пред висок куп, покрит с платнище. Той свали покривалото и отдолу се разкри камара кашони с папки и пликове.

На Куин й се стори невъзможно тук да бъде открито каквото и да било. Но Харпър, за когото това очевидно бе собствена територия, се промуши и след не повече от минута извади онова, което търсеше — записките от участието на Уиър. Излезе навън потънал в прах, но доволен.

— Мисля, че това е всичко.

Левитски пое купчината прашни хартии и ги остави на бетонния под. Тутакси се наведе и започна да разлиства страниците. От време на време записваше нещо в бележника си.

Куин надникна през рамото му и се зачете в някои от наречените от Харпър „дневници на мислите“. От обитателите на затвора, включени в програмата, се очаквало да опишат в писмен вид случките, станали причина за техния гняв. Всяко събитие имаше заглавие, направена беше илюстрация и ясно разграничаване на фактите от реакциите.

Записките на Уиър й се видяха смехотворни. Сякаш нейният психопат бе на курс по психо бъбрене за напреднали. Бе сипал хитроумни забележки, граничещи с прозрения. Отбелязал бе, че според него има проблем със себеуважението. Поради отчуждението си от околните от съвсем млада възраст е имал погрешни очаквания за света. Компенсирал отсъствието на себеуважение с опити да провери границите на обществото. Наблюдавайки хора с подобни проблеми, успявал да определи и своите мотиви. Записвайки своя опит, се надявал да разбере по-добре своя гняв.

Левитски свърши със своя преглед, изправи се и разкърши рамене, за да облекчи болката от стоенето дълго време в една поза.

— Благодаря ви, господин Харпър. Мисля, че това ще ми свърши работа.

— Добре. Ще ви изпратя.

Куин изчака да останат сами и докато вървяха към колата, попита агента какво в крайна сметка е открил.

— Засега нищо съществено, само откъслечна информация — лаконично отговори той.

— Нямам нищо против да чуя и откъслечна информация.

— Предпочитам да я споделя с теб, едва когато тя се превърне в нещо свързано и смислено.

— Защо не ми разкажеш нещо откъслечно.

— Защото нищо няма да разбереш.

— Нека аз преценя.

— Не се отказваш лесно, Галахър.

— Така си е, Левитски, докато не стане както го искам.

Той се засмя, но бързо стана сериозен.

Куин почти виждаше как колелцата в главата му се въртят и зацепват.

— Уиър ти беше казал да намериш мелодията и да следваш пътеката — започна той. — Ако приемем, че началото е в песента на птицата на смъртта, той непременно е оставил следи, по които да тръгнем. Може да се предположи, че единственото, с което е разполагал в затвора „Сейнт Олбънс“, са били думи.

— Звучи ми логично.

— Въпросът е как да открием думите и да разберем към какво ни насочват знаците. След като разгледах написаното по стените на килията и в докладите от сеансите на програмата не открих никакъв код. Или поне нищо от стандартните ключови думи или шифри. Направи ми впечатление обаче, че има думи, които използва по-често от останалите. Предполагам, че там трябва да се търси ключът.

— Така ли?

— Оставям ти да прецениш. Ще ти изброя думите от стената на килията и ще ми кажеш какво първо ти идва наум. Съгласна ли си?

— Готова съм.

Той извади бележника си.

— Възбуда… свежест… гладък… проникване.

— Секс — изтърси тя, сякаш сама се изненада от това, което й хрумна и се отрони от устните й.

— С кого?

Думата, която първа се появи в главата на Куин направо заседна в гърлото й. Помъчи се да намери подходящ заместител, но мозъкът й сякаш бе блокирал.

— Със… дете — промълви тя най-сетне и лицето й пламна.

— И при мен е така — мрачно заяви агентът.

— Какво означава това?

— Може да е декларация за намерение. Може да е свързано с програмата за сексуални насилници, в която е бил включен в Рътланд. Надявах се поредицата от думи, които той повтаря да ни доведе до някакво заключение. Засега обаче нищо не мога да измисля.

— Може би аз мога да помогна.

— Заповядай. Записи… проверка… очакване… проблеми… наблюдение.

— Фреди — изтърси неочаквано Куин.

— Моля?

— Нали искаше да кажа първата дума, която ми дойде на ум? Ето — Фреди.

— Добре, продължавай. И после?

За кратко мозъкът й отказа да реагира. Постепенно мислите се подредиха и оформиха.

— Фреди Фенолд — промълви тя. — Това е един досаден мой съученик, който седеше зад мен в часовете по химия. Знаеше всички отговори. От него се носеше дъх на колбаси.

— И?

— Химия… Наука. Чакай, сетих се! Става дума за научен метод, Левитски. Спомняш ли си? Наблюдаваш проблем, формулираш какво очакваш, нещо като хипотеза, правиш опити, наблюдаваш резултатите, записваш ги.

Левитски мислеше. Преработваше чутото.

— Научният подход при изследването. Интересно. Уиър е положил сериозни усилия, за да мине успешно през програмата за нарушители. Нищо чудно, докато е присъствал на сеансите, да е проучвал и начини, по които може да преодолее препятствието на въздушните запушалки и останалите охранителни системи. Той е

точно този тип човек. Браво, Галахър. Нека подълбаем в тази посока. — След тези думи агентът се качи в колата.

Куин се объркa. Скоковете в логиката на Левитски я върнаха в началото. Този човек умееше да ти развали настроението за част от секундата. Опитвайки се да проумее какво всъщност става, тя се качи в колата, порови за ключовете и най-сетне потегли навън от територията на затвора.

— Добре де, предавам се. Къде отиваме? — попита тя пред отклонението за главния път.

— Ти ми кажи. Стана ясно, че логическото ти мислене по нищо не отстъпва на моето. И държа да подчертая, че от моите уста това си е направо комплимент.

Колкото и да й беше неприятно, тя изпита удоволствие. Това с логиката се оказа почти толкова забавно, колкото и ужасът, който предизвика у онзи нещастник Ралф Норман.

Затвори очи, премина през известните факти и определи пътя по-нататък. Усещане и преодоляване. Постепенно в главата й се оформи нещо конкретно. Тя видя следващата си стъпка по пътеката. Да можеше само да разбере какво ги очакваше там.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Насочвайки се към Бърлингтън, Нора постоянно се връщаше към думите на Ерик Уайс и инструкциите му. Нямаше търпение да стигне там и да види отново Абигейл. Да притисне детето до гърдите си.

Сякаш й предстоеше среща не с Аби, а с напълно непознат човек.

През какво ли бе минало детето, откакто не беше при нея? Колко ли се е променила? Дали Нора щеше да я познае? Познаваше ли я изобщо? Какво… По-скоро кой ли я беше принудил да избяга?

Както й бе обяснил Уайс, при път номер 2 тя напусна шосе номер 189 и мина по широката детелина към Уилистън роуд. Намираше известно успокоение в това да следи указанията му. Които се оказваха подробни и точни.

„Щом навлезете в изхода от главния път от дясната си страна ще видите хотел «Шератон» — модерна постройка с покрив — имитация на мед и елегантен ресторант отпред. След това ще стигнете открит пазар.“

Очевидно животът продължаваше и може би и за нея нещата щяха да се върнат в старото си русло, в очаквания предишен ред. Нора твърдо си обеща, че когато всичко това свърши, тя никога повече нямаше да мечтае за някакво вълнение, нито ще си позволи лукса да недоволства от спокойното ежедневие.

Но по нищо не личеше, че кошмарът е зад гърба й. Оставаха да бъдат зададени ред ужасяващи въпроси. Къде бе прекарала всичките тези нощи? Как бе успяла да заспи без своите обичайни предмети и запалената лампа? Как бе изминала разстоянието от Дъвс Ландинг до Бърлингтън. Кръвта на Нора замръзна при мисълта, че е пътувала с непознати. Поела е неразумен, граничещ с отчаяние, риск. Само и само, за да се спаси от ситуация, която не бе посмяла да сподели. Какво може да е толкова страшно, та да принуди едно малко момиче да се откъсне от семейството си и познатото си обкръжение, за да попадне в море от несигурност и неизвестност?

Всичко бе толкова сложно и необяснимо. Аби бе споделила с Ерик Уайс, че е избягала. Така се потвърждаваха подозренията на всички, които Нора категорично бе отказвала да приеме.

Как да си обясни обаче странните снимки, оставени в студиото й? От тях бе ясно, че са правени след изчезването на детето. Кой тогава ги бе правил? И как бяха попаднали във ваната с проявител в нейната тъмна стаичка?

Ами бележката? Защо Аби е оставила точно копие от страницата на домашното й. Дали пък всичко това не беше плод на собственото й изтерзано съзнание? Толкова ли бе загубила контрол над себе си?

Нора прогони всички свои колебания. Много скоро всичко щеше да получи своя отговор. А сега трябваше да се съсредоточи върху указанията на Уайс. Последното, от което имаше нужда сега, бе нова загуба.

Отмина още няколко пресечки надолу по Уилистън и наближи Университета на щата Вермонт. От лявата страна на пътя се издигаха студентски общежития, а вдясно — редица сгради, готически стил, от червени тухли и университетския параклис. Продължи напред, следвайки указанията, докато стигна библиотеката. Наоколо се движеха студенти, чиято младост и жизнерадост още повече засилиха копнежа й по синеокото й весело дете.

Слава богу, очакването бе към своя край. Устата й пресъхна, когато зърна табела „Пайн стрийт“. Зави и си повтори за кой ли път какви ще са първите й думи. Решила бе да запази спокойствие и да успокоява колкото може детето. Никакви викове, истерии. Никакви въпроси. Ще бъде една прегръдка и безусловно приемане, едно безгранично разбиране. От този момент нататък Аби щеше да разполага с цялото й време, търпение и разбиране.

Как й се искаше Рей сега да е тук. Аби щеше да е толкова щастлива.

В интерес на истината първата й мисъл, щом приключи разговора с Уайс, бе да вземе този великан. Бе изтичала в хотела с намерението да разкаже на Рей и Чарли за обаждането и да ги помоли да я придружат до Бърлингтън. Когато влезе във фоайето, видя Виктория и бившия си съпруг сгушени на канапето пред камината. Нямаше никакво съмнение, че в момента между тях протичаха горещи

вълни. Забеляза как ранената ръка на Рей минава бавно по бедрото на Виктория. Ето защо тя се обърна и пое към Бърлингтън сама.

Не се бе опитала да тълкува реакцията си тогава, а сега — още по-малко. Само да прибере детето си, и при пръв удобен случай щеше да разнищи скандалното поведение на онези двамата.

Третата къща след завоя по Пайн стрийт бе домът на Ерик Уайс. Както й бе обяснил той, видя стара викторианска сграда, разпределена впоследствие на отделни апартаменти.

Нора спря колата и приближи входа.

До вратата бяха закачени два реда пощенски кутии и звънци с имената на живеещите. Надписите бяха написани на ръка и доста избелели. Но име Уайс не видя.

Нора съжали, че не попита за номера на апартамента, но той бе казал, че името му е на звънците долу. За втори път, вече по-внимателно, тя прегледа надписите. Нито едно от имената не се доближаваше дори до „Уайс“. Нямаше и такова, което да започва с „У“, нито пък инициал „Е“.

Тя слезе от площадката и провери дали наистина е на посочения адрес: Пайн стрийт 234. Сигурно е станала някаква грешка в надписите. Листчето с името на Уайс се е отлепило и е останало това на предишния наемател.

Нора натисна копчето на най-горния звънец. Никакъв отговор. Един по един тя натискаше звънците, чуваше как те отекват в празното стълбище вътре, но така и не получи отговор.

Все някой трябваше да си е у дома. Абигейл беше в някой от апартаментите тук. Господин Уайс знаеше, че Нора е на път. Едва ли е излязъл.

Оставаха й още три звънеца. Сърцето й биеше до пръсване.

Още два. Натискаше вече дълго и упорито. Сякаш от това колко силно натиска зависеше дали някой ще й отговори. Настъпи пауза. Аби трябваше да е вътре.

Остана последният звънец. Тъкмо се канеше да го натисне, когато автоматът за отваряне на вратата зави като сирена. Някой я пускаше да влезе.

Входната врата кликна и се отвори. Нора пристъпи в преддверието, изпълнено с миризма на яхния, подправена с екзотични аромати. На отсрещната страна се виждаше спираловидно стълбище.

Нора изви врат и видя наредени в кръг врати на втория и третия етаж. Те бяха като огледален образ на четирите номерирани врати на приземния етаж.

— Господин Уайс?

Гласът й отекна в тишината.

— Господин Уайс! Абигейл?

Зад гърба й проскърца вратa и закръглена жена на около шейсет, облечена с розова шемизета и черен клин надникна навън.

— Да ви помогна?

— Търся господин Уайс.

Жената ококори и без това кръглите си очи. Същинска Бети Буп от анимационните филми.

— Уайс ли? Няма тук човек с това име.

— Не е възможно. Той ми се обади. Дъщеря ми е при него. Търсим я от няколко дни.

Лицето на жената стана сериозно.

— Успокойте се. Заповядайте вътре и ще проверя в домовата книга. Може да сте сбъркали сградата или улицата.

Нора я последва към апартамента и миризмата на екзотичните аромати се засили. Вътре в дневната тя завари истински склад от вещи и предмети от така наречените предмети на Новата ера: кристални топки, книги, стъкълца с ароматни масла. Върху нещо като щанд от магазин стоеше надпис „Невъзможното възможно“.

Жената подаде пухкава и влажна длан:

— Казвам се Алис Муртаг — тя посочи с ръка обзавеждането. — Това е магазинът на моя съпруг. Не мога да повярвам, че вече измина повече от година, откакто е починал. Опитвам се да продължавам работата, колкото мога. И май не се справям много добре. Господин Муртаг знаеше всичко тук за всичките тези психо вещи. — Тя измъкна отнякъде телефонен указател. — Уайс ли казахте?

— Ерик Уайс.

— Звучи ми познато. — Алис продължаваше да разлиства указателя. — Не виждам никакъв Ерик Уайс. Сигурна ли се, че така се пише — У-А-Й-С?

Нора не се бе сетила да попита.

— Даде ми този адрес и указания как да стигна дотук. Описа ми къщата на Пайн стрийт. Точно същата като вашата сива сграда. На

Пайн стрийт. Дъщеря ми трябва да е тук някъде.

— Ш-ш-ш-т. Успокойте се. Аз съм хазайката тук и не може да не знам кой живее тук и човек с това име няма. Все има някакво обяснение. Дали пък не е от хората, които не са включени в указателя? Ще се обадя на приятелката ми Грета, тя работи в телефонната компания. Ще провери в списъка на необявените абонати. Жената се обади, но след малко затвори, сбърчила чело.

— Съжалявам, но в Бърлингтън не живее Ерик Уайс. Грета опита и другите начини на изписване на двете имена и пак нищо. Но може да е в Бенингтън. Бас държа, че е така. Много ми е познато това име. Откъде ли?

Нора пристъпваше от крак на крак, докато госпожа Муртаг звънеше на телефона на услуги в Бенингтън. И там нямаше Ерик Уайс. Или нещо подобно.

Това граничеше с абсурда. Та той описа точно тази къща, даде подробни указания за нея.

Този, който бе отвлякъл Абигейл, си играеше с майка й. Размахваше пред носа й надежда като стръв, която ту приближаваше, ту отдръпваше. Жестоко гадно копеле!

От гърдите й се откърти мъчителен стон. Кръглите очи на госпожа Муртаг се ококориха още повече.

— Сигурно става дума за някакво глупаво недоразумение, миличка. Ако искаш, ще се обадя и в Уилмингтън? Или например в Арлингтън. Но това име ми е познато. Ще се побъркам, докато се сетя откъде ми е познато.

Нора заотстъпва навън. Екзотичните аромати я задушаваха. Имаше нужда от чист въздух. А и трябваше да помисли.

— Не, няма смисъл.

Мислите препускаха в главата й. Трябваше да се прибере у дома и да разкаже на останалите. Вече бе сигурна, че Аби е отвлечена. Ако полицията й повярваше най-накрая, непременно щяха да намерят начин да открият този, който го е направил по това, което каза по телефона. Трябваше да има някакъв начин. И да намерят Аби.

Тя се прибра в Дъвс Ландинг, без да спазва ограниченията в скоростта. Щом пристигна, заби спирачки пред самия вход на ресторанта и тичешком влезе във фоайето. Стефани седеше на рецепцията и си пишеше домашните. Когато Нора влетя, тя вдигна очи.

— Случило ли се е нещо, лельо Нора?

— Къде са всички?

— Мим е в къщата на Бакстър, за да нагледа бояджията. Хю е наказан да си седи в стаята. Чарли е в канцеларията. Не съм виждала скоро Рей и мама.

Нора извика на Чарли да дойде във фоайето, отиде до апартамента на Рей и задумка по заключената врата. Отвътре долетяха приглушени протести.

— По дяволите, Рей. Обуй си панталоните. Става дума за Абигейл.

След няколко минути семейството се събра в дневната. Рей приличаше на току-що спасен бежанец. Минути по-късно се появи и Виктория, която на бърза ръка се бе привела в приличен вид. Дойдоха и Рубен Хъф, Джори Албърт и главния готвач Вийе и Мейси. Чарли застана до Нора и улови ръката й.

С овладян глас тя разказа на събралите се за фалшивото телефонно обаждане на Ерик Уайс и за пътуването си до Бърлингтън.

— Това доказва, че Аби е била отвлечена. Може би полицията има начин да проследи обаждането или да определят, кой го е направил от това, което е говорил с нея.

Виктория отметна глава. Кичур коса падна върху челото й.

— Бях на рецепцията цяла сутрин, Нора. Никой не се е обаждал за теб.

— Очевидно, си имала по-интересни неща, за които да мислиш, Виктория.

— Вдигах телефона и записвах всяко обаждане. Можеш да се увериш сама.

Нора приближи до бюрото на рецепцията и провери записаните обаждания. Срещу никое от тях не фигурираше нейното име.

— Най-вероятно си забравила да го запишеш. Имала си други по-вълнуващи занимания.

— Това изобщо не е твоя работа, Нора. Така че не си пъхай носа в чуждата работа.

— Става дума за детето ми, Виктория. Ако хормоните ти взимат ума и забравяш нещо, което може да помогне на Аби, е моя работа.

Рубен Хъф се изкашля многозначително, за да привлече вниманието им. Работният му гащеризон бе нацапан с бяла боя и петно

от боята се виждаше на челото му.

— Не бих искал да се меся в такъв напрегнат момент, но тази сутрин не може да са ви се обадили в студиото, госпожо.

— За какво говориш?

— По-добре да ви покажа.

Цялата група последва Рубен вън от главната сграда, прекоси настлания с каменни плочи двор и се отправи към арката зад къщата. Студиото бе в дъното на двора и трябваше да минат през кален участък. Слънцето залязваше и априлският вятър внезапно бе станал мразовит. Хъф започна да обяснява, когато наближиха мястото.

— Боядисвам бараката за плувни съоръжения край басейна, както нареди господин Брил. На северната част забелязах изгнили дъски. Ето защо трябваше да поръчам дървен материал. Реших да проверя дали не са се появили изгнили места и в други стари сгради. Старата работилница за преработка на захар е на първо място в списъка ми. Постройката е на повече от петдесет години. Както предполагах, намерих изгнили части от северната страна. Дървеният материал ще пристигне вдругиден. Докато стържех и почиствах изгнилите места, неволно скъсах телефонната линия. Реших да не бързам със свързването, докато поправката не приключи. Реших, че няма да възразите, защото така или иначе в студиото не ви търсят.

Всички бяха съвсем близо до студиото вече. Хъф ги отведе до задната стена на постройката и им показа висящите кабели за телефона.

На Нора й се зави свят. Чарли я стисна за ръката, но тя бързо я измъкна. Изтича в студиото и вдигна слушалката на телефона.

Пълно мълчание.

Никакъв звук, освен пронизителен писък. Този път писъкът се откърти от гърдите на Нора.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Куин и Левитски бързо изминаха пътя до „Рътланд“ и паркираха на улицата пред входа на затвора, където бяха настанени осъдени за по-леки престъпления.

Сградата бе съвсем близо до центъра на градчето. Като изключим обточената с бодлива тел ограда, тази сграда за изтърпяване на наказанието спокойно можеше да мине за училище или административна сграда: тухлена модерна фасада с елегантни стъклени участъци.

Широкият вход бе украсен с бели колони.

Голяма част от клиентите на Куин бяха бивши обитатели на „Рътланд“, ето защо тя добре познаваше мястото. Чудесно замислен с много добри намерения, затворът търпеше, както всички такива места в страната, всеобщият недостиг на средства и пренаселеността. Важни програми бяха отменени, съставът бе сведен до минимум. Много от настанените спяха по двама на легло. Гимнастическият салон бе превърнат в спално помещение за четирийсет души и естествено първоначалното му предназначение бе отдавна забравено.

За Куин не беше никакъв проблем да получи пропуски за себе си и за Левитски. Поведе своя спътник покрай стъклената конструкция, където се помещаваше главният контролен пункт, минаха по тесен коридор с телефонни кабини и автомати за пакетирани стоки. След това по тесен проход стигнаха до центъра за обучение. Там бе уредена малка библиотека, провеждаха се курсове по компютърна грамотност и различни видове професионална подготовка, както и огрaмотителни занимания.

Рафтовете с книги приличаха на лошо поддържана уста. Големи дупки зееха между разпръснатите купчини с книги. Куин си спомни, че повечето затворници взимаха книги за четене само защото имаха това право. Сетне книгите се въртяха между тях на принципа на търсенето и предлагането. Даде си сметка, че едва ли щяха да успеят да

проследят кои книги е взимал Уиър за четене по време на престоя си тук, в отделението за сексуални престъпления.

Очевидно това препятствие не тревожеше кой знае колко Левитски. Той се бе насочил към директора на центъра, за да му се представи. Мъжът бе дребен, с очила върху птичеподобното си лице и стоеше до каталога.

Куин се бе запознавала с него, казваше се Юджийн Петерман, по повод курса, който бе минал Дъд Чеймбърс за поправка и ремонт на радио- и телевизионни приемници. Петерман носеше вместо връзка артистична панделка и обувки от чиста кожа, а на лицето му бе изписано почтително изражение, което се засили чувствително, когато разбра, че Левитски работи във ФБР. Агентът му обясни, че се интересува от показателите за интелигентност, регистрирани по време на престоя му в „Рътланд“, за да ги включи в проучване на ФБР. Петерман изказа одобрение на тази инициатива и обеща да им съдейства.

— Готов съм да помогна с каквото мога на Бюрото — завърши той. — За мен е чест.

— Имате ли системата „Дайълог“? А „Лексъс-Нексъс-Нолидж Индекс“? Как разпределяте таксата за влизане в Интернет? Ще искам да видя и списъка с имената на ползвателите на Интернет.

Куин разбра, че става дума за компютри, нещо, в което бе доста слаба.

— Имам предвид определени бази данни за абонамент — обясни Левитски. — Всеки, който разполага с модем може да се включи в мрежата, но трябва да е оборудван със съответна програма и да има абонаментен номер или електронен адрес. Тъй като таксата е на принципа на време престой в Интернет, си помислих, че може би разполагат с регистър на ползвателите и техните идентификационни номера.

— Много ти благодаря, Левитски. Това напълно ми изясни картината — каза Куин. Никога не беше срещала толкова компетентен човек по толкова много въпроси. Много й се искаше да го попита знае ли случайно как да скочи с въже бънджи.

Петерман отговори надлежно на всички въпроси и сам предложи няколко идеи. Чрез Центъра по обучение тук в „Рътланд“ Уиър може да се е включил в курс лекции на затвора или в задочен курс, или да се

е записал в някоя от групите по интереси, където раздаваха срещу подпис определен вид публикации.

— Поддържаме далеч по-добър контрол върху периодичните издания, отколкото върху книгите — обясни Петерман и кимна тъжно към осиротелите рафтове зад гърба си. — За да намалим загубите, се налага да държим книгите под ключ.

Двамата мъже потънаха в разговор за няколко други възможни източници на информация за самостоятелните занимания на Уиър. Имаше сведения за пристигащата поща за всеки затворник, за всичките му посетители. Ако Професора се бе записал в някой от курсовете, провеждани в затвора от доброволец от града, то това непременно щеше да е записано в досието му.

Петерман обеща да събере всичките тези данни за около час. Но Куин не беше голяма оптимистка. Тя се сещаше поне за няколко начина, по които Уиър можеше да се промъкне незабелязан от системата за охрана, за да проведе своите така наречени изследвания.

Всички обаждания по телефона на затворниците трябваше да се провеждат по системата на заплащане от страна на човека, с когото затворникът иска да се свърже. Така че, ако Уиър бе направил своето проучване по телефона, те нямаше как да проследят на кого е звънял. Материали за четене можеха да му бъдат предадени тайно от посетител в обширното помещение за свиждания, където охраната бе твърде оскъдна. Можеше да използва нерегистрирани в библиотеката издания или да почерпи информация от свой съкилийник. И какво ли не още.

— Безнадеждно е, Левитски — сподели Куин с колегата си, докато напускаха Центъра по обучение и се насочваха към отделението на осъдените за сексуални престъпления. — Десетки са пътищата, по които може да заобиколи системата и да си изследва каквото си поиска, без да оставя каквато и да е следа.

— Права си Галахър — съгласи той. — Но забравяш едно много важно обстоятелство, което работи за нас.

— А именно?

— Самият Уиър ти каза направо, че има пътека, която трябва да се следва. Последното, което би искал, е да ни прати за зелен хайвер и да рискува да загубиш интерес. Тъкмо затова е оставил два набора с ключови думи в „Сейнт Олбънс“. Неслучайно е бил многословен.

Искал е да се подсигури, в случай че например вземат да боядисат стените на килията или пък изхвърлят записките от сеансите на групата. На кого му е интересно да си играе сам? Дори игрите на Смахнатия Ели са поне за двама.

Откриха Рита Бенкс в помещението с гимнастически уреди, където неколцина голи до кръста затворници се потяха здраво с тежестите. Куин представи Левитски като шеф на програмата за занимания със сексуалните престъпници. Изчака да минат първите няколко секунди на стъписване и мълчание от негова страна. Когато за първи път се запозна с тази жена, тя самата го бе преживяла.

Бенкс бе висока поне метър и осемдесет, с пищни форми, увенчани от красиво лице и истински водопад от чупливи коси с цвят на пчелен мед. Имаше ясни сини очи и чувствена уста. Човек можеше да я нарече всичко друго, освен Рамбо-тип, какъвто се очаква да срещнеш на такова място и в обкръжението на закоравели сексуални престъпници.

В случая на Рита Бенкс външният вид съвсем не беше всичко. Тя изненада още повече Левитски, като стисна като в клещи небрежно подадената му ръка и го изгледа с железния и властен поглед на укротителка на лъвове. Той реагира като всички останали — съвзе се мигом от изненадата и опъна рамене. Куин обясни, че са дошли по повод на Елдън Уиър.

— Странно колко много хора се интересуват от него. Последвайте ме — покани ги жената.

Къса открита стълба водеше до нейния офис. Когато тя приближи най-близкия от трениращите в помещението, други трима, които бяха наоколо, веднага оставиха тежестите и се отдръпнаха към стената. Работното облекло на госпожа Бенкс беше недвусмислено женствено — пола или рокля, не ставаше ясно. Но на никой от затворниците не му мина през ум да погледне към краката й, докато се качваше по стълбите, камо ли да надникне под полата. Наричаха я Рита Мъжеядката. Според повечето това си беше истинско подценяване на действителните й качества.

Стените на кабинета й бяха бледосини, на пода бе опънат бежов килим. На иначе празното бюро бе поставена само снимка на три ротвайлера, домашните любимци на Рита, и свидетелство за това, че е притежател на черен колан по карате, трета степен. На стената се

виждаше необяснима поредица от драснати с молив черти. Броят на взетите скалпове, мина през ума на Куин. Госпожа Бенкс седна на стола си и направи жест към тях да седнат.

За пореден път Левитски представи част от истината за причината на посещението им, като изтъкна своето проучване.

— Надявах се да споделите с мен някои впечатления, които не са влезли в досието на Уиър — завърши той.

— В интерес на истината, нямам много впечатления от него — каза замислено Рита. — В това отделение се занимаваме с твърде деликатна материя. Когато започнахме работа по тази програма, се оказа, че малко хора от нашия контингент са склонни да се включат, ако не им гарантираме, че това, което ще споделят с нас, ще остане само в рамките на програмата.

— Тогава можем да погледнем досието му.

— Изключено е, съжалявам.

— Моето изследване е от национално значение.

— Нито за миг не се съмнявам, че с него ще разтърсите света, агент Левитски. Но както споменах преди малко, непрестанно постъпват искания да даваме сведения за Уиър. Не мога да си позволя да го показвам.

— А и не искам да го правите. Уверявам ви, че нищо от това, което ще ни кажете, няма да излезе от това помещение. Моля ви, госпожо Бенкс. Наистина е важно.

— Тогава изплюйте камъчето, господин Левитски. Щом искате да ви допусна до материалите от досието му, ще трябва да ми кажете истинските си основания да се интересувате от него. Не ми се слушат глупости. Дори ако ми ги съобщава любимия ми Чичо Сам.

Левитски веднага влезе в нейния тон. Рита Бенкс успяваше да въздейства на хората. Тя изслуша внимателно разказа на агента за липсващото дете и за съвпаденията, които ги насочват към Уиър.

— Няма да се изненадам, ако се окаже, че е преодолял охранителната система — рече тя, когато той приключи.

— Смятате ли, че е толкова подготвен и умен? — попита Куин.

— Много е умен — потвърди Бенкс. — Но онова, което отделя Уиър от останалите, не са умствените му способности, а неговата природа. Познавате ли изследването с пиграф?

Куин не беше чувала, но и за първи път и Левитски онемя. Рита Бенкс отвори чекмеджето на бюрото си и извади оттам метален полукръг, свързан с кабели с електронен измервателен апарат.

— Просто, но много хитро изобретение — отбеляза Бенкс. — Нарича се измерване по Барлоу. Нарушителят си го поставя. Показваме им серии с образи и пускаме аудиокасети, за да проверим какви са сексуалните им апетити. Всякакви наченки на възбуда се регистрират.

— Поставя си устройството на… — Левитски сбърчи лице и неволно скръсти крака.

— На пениса си, да, господин Левитски. Затова се нарича и пиграф. Дава възможност да оценим реално естеството и интензитета на сексуалното отклонение. Всеизвестен факт е, че мъжете реагират автоматично и честно на визуални и слухови стимулации. Документираме тези отговори и можем съвсем точно да кажем с какво си имаме работа.

Левитски примигна отново.

— Изобщо не боли — продължи Рита Бенкс. — Разбира се, измерването се провежда при съвършено зачитане на човешкото достойнство. Може да звучи примитивно, но за нас няма по-добър метод за получаване на вярна информация за наклонностите на нарушителите. Малко мъже са готови да признаят, че ги привличат малки деца, или болка, или животни, или наказанието или по-лошо.

— Що се отнася до Уиър, вече знаем, че той изпитва влечение към малки руси момичета — отбеляза Левитски.

— Тази грешка правят всички, които се занимават с този случай. Сексуалната му склонност към малки момичета е фикция.

Тя прелисти някакви документи и извади няколко листа, наподобяващи електрокардиограма. Посочи им няколко места, на които на Професора са били показвани стимулиращи образи: голи жени, момчета, момичета, двойки в момент на полов акт.

— Не виждам никъде реакция — отбеляза Левитски.

Бенкс кимна сериозно.

— Защото няма такива. Не можахме да покажем на господин Уиър нищо, което да предизвика и следа от сексуална възбуда. Въпреки това знаем, че е способен на нормална сексуална функция. А по неговите собствени думи по време на най-гнусните му деяния е преживял сериозна възбуда. Когато кандидатства за тази програма, той

доброволно разказа много подробности за сексуалната си възбуда, когато е малтретирал онези деца. А аз ви уверявам, че не го е измислил. Само че няма никакво значение дали това са момичета или не, руси или не. Той съвсем целенасочено подбира един тип, за да предизвиква властите.

Човекът няма предпочитания към никакви характерни човешки атрибути. Не е способен на нормална еякулация, не е в състояние да оживи или замести еротичен опит чрез фантазия. Работя вече петнайсет години в този бранш и не съм срещала подобен случай. Нищо не възбужда Елдън Уиър, освен изтезанието и след това измъкването.

— Не зная как това го прави много по-различен от друг обикновен садист? — попита Левитски.

— Аз също не го разбирах в началото. Но след време започнах да разбирам Уиър. Започнах да схващам какво го възбужда. В момента пред вас е модел на възбудата на човек, който е съвършено мъртъв отвътре. Един мъртъв човек няма какво да губи — продължаваше тя. — Пред нищо няма да се спре, за да се почувства отново жив.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Възглавницата бе запазила миризмата на Абигейл — шампоан с аромат на лимон и бебешка пудра. Нора притисна лице към меката памучна повърхност и вдъхна скъпата й миризма, следите от изчезналото й дете: въздухът, който Аби беше дишала, атмосферата на сънищата й, ехото на прошепнатите й тайни.

Нея я нямаше. Никога нямаше да се върне.

Нора го усещаше с едно специално място в душата си, където криеше най-съкровените си тайни. Болката там бе страшна, приличаше на непреодолим копнеж.

Тя се обърна настрани и се сви, за да потисне зеещата пустота. Не изпита никакво облекчение.

Нейното детенце си бе отишло завинаги.

Трябваше да го осъзнае още когато чу мъртвата телефонна линия в студиото. Нито една от надеждите й не бе истинска, а само резултат на отчаяното й въображение: изчезналите образи от снимките, обаждането от Бърлингтън, изчезналият текст от бележката.

Халюцинации. Лудост. Нищо, освен образа на Абигейл, която пропада в черна дупка. Аби, погълната от тъмна забрава. Загубена завинаги.

Вратата зад гърба й проскърца и тя долови приближаващи стъпки. Правеше се, че спи, но усети топлината от тревожния поглед на Чарли, почувства дори прекъснатото му дишане. Гледа я дълго и упорито, докато тя се опитваше да изравни дишането си, за да е по-убедителна. Как й се искаше да стане дори невидима.

Трябваше да държи и него, и всички останали на безопасно разстояние. Само да я докосне някой и тя ще се разпадне на хиляди частици. Една дума и ще се разпилее като подета от вятъра купчина пепел.

Най-сетне той се обърна и напусна стаята. Чу го как говори с Мим в коридора. Гласовете им бяха загрижени и приглушени.

— Милото създание има нужда от почивка.

— Засега това е най-доброто за нея.

— Дали ще се оправи?

— Разбира се, Мим. Трябва.

Мисълта се рееше над нея, подобно на дантелените завеси около леглото на Аби. Какво значение имаше дали ще се оправи? Оттук нататък имаше ли нещо, което да е от значение?

Нора винаги се бе считала за човек, който се справя с нещата и умее да реагира. Бе гледала на изпитанията като на поредно предизвикателство. Гледаше опасностите право в очите. Сега обаче бе твърде изтощена, за да води каквато и да е битка.

Изчерпала бе рационалното си мислене.

Очите й пареха. Опита се да повдигне клепачи и усети, че всичко се върти наоколо. Бяха повикали доктор Гордън, който да сложи край на истеричния й припадък. Беше й сложил някаква инжекция и главата й се напълни с нещо като памук, костите й мигом омекнаха. Поиска да попита дали й слагат същото лекарство, което поставиха на Папа след прострелването на Рей. Но бъркотията в главата й бе толкова голяма, че не можеше да превърне мисълта в думи.

По някакъв свой си начин тя завиждаше на Папа. Той сигурно не изпитваше болка, беше защитен от нея и успяваше по свой си начин да замести фактите от действителността с подбрани фрагменти от миналото.

Стъпките на Чарли и Мим се отдалечиха по коридора и поеха надолу по стълбите. Скоро външната врата на семейния павилион хлопна. Нора се обърна по корем, зарови лице във възглавницата на Аби и в нейния аромат и потърси спасение в съня.

Само дето проклетото успокоително не действаше. Откъслечни мисли продължаваха да щъкат в съзнанието й като досадни насекоми. Папа, Рей и Виктория. Прехвърчащи куршуми. Смях, подобен на кървав порой.

Неспокойствието най-накрая победи и я изстреля от леглото на Абигейл. Тя спусна крака на пода и изчака стените да спрат да се въртят. Изправи се на омекналите си крака и потърси опора за погледа си. Намери го в полицата със спортни трофеи на дъщеря си.

Позлатена статуетка, която детето спечели на регионалните състезания за съчетанието си на земя. До нея бе грамадната купа от заключителния етап от състезанието между младежките клубове по

гимнастика в града. Пет еднакви фигурки бележеха званието „Най-добър гимнастик“ на спортния център „Мидтаун“ пет поредни години.

Тези трофеи бяха спечелени в резултат на десетки часове труд и напрежение, дължаха се на непоклатимата й решителност. Нора винаги се бе удивлявала на способността на детето да преодолява болката от травмите, разочарованието от временните неуспехи. Аби можеше да повтаря стотици, хиляди пъти някое на пръв поглед невъзможно движение, докато то не се запамети завинаги в костите и мускулите й.

В самото начало на успеха й, Аби говореше за национални състезания, за олимпиадата. Нора правеше опити да я отклони от подобни мисли, боейки се, че детето си поставя непостижими цели. Но постепенно се зарази от амбицията на детето, съгласявайки се, че нищо не е непостижимо, стига да го искаш достатъчно силно и да полагаш нужното усилие.

Нора отиде до прозореца и го отвори. Светът изглеждаше непоносимо нормален. Леките възвишения, обръчът от малки сгради, езерото, беседката.

Всичко наоколо кипеше от пролетни обещания. В парцела с кленови дървета се виждаха малките съдове, закачени под процепите за сладкия сок. Свежа зеленина нарушаваше мрачното зимно бежово на моравата. Птичките чуруликаха до пръсване. Всичко това й се видя неприлично весело и жизнерадостно.

Как бе възможно пролет да настъпи в отсъствие на Абигейл? Нора нямаше да го позволи. Няма да се откаже, колкото и безнадеждно да изглежда всичко.

Седна на кленовото бюро на дъщеря си, където бе заобиколена от нещата на детето и неговите съкровища и започна да изброява наум всички, на които се бе обадила, откакто детето бе изчезнало. Дали не бе пропуснала някого? Трябваше да изпробва и най-малката възможност?

След това преговори всичко, което можа да си спомни минута по минута от случилото се в онзи ден, като започна от момента, в който детето претича през хотела на път за техния павилион на връщане от училище. Нора още помнеше болката, изписана на лицето на Абигейл, докато прекосяваше дневната и се насочи към задната врата.

Да открия как се е държала в училищния автобус, написа Нора. Да поговоря с госпожа Шифман дали се е случило нещо необикновено

този ден в училището. Проблеми със съученици? С други деца? Лоша оценка?

От самото начало бе убедена, че Аби е отвлечена, и през ум не й мина да проучи причините детето да си тръгне само. Ако Нора успееше да разбере тези причини, тогава можеше и да се сети накъде се е запътила дъщеря й.

По някаква причина може да бе тръгнала към Ню Йорк. Дали някакво събитие в града не я беше привлякло? Специална среща? Ако провери програмата на гимнастическите събития при предишния й треньор? Тя записа: „Да се обадя на Джени“. Нищо чудно тя да е обсъждала с Аби нещо предстоящо по телефона.

Списъкът нарасна с имената на местни хора, за които бе сигурна, че полицията няма да възрази. Ами посетителите на „Уолдорф“? Служебните коли. Външните хора. Всеки от тях може да е забелязал малко момиче да върви само по пътя. Нора реши да започне с жената от джипа. Едва ли е толкова трудно да я открие. Колко млади привлекателни червенокоси жени работят в Пробационната служба?

Заредена с нова енергия от предстоящите задачи, тя грабна списъка и напусна павилиона. В този час на деня Чарли би трябвало да е в канцеларията на хотела. С негова помощ обажданията ще се ускорят. Ако е приключил с услугите, които осигурява за кралица Виктория, ще помоли и Рей да се включи.

Докато приближаваше основната сграда на комплекса, тя усети тръпки на нерешителност. Никак не й беше приятно, че всички от семейството ще я оглеждат загрижено и ще правят съчувствени коментари. Накара краката си да продължат. Доникъде няма да стигне, като се крие или бяга. Така нищо не се постига. Поне тя не беше този тип човек. Нито пък Аби. И най-страшният и най-грозният факт от действителността трябва да се погледнат в очите.

Въпреки това тя прекрачи прага предпазливо. Мим беше на рецепцията и говореше по телефона. При появата на Нора, тя вдигна очи.

— По-добре ли се чувстваш?

— Много по-добре.

Жената само кимна. Изпълнена с благодарност, Нора продължи към дневната, където Стефани четеше на канапето. Детето само вдигна ръка за поздрав и обърна лице към четивото си. И тук мина лесно.

Нора започна да се отпуска. Нейният пристъп бе вече забравен.

Когато приближи канцеларията, от кухнята се появи Хю. По типичния за него начин той я посрещна с каменно лице. Толкова му беше благодарна, че бе готова да го разцелува.

Оставаше да преодолее Чарли. Ако бе достатъчно съобразителен и с достатъчно сетива, за да не отвори дума за краткотрайната й нервна криза, тя бе готова да му прости всичко, дори скандалното му сближаване с Реймънд.

Завари го превит над плановете за реконструкция на летния театър. Налагаше се да нанесе допълнителни поправки в плановете, които бе изработил, заради невероятно свития бюджет за ремонт. Щом я видя, той бързо дръпна хартиените рула настрани.

Нора отиде до него и се настани на коленете му. Чарли обгърна тялото й и тя отпусна глава на рамото му.

Беше толкова хубаво. Отпусна се и замря. Можеше да седи така с часове, стига да не я чакаше толкова много работа.

— Направих списък с още хора, на които да се обадя, за да попитам за Аби. Ще ми помогнеш ли?

Той притисна устни до челото й.

— Разбира се. Каквото кажеш.

— Добре. Да започваме.

Тя се измъкна от прегръдката му и извади листа с имената. Докато Чарли го разглеждаше, тя му обясни на кого ще звънят.

Той наистина бе мил. Никакви коментари или възражения, никакъв скептицизъм. Когато тя свърши с разпределянето на задачите, той се изправи и й предложи по-удобното място до бюрото.

— Аз ще седна на другия телефон — Чарли прекоси помещението и се настани на един от тапицираните с брокатова дамаска столове.

Нора го проследи с поглед и почувства как в гърдите й се надига прилив на нежност. Чарли си беше Чарли. Те бяха заедно. Скоро и Абигейл ще се върне. Те заедно ще я намерят. Скоро всичко ще се оправи.

Няма да има повече истерия, искаше да му обещае тя. Обещавам ти.

Когато започна да набира първия телефон от своя списък, Чарли кръстоса крака. Нора забеляза подметката на обувката му и се вцепени.

Покрита бе със същата кал и растителни остатъци, каквито бе видяла на маратонката на Абигейл на изчезналата снимка. Образът се възстанови в съзнанието ѝ. Един бос крак, а другият — обут, по обувката бе полепнала плътна кал, примесена с тънки треви и клечки.

Какво означаваше това? Възможно ли бе Чарли да е бил на същото място, където е скрита Абигейл?

Мястото, където е държано детето?

Абсурдни ужасяващи мисли нахлуха в съзнанието ѝ. Никой нямаше толкова лесен и естествен контакт с детето. Чарли можеше да е оставил и бележката, и снимките и да е намерил начин да проведе онзи уж несъществуващ телефонен разговор със студиото. Ами ако той бе човекът, отвлякъл Аби, и я държеше затворена, докато Нора съвсем загуби разсъдъка си, за да изглежда всичко правдоподобно?

Възможно ли бе той да е планирал всичко така умело от самото начало? Нора си спомни първата им среща на онова парти в Ню Йорк. Колко щастлив изглеждаше той от съобщението ѝ, че има дъщеря.

Прекалено възторжен.

Спри!

Какво правиш? Май започваше да преминава границите на разумното. Та това беше нейният Чарли. Мил, внимателен, с добри загрижени очи. Чарли, който бе живял винаги на едно и също място със същите уравновесени, спокойни хора. Чарли бе способен на жестокост толкова, колкото и препарирана мечка.

Тези снимки не бяха истински, напомни си тя. А калта по подметката на Чарли можеше да е от всяко едно място наоколо. Естествено състояние на земята в този район и в този сезон на годината.

Чарли набра някакъв телефон, докато чакаше да му отговорят, вдигна очи и погледите им се срещнаха. Мъжът се усмихна. Сърдечна открита усмивка. Не видя в нея нищо подозрително, гузно или злонамерено. Крайно време бе да спре да търси и измисля несъществуващи заплахи. Трябва да се стегне и да направи нещо конструктивно, което да помогне за откриването на Аби.

Нора отправи поредна мълчалива молитва да опита да избегне лудостта. Насочи вниманието си към списъка пред нея.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Левитски престоя повече от два часа на масата в кухнята на Куин, за да се запознае с материалите, които получи от Юджийн Петерман в образователния център на затвора „Рътланд“.

След като прелисти документите два пъти и не видя нищо, което да я заинтересува, Куин реши, че ще е по-добре да се заеме да навакса изостаналата си работа като надзорник. Седмичните й доклади стояха недовършени. Тя се настани на масата срещу агента и разположи своите записки. От време на време всеки от тях избутваше уж неволно листовете на другия, за да отвори повече място за себе си.

По едно време ключалката на външната врата щракна и тя чу тропотенето на Брендън в хола. Последва тежко тупване на чантата на земята.

— Хей, тигре. В кухнята сме — провикна се тя.

След кратък престой в тоалетната, Брен влетя в кухнята, удари длан в длан на Левитски и се насочи към хладилника. Отвори камерата и пъхна глава в нея.

— Имаме ли сладолед?

— Само замразено кисело мляко — отговори сестра му.

— Кофти.

Момчето грабна шепа бисквити и чаша мляко и се запъти към стаята си, за да пише домашното си по математика.

Левитски отново наведе глава над своята работа. Няколко от неговите страници се плъзнаха към нейната част и Куин ги побутна по-рязко. Те изтласкаха съседна купчина и всичко това се разпиля на земята.

— Моля те, Галахър. Това, което чета, е важно — той се наведе и събра листовете.

— Ровиш в документите от часове, Левитски. Казах ти, че е безнадеждно. Уиър едва ли е споделил за своите изследвания. Според мен става дума за някоя от неговите гадни шеги.

Изражението на агента се смени няколко пъти — от стъписано, стана изумено, после изгря радостно.

— Точно така. Позна.

— Така ли? Искам да кажа, така си е.

— Ще използвам телефона ти.

Той отиде в тясното помещение, предназначено за кабинет и затвори вратата. Минути след това надникна отново в кухнята.

— Да имаш телефона на Рита Бенкс?

— Вероятно е записан в указателя на затвора.

— Ще ми го дадеш ли, моля те?

— Защо ти е?

— За да й се обадя, Галахър.

Куин се направи на незаинтересована, макар че недоумяваше какво му стана на този човек, та иска да говори с Мъжеядката, и то у дома. Бе разбрала много неща за него, но не допускаше, че е склонен към самоубийство.

Обзета от нова вълна любопитство, тя прелисти за пореден път материалите за Елдън Уиър. Беше поискал от библиотеката книга за Гражданската война и бе прочел няколко броя на „Нюзуик“. Петерман бе изброил заглавията на статиите, но никоя от темите не й се видя свързана с действията на Професора. Беше присъствал на огрaмотителна лекция за управление на личния бюджет и бе изслушал кратък курс по сравнителна религия. Изброени бяха още някакви лекции, но нито една от тях не й направи особено впечатление. И какво общо имаше тази информация с Рита Бенкс?

Разговорът по телефона отне известно време. Куин се разходи няколко пъти около малкия кабинет, дори долепи ухо за малко до вратата, но не чу нищо друго, освен неясно мърморене.

Когато най сетне Левитски се върна в кухнята, лицето му бе сериозно и той нещо си говореше под нос.

— Мисля, че този път ударихме на камък.

Сподели с Куин, че предположението й, че Уиър не е оставил видими следи за свое научно изследване и очевидно не е имал предвид някакво проучване, ще се окаже вярно. Което кара Левитски да стигне до очевидното заключение: Уиър се стреми да събуди интереса им към изучаване на неговата личност.

Рита беше споменала, че получавала доста запитвания от професионалисти, проявили интерес към случая на Смахнатия Ели. Ето защо Левитски решил, че тя няма да му откаже да съобщи на кого е давано разрешение да изследва Уиър, докато е в „Рътланд“.

За съжаление Уиър бе дал съгласие да участва в доста проекти. Рита бе изброила трима криминолози, два факултета по психология, институт за изследване на психическите феномени и един невролог. Имало и други, казала тя. Но не можела да си ги спомни в момента и трябвало да провери в записките си в офиса.

— Казах й, че ако ни се обади и утре сутринта, няма да е прекалено късно — завърши Левитски. — Не е възможно днес да съберем фактите и днес да ги проверим.

— Но можем да се опитаме — отбеляза Куин.

— Опасявам се, че дори да го направим, това няма да ни доведе до нещо съществено. Има нещо, което не е наред, Галахър. Това не е моделът на Уиър. Той е по-целенасочен, по-директен. В основни линии поведението на всеки човек е константа също като пръстовите му отпечатъци. Не се връзва с това, че ни праща на такава хаотична експедиция.

Неговият песимизъм се предаде и на Куин. Тя се опита да се отърси от пълзящото чувство, когато пейджърът й иззвъня. На екрана се изписа номера на оператора от телефонната централа на управлението.

Тя позвъни, готова да чуе поредната ужасяваща новина. Но когато човекът отсреща й обясни причината за повикването и че я свързва със спешно обаждане, лицето й светна. Мъжът, който я търсеше като на пожар, не можел да даде повече подробности, но и това, което лаконично каза, бе достатъчно на Куин, за да реши, че може би имат още един шанс да се измъкнат от бъркотията. Тя написа бързо указанията за това как да стигнат до дома му и обеща, че ще са при него в най-скоро време.

— Левитски, може да не ти се вярва, но имаме информатор.

— Кой? Какво каза?

— Ще ти кажа по пътя. Нека само да уредя при кого да оставя Брендън.

— Хей, сладурче — провикна се тя, с надеждата брат й да я чуе. — Налага се да изляза за малко. Какво избираш? Трейси или Триша?

— Нито едната, нито другата — дойде бързият отговор. — След минута ще мога да ти кажа къде ще отида.

Много скоро той се появи на площадката на втория етаж.

— Майката на Марк ме покани преди време да отида да спя у тях някой път. Ще отида с колелото. Какво ще кажеш?

— Че съм съгласна — Куин бързо приготви багажа на момчето, преди да е променило решението си. Чисти чаршафи, пижама. Това дете май започваше да се измъква от лошия си период. Само да свършеше всичко това с Уиър и щеше да има достатъчно време да се наслади на успеха му.

Брендън натъпка нещата в кошницата на велосипеда си и полетя по алеята пред къщата. Истинско чудо на колела. Куин се наслаждаваше на гледката, докато той се скри зад ъгъла.

И отново в реалността.

Левитски вече я чакаше пред входната врата с куфарче в ръка.

— Къде отиваме?

— В Бърлингтън. Какво ще кажеш ти да караш? Доста километри навъртях в последните няколко дни.

Още щом улови волана, Куин разбра, че е лош шофьор. Тромав крак с педалите, много скован. Движението на колата напред приличаше на подскачане на колеблива кокошка.

— Внимавай, бе човек. Наличието на две платна означава, че все пак трябва да избереш поне едно от тях, а не да си по малко и в двете.

Изчака да стъпят на магистралата, за да му обясни къде отиват.

Обадил се бе някой си Ерик Вайс. Познавал се с Уиър от дете. Семействата били близки и поради необяснимо чувство за задължение от време на време поддържал контакт с Професора. Посетил го в затвора малко преди да го пуснат условно, и някои неща в поведението му го разтревожили.

Професора му се сторил разсеян и възбуден, непрестанно крачел напред-назад. Вайс твърдял, че Уиър се държал точно така, преди да се случи нещастието с момиченцето на семейство Бъкрам, а след това и с детето от Бенингтън.

Уиър подхвърлил няколко неща, свързани с тези престъпления, които не бил споделял с никого. Вайс имал лошото предчувствие, че Уиър ще намери начин да му отмъсти, в случай че сподели с някого. Вайс ревниво пазел страшните си тайни. Налагало му се да живее със

страшното си чувство за вина, че държи ключа към предотвратяване на по-трагични случки.

Казал на Куин, че не може да мълчи повече. На всичкото отгоре бил почти сигурен, че Уиър се готви за ново убийство. Знаел неща, които според него ще помогнат на полицията да спре поредно кръвопролитие.

— Да се надяваме, че човекът е прав — отбеляза лаконично Левитски.

Движението в Бърлингтън бе натоварено и потоците коли се помещаваха едва-едва. На няколко пресечки от влизането си в града те бяха напълно спрени от спрял за разтоварване фургон за транспортиране на мебели.

— Защо не го заобиколиш, Левитски? — попита Куин.

— Защото няма достатъчно място.

— Напротив — има.

— Не, няма.

— Отстъпи ми волана и ще видиш.

Размениха си местата, фургонът бе спрял до един олдс седан, а разстоянието до отсрещния тротоар бе значително съкратено от голям контейнер за смет.

Куин реши, че ако не влезе между фургона и контейнера под прекалено остър ъгъл, ще успее да се промуши, макар и на милиметри от тях. Уверено освободи ръчната спирачка и започна маневрата.

Стържещият звук на протриването на метал в метал се разнесе едва на излизане от тясното място. Хвърли поглед към своя спътник, за да види каква е реакцията му, но видя единствено леко подсмихване, нищо повече. Не си направи труда дори да подхвърли нещо одобрително.

— Добре, Левитски. Кажи го.

— Какво да кажа?

— За какво мислиш. Или че съм упорито магаре. Че съм твърдоглава и импулсивна и върша неразумни неща.

Погледът му не трепваше.

— Макар всичко, което изброи, да е напълно вярно, в момента мислех за съвсем други неща.

— И за какво по-точно?

— Че ми е ясно.

— Какво ти е ясно?

— Нека го оставим за някой друг път. Сложно е. Ето тук можеш да паркираш.

Близо до сградата, към която се бяха запътили, имаше свободно място. До вратата се виждаше колона от звънци, но на нито едно от етикетчетата не видяха име, което да се приближава поне до името на техния информатор.

Левитски отстъпи няколко крачки назад и вдигна глава към прозорците. Стоя така, докато не забеляза движение зад завесите на един от прозорците на първия етаж. След кратък размисъл натисна копчето на звънеца, който му се стори най-вероятен за въпросния апартамент. След минута чуха жуженето на автомата за отваряне на външната врата.

Пълничка усмихната жена ги посрещна във фоайето на жилищната сграда.

— Здравейте. Аз съм Алис Муртаг. Мога ли да ви помогна?

Когато Куин каза, че искат да се срещнат с Ерис Вайс, лицето на жената замръзна.

— Странно. Тази сутрин една жена търсеше Ерик Уайс. Казах й, че тук не живее никой с такова име, нито пък вашият Вайс. И вие трябва да сте се объркали като нея. Пък кажете, че няма странни съвпадения.

— Мисля, че точно това е мястото, което търсим — каза Левитски. — Той показа личната си карта. — Имате ли нещо против да ни отговорите на някои въпроси?

— Разбира се.

Тя ги поведе към отворената врата, от която току-що беше излязла, и ги въведе в нещо като магазинче, претъпкано със странни вещи — окултни предмети, книги по същата тематика, с две думи дреболии, известни като аксесоари на Новата епоха. Левитски обикаляше и систематично оглеждаше предметите, докато жената оживено им разказваше за посетителката по-рано през деня. Куин слушаше изумена описанията на жената за майката, която търсела изчезналото си дете.

Агентът не спираше своя обход. Госпожа Муртаг сподели с тях, че съпругът й починал внезапно преди около година при необясними обстоятелства.

— Ира беше основател и президент на Института за оценка на психическия потенциал. Наричаха го ИОПП — не без известна гордост заяви тя. — Опитах се да продължа дейността след неговата смърт, но не се справих. Толкова много документи, толкова трудни хора, с които трябва да поддържаш връзка. Не ми го побира ума как Ира, лека му пръст, е успявал. Аз едва се оправям с магазина. Наложи се да преустроя къщата в жилища за даване под наем, иначе щеше да се наложи да я продам.

Левитски я попита има ли много клиенти. Колко души са идвали тази седмица? Какво са купили? Какво са гледали? Куин не знаеше каква бе целта му, но се надяваше да я постигне скоро. Мястото и странната търговия на жената, я караха да потръпва.

Какво ли ставаше всъщност?

Кой бе достатъчно ненормален, за да причини подобен номер на нещастната майка на едно дете? И защо пък някой ще прилъже Левитски и нея в Бърлингтън, за да бият целия този път?

Отговорът преряза съзнанието й като светкавица. Един-единствен идиот на този свят бе способен на такова нещо, само той разполагаше с информацията и средствата за това.

— Да вървим, Левитски. Налага се спешно да убия един човек.

Той сякаш не я чуваше. Погледът му минаваше от щанда за продавача, към обявата за работното време на прозореца, към полицата високо горе, почти до тавана, отрупана със стари на вид предмети: принадлежности за фокуси, снимки на сепии, подвързани с кожа книги.

— Да имате стълба? — попита той. — Там горе виждам нещо, което може би ще купя.

— Да, в мазето е. Ще я донеса — госпожа Муртаг се запъти, клатушкайки се към изхода на апартамента.

Левитски изчака вратата да хлопне зад нея. Без никакъв проблем се протегна и достигна високата полица и дръпна един от томовете.

— Предположих, че не ти трябва стълба — отбеляза Куин. — Ще отида да й кажа.

Левитски я спря с поглед.

— Нарочно я отпратих, Галахър.

— Но защо?

Той остави книгата на щанда и започна да я разлиства. По едно време оттам изпадна едно листче, последвано от второ, и трето. Докато стигна до последната страница, на щанда се бе натрупала купчинка. Отвън в коридора се чуха стъпките на собственичката и той сръчно мушна листчетата в джоба си.

— Ще взема тази книга — посрещна я агентът. — Ще ми трябва и документ.

— Разбира се. Преди няколко дни и друг мъж се интересуваше от същата книга, но не се върна за нея.

— Не беше ли един едър човек, с тъмна коса, с опашка и обица с червен като рубин камък?

— Точно така — възкликна госпожа Муртаг. — Приличаше по нещо на моя Ира, знаеше абсолютно всичко за магиите, измъкванията от затворени пространства и всичко останало. Разбира се, господин Муртаг не беше толкова противен, той беше красавец.

— Този мъж прекара ли много време в разглеждане на книгата, а след това не се ли покачи да я остави на място? — продължи да пита Левитски.

— Как е възможно да знаете всичко това? Да не сте и вие ясновидец? Удивително е колко много хора вече са с такива способности.

— По-скоро се интересувам от тези неща. Дали случайно нямате някакви документи или протоколи, останали от института? С удоволствие бих ги прегледал.

Госпожа Муртаг наведе глава, като виновно дете.

— Трябваше да ги запазя. Ира би се обърнал в гроба си, ако разбере, че съм се отървала от тях. Но заемат толкова много място. Десетки кашони.

Левитски сви рамене.

— Много добре ви разбирам — благодари и тръгна да си ходи, но думите на жената го спряха.

— Сигурна съм, че господин Еленкотер с удоволствие ще ви покаже документите.

— Еленкотер ли?

— Пийт Еленкотер. Живее съвсем наблизо в Куичи. Много се интересуваше от работата на Ира. Изгаряше от желание да прибере

материалите от института у тях. Не искате ли да му се обадя? Няма да е никакъв проблем за мен.

Без да се бави, тя вдигна слушалката на телефона на щанда. Когато затвори, лицето й грееше.

— Както си мислех, с радост ще ви покаже всичко. Стига да е следващата седмица.

— Следващата седмица ли?

Госпожа Муртаг кимна.

— Пийт участва в изложби на кучета и по това време от годината е много натоварен. Хванах го по пътя за летището. Ще отсъства десет дни.

— Никой друг ли не може да ни покаже?

— Не, господине — примижа жената. — Когато заминава, Пийт заключва всичко, сякаш е Форт Нокс.

Куин пристъпваше след Левитски, докато се връщаха към джипа.

— Каква беше тази история с книгата? Какво откри?

Вече в колата, той измъкна от джоба си парчетата хартия и започна да ги подрежда върху кожената корица на книгата. Ръката му пречеше на Куин да вижда какво прави.

— По дяволите, Левитски, няма ли да ми покажеш?

Едва когато свърши, той отстрани ръката си и изви книгата към нея. Куин се загледа в хартиените парченца. Невероятно!

С нарастващ ужас тя разбра, че бъркотията, в която се бяха забъркали, ставаше все по-злокобна и мрачна. Очевидно не можеха да губят никакво време.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ужасът обземаше все по-силно Абигейл. Сцените се нижеха пред очите й — как застана на пътя. После забеляза светлините на колата. Имаше предчувствието, че това е колата на баща й. Изчака, докато линкълнът спре пред нея. Колко беше щастлива само!

Но какво бе изумлението й, когато отвори вратата нетърпеливо и видя кой седи зад кормилото.

Онзи вътре я грабна и я метна грубо на задната седалка. Завърза очите й с някакъв шал и натъпка друг в устата й. После върза китките и глезените с въже. Преви я така, че й се стори, че гръбначният й стълб ще се прекърши.

След това я измъкна от колата и я натика в багажника. Ключалката щракна и последните проблясъци светлина, които се процеждаха през тънката материя на превръзката на очите й, изчезна. Вътре миришеше силно на изгорели газове и прегоряла гума.

Детето се бореше с паниката и се опитваше да се концентрира върху предположението къде я води. Известно време пътят беше неравен. Всяко подскачане на колата усилваше болката в превития й гръб и отекваше във вътрешностите й.

Когато настилката се изравни, тя въздъхна с облекчение. Наложи си да помни пътя. Завой надясно. Очевидно остър. След това два един след друг наляво. Още един надясно. Леко кривване вляво. Дали наистина беше завой?

Толкова много полюшвания и завои, че тя се объркa. Въжетата се впиваха в кожата й. Шалът, който бе в устата й затрудняваше дишането, не можеше да преглъща. Дано скоро да свърши. Тя се отказа да помни поредицата от завои и насочи вниманието си към мълчаливо повтаряне на желанието си: Нека да спре. Стига вече.

Най-накрая колата подскочи неколкократно над дупки и издатини и спря. Ключалката щракна и струя свеж въздух нахлу при нея. Мълчаливо той преряза въжетата около глезените й. Измъкна я от багажника и я пусна на земята.

Тя се опита да се изправи. Задачата не беше лесна с тези вързани на гърба ръце, а и краката й бяха схванати и я боляха от продължителното седене в неудобната поза. Щом тя успя да се закрепи права, той я мушна в гърба с нещо твърдо и остро, очевидно я подканяше да се движи по-бързо.

Препъвайки се напред тя усети, че стъпва първо по размекната пръст, сетне по твърда настилка и в някакво място, където се препъваше в пръчки и хартиени отпадъци. На два пъти залитна напред, но той я задържа, преди да се просне по лице.

Задържа я и когато щеше да се блъсне в стена. Отвори врата и я бутна вътре. Тръгнаха по някакво открито пространство, онзи отвори друга врата и я побутна надолу по някакви стъпала. Едва тук той дръпна ефирната материя, която бе натъпкал в устата й, но така и не свали превръзката на очите и китките.

— Почини си — промърмори той.

Абигейл чу острото чаткане на отдалечаващите се стъпки и неколкократното прищракване на ключове.

В продължение на няколко минути детето стоя като вцепенено. Не можеше да я остави така.

— Хей! Пусни ме оттук. Махни тези неща от мен. Не виждам.

Напрегна слух, но нищо. Никакви стъпки наблизо. Нито пък злокобен смях.

— Хей!

Опипвайки с крак релефа на пода, тя откри стълбите, изкачи ги и обръщайки се с гръб към вратата, се опита да завърти топката. Беше я заключил от външната страна. Започна да думка със завързаните си длани и блъска дървената повърхност, докато костите я заболяха. Напразно.

Възможно ли беше да е толкова откачен, че да я заключи тук и повече никога да не се върне. Беше достатъчно луд, за да го направи.

— Помощ! — провикна се тя.

От тежестта на тишината разбираше, че наоколо няма кой да чуе. Внимателно слезе обратно по стълбата. Отпусна се на студения под, протегна ръце назад и постепенно започна да ги спуска надолу по гърба си, докато след известно усилие успя да ги прекара под задните си части, под бедрата и най-сетне ги извади отпред.

Превръзката на очите бе стегната, но малко по малко успя да я изтика нагоре към челото и я свали. Когато я видя, си спомни, че той често носеше този шал под палтото си. Абигейл започна да го тъпче яростно с мръсните обувки, да го тегли с подметки и токове, докато го направи на парцал. Беше я докарал в предишния й затвор, но този път помещението й се видя по-празно. Тръбата и чувалът от платнище бяха изнесени. Беше оставено единствено тясното легло и дървеното ведро за мляко в ъгъла. Процепът в стената беше затворен и все едно никога не е съществувал.

Изведнъж почувства непреодолима жажда, приближи ведрото и видя, че е пълно с вода. Отпусна се на колене и започна да пие. След това потопи наранените си ръце и наплиска лицето си.

Почувства се малко по-добре и седна на леглото и се залови с възела на въжето около китките. Дърпа и се бори, докато челюстите я заболяха, а предните зъби сякаш започнаха да се люлеят. Изтощена, се просна по гръб на леглото.

Само да си почине малко и пак ще опита.

Неочаквано усети, че се събужда. Очевидно беше заспала. Нямаше представа колко време бе траял сънят й, дали навън е ден или нощ. Затворът й нямаше прозорци. Вратата беше една-единствена. Умът й не го побираше как щеше да се измъкне оттук без чужда помощ.

Едва тогава осъзна, че ръцете й са свободни. Въжето го нямаше. Вероятно, докато е спяла, той се е върнал и я е освободил от тях. Очевидно не я беше изоставил напълно.

Облекчението бе твърде мимолетно. Ами после? Какви ли ненормални изпитания и проверки още й беше приготвил? Спомни си тръбата и платнището, неспособността да помести краката си и невидимия огнен кръг. Кога ще свърши всичко това?

Тя извика тихичко.

Сякаш в отговор на нейния призив ключалката прищракна и той отвори вратата. Абигейл се притисна здраво върху леглото, като че ли изплашена от това, което той можеше да й стори, стремеше се да изчезне.

Той остана на горната площадка. Аби се взираше през притворените си клепачи и видя, че тъмната като мастило фигура бе

обиколена от светъл ореол. Как ли правеше тези фокуси? И такива видения? Ами акробатиката с гласа?

— Не се плаши, Абигейл. Дойдох само да проверя имаш ли нужда от нещо. Тази вечер принцесата ще получи всяко нещо, което пожелае.

Тя мълчеше в очакване на поредния гаден номер.

— Говоря сериозно. Ще получиш всичко, което поискаш. Храна, чисти дрехи. Сигурно има десетки неща, за които си мечтаеш. Трябва само да ми кажеш.

Абигейл не помръдваше. Нямаше намерение да прави старите си грешки.

— Не вярваш, нали? Добре тогава. Ще ти оставя лист хартия и молив. Когато спреш да се инатиш, напиши какво искаш да ти донеса. Все едно колко дръзко или разглезващо изглежда. Съветвам те да се възползваш от тази възможност.

Той щракна с пръсти и стаята се изпълни с ярка жълта светлина. Тя примигна от болка.

Мина доста време, след като той излезе, докато тя седна на леглото и се загледа в празното пространство. Дали това не беше поредният капан? Ами ако моливът избухне в лицето ѝ или пък хартията е намазана с киселина? Нямаше да се изненада, ако я кара да опише всичко, което желае, за да може после да я тормози с това. Почти чуваше подлото му шептене:

„Мислѝ, Абигейл. Горещо какао. Сладки кифлички и френски хляб и голям сладкиш с лешници, покрит обилно с бита сметана.“

Стомахът ѝ се бе свил на топка от глад и от време на време червата ѝ се бунтуваха. Мозъкът ѝ се отпусна в мечти по вкусните ястия на главния готвач Вийе. Купа макарони с морски деликатеси, сочно пилешко със специален сос.

Тя се изправи и нерешително запристъпва към подножието на стълбите. Побутна хартията и молива с върха на обувката. Когато нищо не се случи, тя се престраши и бутна с пръста на ръката си предметите.

След няколко секунди колебание посегна и вдигна нещата. Върна се на леглото, изтегна се и започна да пише желанията си. Включи всичко, което ѝ дойде наум, все едно колко абсурдно ѝ звучеше.

Тя беше принцесата. Тази вечер щеше да се изпълни всяко нейно желание.

Отказа да мисли за утрешния ден.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Забързани към Рътланд, Левитски и Куин обмислиха бъдещия план за действие. Първо щяха да известят Холанд. После Джейк можеше да докладва на кмета Уелакот, който да нареди за незабавната подкрепа на полицаите.

Куин се опита да осъзнае новата информация. Пътеката на Уиър, по която бяха тръгнали, ги доведе до груб хартиен портрет, скрит в старата книга. Когато Левитски събра отделните парченца, приликата с изчезналото момиченце бе безсъмнена: тънко и русо с големи сини очи и конска опашка. Нямаше две мнения по въпроса, че странната хартиена кукла трябваше да представлява Абигейл Икинс. Абигейл Икинс, окървавена и осакатена.

Гротескната рисунка бе поставена в том, посветен на Хари Худини, майстор в изкуството на изчезването. Вниманието на Левитски бе привлечено от книгата, поради простата причина че беше поставена според него на необичайно място — точно над знака с името на магазина. А подзаглавието на книгата съвпадаше с това име: Невъзможното възможно. Това се покриваше напълно с модела на Уиър да оставя засукани и сложни следи. Докато Куин караше, Левитски прелисти книгата и прочете няколко по-интересни места.

— Худини е театрален псевдоним, възприет в памет на талантлив магьосник на име Лобърт Худин. Истинското му име е Ерик Уайс.

— Вайс. Уайс.

— Нали си представяш, как си играе с нас Уиър с тази история с Худини. Иска да ни покаже, че няма начин да го затворим така, че той да не може да се измъкне. Сигурно мечтае да ни покаже, че може да влиза и излиза, когато си пожелае.

— Не проумявам как става това?

— Аз също, но няма да се изненадам, ако е почерпил вдъхновение от някой от номерата на самия Худини. Худини открито признавал, че всичките му илюзии са действително илюзии.

— Използва съучастници, които му помагат технически. След което намира пробив в системата и хвърля предизвикателството в лицето на скептиците. Да го заловят, ако могат. Но нашият човек е страшно умен и никой не може да разкрие тайните му, дори когато са измислени и инсталирани за неговата охрана.

Левитски откри в книгата отметки отстрани на описанията на някои фокуси. Прочете ги на Куин: измъкване от чувал, проблемът на варела, извисяване на китайското дете, ефектите на четенето на мисли и някои други. Тя с нарастващо любопитство слушаше колко прости са механизмите на тези на пръв поглед необясними илюзии. В книгата бяха описани и изкусните трикове на мускулното разтягане, които фокусникът бе използвал, за да се измъкне от на пръв поглед неразрушими завързвания. Когато се стегнеш по време на увиването на въжетата около теб, успяваш да си осигуриш необходимото пространство да извършиш необходимите извивания, за да се освободиш, когато зрителите не внимават.

Левитски прочете и някои подчертани раздели в главата, как да използваш съучастници. Те са важна част от успеха на Худини.

В центъра на същата глава Левитски откри снимка на самия Худини като млад, оградена с червено. Куин надникна през рамото на агента и изтръпна.

Това бе лицето, което видя в капака на стария джобен часовник в шкафчето на Уиър.

Интересът на Професора към Худини съвсем не беше единственото любопитно откритие на Левитски в необикновеното магазинче. Институтът за оценка на психическия потенциал, ръководен от съпруга на госпожа Муртаг до неговата смърт бе сред списъка на изследователските институти, интересували се от проблемите на Уиър по време на престоя му в „Рътланд“.

Ставаше дума за логото на магазина, което стоеше до името на магазина. Левитски го бе забелязал първо на гърба на надписа за работното време, залепен на прозореца. Бе поискал и бележка за покупката, защото логото бе и на нея.

— Същата фигура бе на вратата на Лангдън Индъстрис — обясни той.

Куин бе онемяла. Та нали тъкмо по време на инцидент в Лангдън Уиър бе загубил зрението си. В желанието си да избегне процес и като

своеобразна компенсация за страданието, причинено на тяхна територия, от корпорацията бяха финансирали и организирали доставката на всичко необходимо за тази сложна високотехнологична охрана на Уиър. Къщата и мебелировката, кучето водач, особено специално подготвената електронна система за мониторинг.

— Някой от корпорацията трябва да е помогнал на Уиър да организира всичко, включително и този така наречен инцидент — отбеляза замислено Левитски.

— Но слепотата му е действителна — възрази Куин. — Лично прочетох медицинското заключение. А и защо някой ще помага на такова създание като него? Не разбирам.

— Ще разберем, когато научим името на този човек. Междувременно трябва да осигурим достатъчно очи и уши около Уиър, за да предотвратим по-нататъшни изненади.

Спряха пред Пробационната служба, но видяха, че там всичко е тъмно и пусто. От телефона на входа Куин се обади в дома на Холанд, но там й отговори секретар. В случай на нужда можеха да го открият на пейджъра.

Тя набра неговия номер, остави номера, от който се обаждаше, и зачака. Никак не й се искаше да отива при кмета Уелакот без Джейк. Редно бе Холанд да оглави операцията.

Когато най-сетне телефонът иззвъня и тя вдигна, отсреща долетя гласът на Марилин Холанд. Звучеше ужасяващо.

— Какво се е случило? — попита Куин. — Къде е Джейк?

Мерилин й обясни, че се обажда от областната болница. Джейк бил страшно разтревожен от съдбата на изчезналото дете и тя решила да организира вечеря изненада в елегантен ресторант, за да го разведри. Оказало се, че идеята не била никак добра. Не искал да й каже защо, но бил изключително неспокоен и раздразнителен, докато седели на масата. По пътя към дома му прилошало. Не можел да диша, имал болки в гърдите.

Марилин го завела бързо до първото спешно отделение, за което се сетила. В началото лекарите решили, че прави инфаркт. Изследванията показали само ритъмни нарушения. Сега вече обмислят възможността за хранително отравяне — продължи Марилин.

— Ти позвъни на пейджъра му, Куин, мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, Марилин. Всичко е под контрол. Върни се при Джейк. Прегърни го от мен. Ще се обадя по-късно да разбера как е.

Сега вече нямаха друг избор, освен да отидат сами при кмета. Куин позвъни в кметството и съобщи на дежурния телефонист, че случаят е спешен и търси кмета във връзка с изчезналото момиченце Абигейл Икинс. След малко я свързаха с дома на кмета.

Жена със силен немски акцент отговори, че кметът е вън от дома си. Когато разбра, че случаят е спешен, тя предложи на Куин да го потърси в ресторанта на курортния комплекс.

Левитски позвъни, за да се увери, че кметът действително има резервация за същата вечер. Агентът предложи да шофира до Дъвс Ландинг и Куин не възрази. Мозъкът й щеше да се пръсне от мисли. Първо Джейк, после и кметът Уелакот, Лангдън Индъстрис, садист с комплекс на Худини, гротескната хартиена кукла на малкото момиче. Съществуваха толкова много възможни комбинации и варианти, че не бе уверена, че ще може да следи пътя, докато мозъкът й се опитва да подреди новата информация.

Пристигнаха в Дъвс Ландинг към седем и половина. Докато приближаваха осветените сгради на комплекса, Куин хвърли поглед към потъналата в мрак сграда на „Уолдорф-Астория“ горе на хълма. Представи си как Уиър си стои кротко вътре, наслаждавайки се на своята изобретателност. Тя нямаше да допусне кучият му син да ги надхитри. Не и този път.

Курортният комплекс бе сред онези неподвластни на времето, елегантни съкровища на Ню Инглънд, от които Куин усещаше как зъбите започват да я болят. Допотопна бяла дъсчена фасада с украса в ловджийско зелено. Добре обмислено и премерено вътрешно обзавеждане с подходящи мебели, покрити с басма с кафеникава диагонална нишка. Притеснително добре поддържан дом. Растенията винаги бяха зелени, а медните аксесоари — никога. И храната, и украшенията, и списанията бяха неизменно наредени като послушни ученици върху поставените тук-там ниски блестящи от чистота махагонови масички. Човек никъде не можеше да види и прашинка, дори за уют.

Изключително красива жена стоеше на рецепцията — гарвановочерна коса, невероятни очи, вълшебна фигура в безупречна

опаковка. Не може да се каже, че Куин изпита капка завист. Тя я заля като приливна вълна.

Левитски, Господ да поживи сърцето му на работохолик, не й обърна кой знае какво внимание. Направо се насочи към Уелакот, който вечеряше сам в едно сепаре в ъгъла на остъклената зимна градина.

Куин остана до външната врата. С огромно удоволствие предостави на агента привилегията да прекъсне вечерята на кмета. Вбесен, че нарушават спокойствието му, Уелакот попи ъгълчетата на устата си и с очевидна неохота го последва.

Тримата се настаниха на канапетата, наредени в кръг пред широкото с медна облицовка огнище в дневната. Разгорелите се цепеници от американско дърво разпръскваха характерен аромат наоколо, а пламъците се отразяваха в изработени от мед принадлежности за поддържане на огъня. В стаята се виждаше изобилие от папрати в големи саксии и всевъзможни други стайни зелени растения в стилни кашпи. По покритите с ламперия стени бяха закачени маслени портрети, а от оставените да се виждат греди на тавана висяха газени лампи, приспособени да работят с ток. В стаята миришеше на изгорели дърва, лимонова есенция и деликатен ароматизатор. Обстановката бе достойна за списанието „Хаус енд гардън“. За корицата на коледния брой. По ирония на съдбата в подобна обстановка често се случваха доста мрачни или демонични събития.

Куин остави Левитски да говори. Човекът разказа стегнато за последните им разкрития. През цялото време Уелакот запази мълчание, макар по лицето му да се изписваха едно след друго различни състояния: гняв, недоверие, насмешка.

— Не можем да разчитаме на протоколите на института през следващите две седмици. Ето защо се нуждаем от денонощно наблюдение и охрана на Уиър, както и щателно проучване на Лангдън Индъстрис — заключи Левитски. — Полицаите трябва да бъдат включени незабавно. Като се има предвид, че обажданията до Уиър от мястото за главно наблюдение се провеждат през деня, много вероятно е той да се опита да се измъква през нощта.

Кметът сбърчи чело.

— Ама и вашето въображение е доста развинтено, агент Левитски. А сега, ако ме извините, ще отида да довърша ангажимента

си към „стек о пуавр“ на главния готвач Вийе.

— Чакайте малко — спря го Куин. — Вие бяхте човекът, който настояваше да се разследва Уиър преди всичко, а сега отказвате да слушате дори?

— Това изобщо не ви влиза в работата — изправи се той. — От всичко, което научих до този момент, съм убеден, че затворникът няма нищо общо с изчезването на Абигейл Икинс. Моите специалисти не откриха нищо подозрително в записите в касетите за наблюдение. Увериха ме, че не е напускал сградата от момента на настаняването му в нея. Още повече че се откриха убедителни доказателства, че момичето е напуснало само дома си. Намерена е бележка, детето е теглило пари от спестовната си сметка, било е потиснато. Семейството е доволно от разследването, аз — също. Ясно е, че щом се измори от каприза си, Абигейл ще се върне сама у дома си. А сега моля да ме извините.

— Не, няма да ви извиня — възрази Левитски. Куин за първи път, откакто се познаваха, долови под привидно равния му глас да прозират нотки на гняв. — Предупреждавам ви, че Уиър е опасност за вас и за всички в този град. Ако вие не повикате полицаите, аз ще го направя.

Уелакот не трепна.

— Както желаете. Уверете се сами, че без мое нареждане, те няма да се поместят.

Левитски отиде до телефонния автомат във фоайето. Върна се след десет минути, като си мърмореше нещо под нос.

— Да вървим, Галахър.

— Какво стана?

— Казах, да вървим.

— Предупредих ви — подхвърли само Уелакот и се върна на масата си.

Левитски се завъртя и пое към входа. Куин го последва, като хвърли няколко изпепеляващи погледа през рамо към отдалечаващия се силует на Уелакот. Този тип бе удивително арогантен за хроничен неудачник. Излизаше, че не е толкова лошо да си неудачникът в семейството, стига да разполагаш с добро количество семейни пари, които да омекотят удара.

Левитски стоеше до джипа и се взираше в къщата на хълма.

— Какво ще правим оттук нататък? — попита Куин. — Няма ли да поискаш помощ от Бюрото?

— Не и без сериозни доказателства. Откакто е започнала цялата тази история, разчитам единствено на прекия си началник Мел Фармингтън. Неговите началници са на мнение, че той ми помага да разруша някакво местно общество и са превърнали живота му в ад. Ръцете му са вързани.

— Като че ли нашите не са. Защо не може да отидем там горе и да опрем пистолет в черепа на онзи?

— Защото ще ни видят още с първата камера и мигом ще изпратят патрулната кола да провери какво правим там? И след като ни забранят да припарваме до къщата, кой ще се справи с Уиър?

— Какво предлагаш тогава?

— Остави ме да помисля.

Нямаше нищо против. Тя лично не можеше да предложи нищо. Щом Уиър бе успял да излъже немигащото око на камерата, какво щяха да правят те само с два чифта очи.

— Искаш да ми кажеш, че е безнадеждно, така ли? Според теб е време за бялото знаме. Защото искам да те предупредя, че аз не се давам така лесно.

— Искам да ти кажа, че е време да млъкнеш, Галахър. Това е всичко.

Левитски размишляваше. Взе куфарчето си от задната седалка на колата и набра комбинацията на ключалката. Оказа се, че вътре има най-различни електронни приспособления и „играчки“ за нарушители на закона: белезници, парализиращ спрей, очила за нощно виждане, набор шперцове, радиотелефони. Измъкна миниатюрен метален диск и малка пластмасова кутия с електронен екран и звуков сигнал.

— Устройство за следене. Работи с дигитална Ве Ха Ес проследяваща система. Използва се предимно за автомобили, но сме пробвали и с хора. Може да ни осигури някаква застраховка. Би било добре, ако успеем да уловим сигнала на монитора на Уиър и да го следим, доколкото можем. Успеем ли да не го изпуснем тази нощ, сигурен съм, че ще успеем да открием нещо, което да използваме пред Лангдън, за да накарат полицаите да ни подкрепят или дори да изпратят подкрепление.

Левитски й обясни подробно плана си. На Куин й стана съвсем ясно кого ще трябва да привлекат, за да успеят. Цялата история бе рискована и далеч несигурна, но нямаха нито време, нито избор.

Животът на малко момиче беше изложен на сериозен риск. А и това съвсем не беше всичко.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Този път им провървя. Куин завари Дъд Чеймбърс в стаята му. Беше трезвен и с работни дрехи. Вътре беше чисто и ухаеше на препарат за почистване и амоняк. От часовника радио до леглото се носеха успокоителните звуци на известно кънтри парче. Когато тя влезе вътре, той остави настрани книгата, която четеше: Библията.

Куин си пое въздух и прочете мълчалива молитва метаморфозата на Дъд да не повлияе на неговата прословута наивност.

— Извинявай, Дъд. Имам нужда от услуга.

— Разбира се, госпожице Галахър. Каквото кажете.

— На няколко минути път оттук е. Защо не си вземеш инструментите, поялника и останалите електронни джунджурии, за да отидем веднага и да свършим бързо.

Чеймбърс се стегна, когато видя Левитски в джипа, но Куин му обясни, че това е стар приятел, дошъл на гости, и Дъд като че ли го прие.

По пътя тя обясни на своя подопечен какво ще иска от него.

— Изобщо нямаше да те безпокоя по това време, но не успях да се свържа с техника, който поддържа системата.

Каза му, че става дума за клиент, който е с електронна охрана и електрониката не функционира както трябва през последните няколко часа и непрестанно задейства алармата. Сигурна била, че електронната гривна ще може да се оправи с няколко припоя. Като проверят сигнала след това и се уверят, че всичко е наред, ще може да се прибере и да си легне спокойно.

— В противен случай онези идиоти от централата ще ми звънят всеки пет минути със съобщението: „опит за нарушаване целостта на електронната гривна“. А като служител, отговарящ за този човек, естествено ще звънят първо на нея.

— Никакъв проблем — увери я Дъд бодро. — Както ми го описвате, не ми се струва нещо сложно.

По пътя Дъд си подсвиркваше мелодията, която бе слушал в стаята си, поклащайки глава в ритъма на песента. Човекът бе ведър и спокоен, докато не видяха на пътя табелата, че влизат в Дъвс Ландинг.

— Къде отиваме всъщност?

— Казах ти, Дъд. Клиентът ми е на компютърно проследяване и…

— Много съжалявам, госпожице Галахър. Нещо не ми е добре.

Съдейки по вида му, наистина нещо ставаше с Дъд. Беше пребледнял и пот покриваше лицето му. Ръцете му трепереха.

Диагнозата на Куин бе остра бърбън — недостатъчност.

— Дръж се, Дъдли. Много е важно да издържиш още малко.

— Трябва да ме заведете у дома, госпожице Галахър. Трябва да се опъна за малко.

Да опънеш една стограмка, мислено го коригира Куин. Тя размени поглед с Левитски и разбра, че е време за план „Бе“. Дъд Чеймбърс никога няма да откаже да помогне на едно дете.

Куин му разказа истинската причина за тяхното пътуване до Дъвс Ландинг. Клиентът е Елдън Уиър. Професора бил на двайсет и четиричасово електронно наблюдение, но имат сериозни съмнения, че е успял да намери изход от системата и се е замесил в отвличане на дете. Тя сподели с човека само малка част от следите, към които ги насочил сам Уиър и които са ги навели на мисълта, че е виновен.

Ако Дъд успее да закачи на подходящо място проследяващото устройство и успее да прихване сигнала от монитора на Уиър, ще успеят да държат под око чудовището.

Чеймбърс удари юмрука на едната си длан в дланта на другата си ръка.

— Кучият му син. Какъв гадняр само! Разбира се, че ще ви помогна.

— Браво, Дъд. Работата наистина е важна.

— Зная.

— Но вижте, наистина се налага да се отбия за малко у дома. Трябва да си взема нещо, което ми е необходимо за работата там.

Обърнаха и се понесоха обратно към Уилмингтън. Изчакаха в колата, докато Чеймбърс изтича нагоре по дървеното стълбище към стаята си. В интерес на истината не се бави дълго.

— По-добре ли ти е сега? — попита Куин.

— Да, госпожо. Много по-добре.

Той се вмъкна в колата, обгърнат в облак от подозрително силна миризма на дезодорант за уста. Куин предпочете да се направи, че не забелязва. Поне засега.

Уиър с нищо не показа, че е изненадан от посещението им, когато те се явиха на прага на „Уолдорф“. Изражението му беше каменно. Застанал в рамката на вратата, той разсеяно почесваше кучето по гърба.

— Чудесно е, Дарлинг, че си имаме неочаквани гости. Нашата скъпа надзорничка Галахър и уважаваният агент Левитски, ако не се лъжа. А разбирам, че имаме и нов гост — той подаде ръка и презрително додаде. — Мисля, че не съм имал удоволствието, господин…?

Следвайки инструкциите на Куин, Чеймбърс не продума.

— Гривната показва дефекти — направо започна Куин. — Доведох техник, който да я поправи.

Уиър смръщи чело.

— Много неприятно, нали? Искрено се извинявам за причиненото безпокойство. Къде ще ви е най-удобно да работите? Да ви предложа чай?

Куин и Левитски се настаниха срещу Уиър, докато Чеймбърс, приведен над устройството, запояваше малкото проследяващо устройство за гривната. Ако бъде поставено както трябва, не биваше да пречи на закопчаването.

Докато човекът работеше, Куин огледа внимателно обстановката. Ръчно рисувани керамични съдове, изработени по поръчка шкафове, свръхмодерна газова печка и хладилник, миялна машина. Доста скъпо обзавеждане за този боклук.

След няколко минути Дъд вдигна палец в знак, че е готов и насочи вниманието си към телефонния апарат, за да провери честотата.

Чеймбърс използваше измервателна апаратура, която можеше да се побере в кутия за обувки. Проследи внимателно екраните и стрелките в продължение на няколко минути, за да е сигурен, че правилно е разчел и запомнил честотата на настройката. Когато приключи, отново вдигна палец и кимна по посока на вратата.

— Готов съм за тръгване.

Едва по обратния път към Уилмингтън, той бе обхванат от пореден пристъп на своето необяснимо заболяване. Лицето му стана бледозелено, дишането му се учести. Трепереше.

— Веднага се качваш и си лягаш, Дъд — нареди Куин. — И никакви течни лекарства, чу ли ме? Утре рано сутринта съм при теб, за да видя как си?

— Благодаря — промълви Чеймбърс. — Какво щях да правя без вас.

— Много добре знаеш дори. Но недей.

Върнаха се в Дъвс Ландинг и паркираха колата на разровения път, който опасваше хълма, но мястото не попадаше в обсега на камерите. Левитски заяви, че той ще поеме дежурството през първите два часа. Настани се на предната седалка и впери поглед в екрана на проследяващото устройство. Куин се излегна на задната седалка и се опита да поспи, но един въпрос не й даваше мира.

— Какво имаше предвид преди време, когато се блъснах в контейнера за боклук и каза, че разбираш?

— По-късно Галахър.

— Не, Левитски. Сега.

— Исках да кажа, че в много отношения ми приличаш на самия мен — каза той. — Ти никога не забравяш. Никога не прощаваш. Животът ти се управлява от необходимост да коригираш миналото. Същото е и с мен.

— Какво е това, което не можеш да простиш?

— Не е от значение.

— Не може да не е, щом управлява живота ти.

— Престани. Започвам да съжалявам, че те научих да мислиш логично.

— Тогава ми кажи.

На лицето му за части от секундата изгря усмивка, но бързо изчезна.

— Бях щастливо хлапе със стабилни родители, щастлив дом, заобиколен бях от обич и сигурност. Безоблачно щастие. Бях някъде на възрастта на брат ти, когато някой отне всичко това — погледът му не се отделяше от монитора, но Куин долови тъгата в очите му. — Това е.

Куин седна. Не можеш да удушиш някой от легнало положение.

— Хайде, Левитски. Кой го отне? Какво се случи?

— Не мога да ти кажа. Някой друг път, може би. — Той се изкашля и разсеяно избърса носа си. Сладък нос. Леко вирнат на върха.

— Добре. Друг път.

Той се извърна и я погледна с интерес.

Сигурно смята, че рядко се държа разумно, помисли си тя.

— Аз също мога да разбера някои неща — отбеляза тя.

Спа неспокойно. Когато се измъкна от прегръдката на съня се почувства неочаквано схваната за толкова кратък сън. Когато погледна таблото с изненада установи, че е спала цели пет часа. В колата бе станало студено. Левитски все така стърчеше на предната седалка и отпиваше кафе от пластмасова чаша.

— Защо не ме събуди?

— Така кротко спеше. Все едно. Добре съм.

Куин се измъкна навън да се разтъпче.

— Хайде, лягай си — каза тя на агента. — Мой ред е.

— Не съм изморен.

— Чака ни тежък ден, Супермен. Лягай си. Това е заповед.

Той се надигна неохотно и се премести на задната седалка. Много скоро дишането му стана равно. Куин гледаше в екрана. Нищо — плоско и равно. След малко — отново плоско и равно. Много скоро й стана скучно и тя се обърна да погледне своя спътник. Дълги крайници, леко изострени черти на приятно обраслото лице, завит кичур се бе спуснал над челото му. Не беше чак толкова противен.

Сега вече почти нямаше нещо, което да й се вижда толкова противно, колкото проклетите монитори. Плоско и равно, плоско и равно… Всеки миг щеше да заспи. Тя разкърши рамене и си напомни строго, че е дежурна. Неин ред беше. Как можа Левитски да издържи цели пет часа.

Плоско… и равно. Ама нищо не помръдваше.

Плоско. Равно.

Чакай.

Мониторът на проследяващото устройство издаде някакъв едва доловим шум. Толкова бе тих, че Куин реши, че това е някакъв пукот на кутията. Въпреки всичко се загледа и усети, че звукът постепенно се засилва. Не стига това, ами на другия монитор се появиха някакви

черти. Промените в основната черта бяха минимални, но ясно си личаха.

Никак не й се искаше да буди Левитски. Можеше да е нещо незначително. Изведнъж сигналът се усили и концентрира, а графиката на чертата на другия монитор стана съвършено друга — появиха се върхове от двете страни на средната линия. Може би беше рано да се вдига тревога в управлението, но това не важеше за нейния спътник.

— Левитски? Ставай. Нещо става.

Той мигновено отвори очи. Погледна мониторите. Вдигна слушалката на проследяващото устройство и слуша внимателно няколко секунди.

— Да вървим.

Движеха се като добре смазана машина, в пълен синхрон. Минаха под напъпилите клони. Сухи листа и клонки хрущяха под стъпките им. Разнесе се протяжното свиркане на бухал пигмей.

Докато приближаваха портата на „Уолдорф“, Куин се сети за камерите, обхождащи общия периметър и се спря. Левитски продължаваше напред, люлеейки леко полуавтоматичния си пистолет.

— Чакай — прошепна Куин. — Ще ни видят.

— Няма нищо. Ако той е навън, ще ни е нужно всичкото подкрепление, за което можеш да се сетиш.

Той спря пред портата.

— Виж — сочеше някакви отпечатъци от стъпки във влажната пръст, които свиваха настрани от каменната пътека. Продължаваха в правилна дъга и завиваха зад къщата.

Агентът измъкна от джоба си тънко като химикалка фенерче и го насочи към отпечатъците. Последваха ги и те ги отведоха до задния двор и оттатък металната мрежа на оградата. От тази страна парцелът граничеше с мандра. Следите продължаваха през малко празно място, очевидно използвано някога за пасище и продължаваха към парцел, разоран, за да е готов за пролетните насаждения.

Някъде далеч зад тях се разнесе вой на сирени. Това беше добре. Когато догонят Уиър, полицаите ще бъдат подръка, за да го отведат на сигурно място. Това ще му е последният път, когато се измъква.

Отвъд ред дървета те видяха сградата на ферма и разпръснатите наоколо стопански постройки. Достатъчно укрития, които Професора можеше да използва, за да се скрие и да изчака всички да си отидат.

Левитски измъкна малък пистолет от кобура на глезена си и го подаде на Куин.

— Чакай ме тук.

— И дума да не става.

— Тогава нека аз вървя напред.

— Само този път, Левитски.

Тя го последва през откритите пространства към стопанските постройки. Стъпките свиваха настрани и се насочиха към входа на главната къща. Устата на Куин пресъхна при мисълта за спящото семейство вътре. Спокойни и напълно беззащитни.

Трябваше да спрат Уиър, преди да е наранил някого. Тя ускори крачка, за да настигне Левитски. Той наистина добре се движеше. Бяха почти на средата на разораното пространство пред къщата. Само да не е твърде късно.

Агентът спря така рязко, че тя едва не се блъсна в гърба му.

— Какво става, по дяволите?

— Виж това.

На потрепващата светлина на фенерчето тя забеляза колко изумено е лицето на Левитски. Проследи накъде сочеше пръстът му — отпечатъците от стъпки свършваха внезапно. На средата на полето. В обратна посока забелязаха малки следи от лапи. Агентът проследи и тях с фенерчето си и двамата с изумление видяха, че те също свършват необяснимо.

— Как го прави? — промърмори Куин. Долови колко потресено звучи гласът й, но не можеше да го контролира. Това, което ставаше пред очите й, бе немислимо.

— Илюзии, Галахър — поклати глава агентът. — Истинска черна магия. И този път, трябва да призная, че се хванахме в капана му.

Куин възприемаше вече засилващия се вой на полицейските сирени като ритник в стомаха. Най-вероятно Уиър вече посрещаше първите полицаи, преливащ от невинна изненада. Сега двамата с Левитски трябваше да отговорят какво правят тук по това време на нощта, въоръжени против правилата на надзорниците на условно осъдените.

Никой нямаше да иска да чуе каквото и да било за техните разкрития и опасения. Оказали се бяха част от добре замисления план на Уиър, да бъдат отстранени безвъзвратно.

Професора им беше дал добър урок. Никой от тях нямаше да го забрави скоро.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Нора ту влизаше в реалния свят, ту го напускаше, също като радиоапарат с повредено захранване. Сън и реалност се смесваха в размътеното й съзнание. Пристъпи на объркване се редуваха с кратки епизоди на дразнещо безразличие.

Преди лекарството да я сразi по този начин, те двамата с Чарли бяха успели да проведат набелязаните от нея телефонни разговори. Но единственото, което постигна, бе, че разбра колко дълбока и непреодолима тъга е изпитвало детето й. Така и не стигнаха до една конкретна причина, довела до бягството на Абигейл. Сякаш Аби бе потърсила спасение от неопределена, но непоносима за малкото й сърце меланхолия.

Всеки, с когото Нора успя да размени по няколко думи, използваше едни и същи думи: потисната, сразена, променена. На Нора се налагаше да помисли и за най-лошото. Дали пък изчезването на Аби не бе резултат от някакво заболяване?

Всичко в нея се обърна при мисълта за подобно нещо, но не можеше да го отхвърли напълно. Известно бе, че бащата на Реймънд бе с нестабилна нервна система. Избухлив. Склонен към безразсъдна ярост.

Преди много години и собствената й майка бе прекарала периоди на задушаващо отчаяние. Още докато растеше, Нора бе свидетел на нервни сривове, при които жената седеше с дни, без да пипне нещо. Движеше се едва-едва из къщата по нощница и пантофи, впила празен поглед в телевизионния екран.

Сетне най-неочаквано и неясно как тя излизаше от това състояние. Също както, когато включиш осветлението в потънала в мрак стая. За щастие състоянието й значително се подобри, за което помогнаха подходящ терапевт в съчетание с подходящо лекарство.

Което означаваше, че и Аби можеше да бъде излекувана. Тя беше все още дете, в края на краищата. И то открито и послушно. Но не можеха да направят нищо, докато не я намерят. Трябваше да я открият.

Нора се изхлузи от леглото и затътри крака надолу по стълбите. По-рано същата вечер един от келнерите се бе отбил да остави поднос с вечеря от ресторанта. Тогава бе отблъснала храната. Сега обаче измъчената жена изпитваше откровен глад.

Покритите блюда бяха наредени в редица на плота в кухнята. Тя вдигна сребристите капаци и видя супа от праз, салата и печено на скара филе от сьомга, заобиколено със зеленчуци. За десерт имаше крем и чаша капучино.

Всяко блюдо бе произведение на изкуството. Главният им готвач може да беше с отвратителен характер, но никой не можеше да му отрече таланта. През първите два месеца от престоя й в курортния комплекс Нора наддаде пет килограма. Тогава си даде сметка, че ако продължава с това темпо, много скоро щеше да се търкаля като топка и се научи да се въздържа.

Откакто Аби беше изчезнала, тя почти не беше се хранила. Само от време на време насила слагаше по нещо в уста след дългото настояване на Мим или Чарли. Чувстваше се, а и изглеждаше изпосталяла. Изпразнена.

Супата беше прекрасна. Хранителна и чудесна на вкус. Изяде салатата и мина към основното ястие. Задушени пресни картофи посипани с копър, а сьомгата бе мека под препечената коричка и залята с подходящ сос.

След като се нахрани, тя се отпусна сънливо. Очите й започнаха да се затварят, но тя бързо ги отвори. Имаше досадното чувство, че нещо е забравила да свърши. Какво ли беше?

Разпокъсани мисли витаеха в съзнанието й. Загадъчният обитател на „Уолдорф-Астория“, жената от Пробационната служба. Тя се напрегна, за да подреди нещата в логична последователност, но все не успяваше. Звуците отвън я разсейваха. Докато по едно време станаха толкова настойчиви, че не можеше да ги прогони, колкото и да се мъчеше.

Полицейски сирени.

Воят им стана оглушителен. През притворените си клепачи Нора съзря светлините, които пробягваха по стените на стаята.

Страх смрази душата и тялото й. Със сковани от страх крака тя се качи до стаята си, за да вземе обувките си. Трябваше да разбере

причината за цялата тази тревога. Може да имаше някакво известие за Абигейл.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тълпа разгневени униформени и цивилни полицаи пресрещнаха Куин и Левитски в предния двор на „Уолдорф“. На връщане от безумното си преследване двамата се договориха да възприемат директна проста отбрана. Решиха да кажат, че тъй като имали основания да се съмняват, че е възникнал проблем в охранителната система, предположили, че Смахнатия Ели е направил опит за бягство. Не получили помощ от официалните власти и пристигнали от Рътланд, за да огледат. С оглед на късния вечерен час носенето на оръжие им се сторило разумна предпазна мярка. Край на историята.

В интерес на истината — край и на самите тях.

Джъстин Уелакот естествено бе там, за да се наслади на конфузното им положение. Също и дебелакът Ралф Норман. Едрият полицай стоеше и кимаше в почти религиозно благоговение пред думите на своя началник, който безцеремонно нареждаше на Куин и агент Левитски да стоят далеч от Уиър, докато поведението им не бъде разгледано на по-високо ниво.

— Сигурен съм, че знаете, госпожице Галахър, че е абсолютно забранено пробационният служител да носи оръжие в близост до човек в режим на пробация. Нарушението ви е изключително сериозно. — Шефът на полицаите бе як тип, с вид на бивш тюлен, с ниско подстригана коса, който очевидно никак не си поплюваше.

— Господин Левитски не е пробационен служител, сър. Оръжието е негово.

— Много добре знам, че е служител на ФБР — изсъска началник Фесто. — Също така добре зная, че тук е неофициално. В нарушение сте на разпоредбите, съдържащи се в договора между местните институции за охрана на нарушителите на закона и правителството на САЩ. Убеден съм, че началниците ви ще се съгласят с мен.

— Изключително възмутен съм, че се противопоставяте на всички изразени от нас изисквания — изсъска Уелакот. — Полицай Фесто ме увери, че ако някой от вас бъде забелязан в близост до тази

сграда отново, ще бъдете арестувани незабавно. Предпочитам да напуснете рамките на града ми и да стоите настрани от случая.

— Чудесно — спокойно заяви Левитски. — Сега, когато началник Фесто е готов да остави охрана около къщата, ние не възразяваме да се оттеглим.

— От къде на къде? Ти не възнамеряваш да правиш подобно нещо, нали Том?

Шефът на полицаите се изкашля.

— Всъщност той е прав. Трябва да ми влезете в положението, господин кмет. Рискът може да е минимален, но представете си как ще изглеждам, как ще изглеждаме всички ние, ако Уиър направи някакъв опит или успее да се измъкне.

— Не мога да се съглася, Том — Уелакот кипеше. — Ще разпуснеш частите си. Гарантирам ви, че Уиър няма да отиде никъде.

Фесто обаче беше непреклонен.

— Съжалявам, господин Уелакот, но нося отговорности, които са ясно дефинирани в този случай. — Той се разпореди три отделения да се разпръснат наоколо и да наблюдават къщата до второ нареждане. — Сержант Матюс, отговаряш за всичко тук. Ако настъпят някакви промени, ще докладваш лично и единствено на мен. Всички останали са свободни. Хайде, размърдайте се.

Левитски чакаше в джипа. Куин обаче нещо се бавеше. Бе забелязала в тълпата полицаи един, който живееше в Рътланд. Даде знак на Левитски да я изчака и отиде да поговори с човека. Не след дълго се върна с него.

— Това е Хал Тернчър, Левитски. Живее недалеч от твоя хотел и с радост ще те остави по пътя в хотела. Имам да свърша още нещо, преди да се прибера у дома. Трябва да се отбия у свекървата на сестрата на моя приятелка. Отдавна го отлагам.

— Какво става?

— Нали ти казах?

— Стига Галахър. Не ми играй номера. Заедно сме в тази работа.

— Става въпрос за лично посещение. Тръгвайте.

Левитски се двоумеше, но най-накрая взе куфарчето си и напусна колата.

— Обещай ми да се обадиш, ако имаш проблеми. Дори да е нещо дребно.

— Иди да си починеш, Левитски.

— Нали имаш номера ми?

— Разбира се. Тръгвайте.

Дълга редица полицейски коли придружи джипа на Куин до границата на Дъвс Ландинг. След което една по една започнаха да се разпръскват в различни посоки. Колата, в която беше Левитски, беше сред последните, които се отклониха от основния път. Когато фаровете на всички полицейски автомобили се загубиха от погледа й, Куин зави и пое по посока на Уилмингтън.

Напрежението й се отрази на скоростта, с която се понесе по пътя. Кракът й бе натиснал педала на газта докрай. Ако посещението, което бе замислила, минеше по нейните предвиждания, тя определено нямаше да е сред тези, които щяха да съжаляват.

В стаята му беше тъмно. Тя паркира колата и се изкачи по външните стълби и почука на вратата на Дъд Чеймбърс. Вътре бе съвършено тихо. Тя почака и задумка отново. Извика името на Дъд, но не получи никакъв отговор.

Тя се отдръпна назад и се засили, за да успее да откъсне поправената верига след последното й посещение. Нейният приятел обичаше да поправя всичко друго, освен себе си. Тя намери опипом ключа за лампата и крушката освети жалката гледка.

Дъд се бе проснал на пода.

Дъхът й секна. Дали не беше му се случило нещо? Не, слава богу. Гърдите му се повдигаха. Куин го смушка в ребрата с върха на обувката си. Наведе се и здравата го раздруса. В отговор чу грухтене.

Опита се да го вдигне, но той се гънеше като чувал със ситни камъчета. Тя отстъпи и изпробва техника, която й се струваше надеждна.

— Хей, Дъд Чеймбърс. Драго ми е да те видя. Да ти купя питие, приятелю?

Дъд се надигна на колене и опря ръце в пода, облизвайки се.

— Разбира се. Само да е двойно, все едно какво.

От тази поза Куин успя да го помести от пода и да го закрепи в подобие на изправено положение на един стол с облегалка. Фланелката му бе подгизнала от пот, а косата му висеше на мазни кичури. Гърбът му бе превит, а очите — хлътнали в ями на отчаяние.

— Какво става бе, Чеймбърс? Виж се на какво си заприличал.

Той присви очи.

— Госпожице Галахър? Вие ли сте? Мила дама като вас не бива да идва в подобна бърлога.

— Стига, Дъдли. Кажи ми какво става. Защо се разстрои така, като разбра, че Елдън Уиър е в онази къща?

Той вдигна пръста на едната си ръка.

— Барман, дай на моята приятелка, каквото иска. Аз плащам.

— Влез в час, Дъдли. Имаш ли нещо да ми кажеш?

Напразно. Очите на Чеймбърс се въртяха неориентирано.

— Добре, Дъд. Разбирам, че имаш нужда от процедура за събуждане.

Извади три ванички с лед от хладилната кутия до умивалника. Улови с два пръста яката на фланелката му и изсипа първата във врата му. Дръпна колана на панталоните му и изсипа там втората. Третата долепи поред до врата, китките, глезените и накрая до голите му стъпала.

Дъд се дърпаше, но целта бе постигната.

— Ох! Студено е. Замръзвам! — Очевидно идваше на себе си. Изправи се на стола и сякаш едва сега осъзна кой е досадникът пред него.

— Госпойце Галахър? Вие ли сте?

— Да. А сега ми разкажи всичко. Какво общо имаш с Уиър?

— Божичко, как можех да знам. Много съжалявам, наистина. Повярвайте ми.

— Какво не си знаел?

Той си пое въздух на пресекулки и избърса очи с опакото на ръката си.

— Каза, че иска да ми помогне. Реших, че е от някоя благотворителна група. Честна дума.

— Най-добре почни от началото.

Чеймбърс подсмръкна.

— Така-а-а. Онзи тип ме посети в „Рътланд“, след като се явих пред комисията за условно освобождаване. Имаше вид на истински тузар. Изтупан беше в баровски костюм, тежки ланци — ясно беше, че е богат. Обясни ми, че имал бизнес в северните райони на щата. В свободното си време работел на доброволни начала с бивши затворници. Приятно му било да помага на хора като мен да си стъпят

на краката. Но държал да остане анонимен, за да не се вдига шум около името му.

За да има право на условно освобождаване, Дъд се нуждаеше от осигурена работа и приемливи условия на живот. С помощта на този човек в сянка, Чеймбърс можеше да прескочи обичайните процедури и да ускори излизането си от затвора.

Спонсорът на Дъд бе намерил и обзавел апартамента над гаража и бе задействал процедурата по наемането на Дъд във фотолабораторията. Човекът бе направил така, че Дъд да получава и извънредни поръчки, за да припечели допълнителни пари в свободното си време. Точно такава поръчка работеше той, когато Куин бе пристигнала с молбата да направи копия на касетите от охранителните камери.

— Поправил съм му поне дузина радиоапарати — продължаваше Дъд. — Спонсорът твърдеше, че му трябвали за членовете на неговия клуб — група любители фокусници. Поиска да ги настроя на една и съща честота, така че да работят като радиотелефони. Когато не осъществяваш връзка с останалите, работят като обикновени радиоапарати, а всъщност не са. Само един от клуба действа като диджей. Не виждах нищо лошо в това, госпойце Галахър. Честно.

— И един от тези радиопредаватели остави в „Уолдорф“?

Мрачно кимване.

— Господин Милтън поръча да го оставя в камиона, който доставяше мебелите там. Някакъв негов приятел от клуба се местел в къщата. Трябваше да поръчам част от предавателя, който пристигна по-късно, и моят човек поръча да го пусна пред входа в смачкана хартия. Попитах защо е тази тайнственост, а той рече, че онзи бил някакъв чешит и не обичал да се среща с непознати.

— Интересен начин да опишеш Уиър — подхвърли Куин.

— Нямах и най-малка представа, че Елдън Уиър живее в къщата, госпойце Галахър. За първи път се усъмних, когато ми донесохте онези записи, за да ги копирам. Като разбрах, че Пробационната служба е инсталирала наблюдение в онази съборетина, ми стана ясно, че човекът вътре няма да е някой от нормалните членове на клуба на мистър Милтън. Поразпитах и научих, че Уиър е под домашен арест в „Уолдорф“. Елдън Уиър, Господи! А като ми казахте, че някакво момиченце е изчезнало, веднага си помислих, че това е негова работа.

Чак тогава ми светна, че може и мен да са ме замесили. Как може да съм такъв тъпанар, госпойце Галахър? Какво ми има, направо не разбирам?

Чеймбърс успя да изцеди две доста едри сълзи. Куин се трогна и замалко да започне да го утешава, но друг внезапен порив да го стисне за гушата, попречи на първоначалното съжаление.

— Кой е този господин Милтън?

— Нали ви казах? Някакъв бизнесмен, който помага на бивши затворници. Нищо повече не знам.

Куин го притисна за повече подробности, но Дъд не успя да й каже нищо съществено. Имал някаква фирма на север и се появявал, когато си поиска.

— Не знаеш ли телефонен номер? — настояваше тя. — Или марката на колата му?

Чеймбърс беше като черна дупка. Куин пое дълбоко въздух и опита да приложи спокойната логика на Левитски.

— Добре, да опитаме по друг начин. Можеш ли да ми сглобиш същия апарат? — Ако членовете на клуба общуваха по този начин, тя искаше да се включи в разговорите им.

— Съжалявам — подсмръкна Дъд. — Дадох им всичките.

— За колко време можеш да ми направиш нов?

— Първо трябва да поръчам части. Ще отнеме няколко дни. Особено за онази джаджа за предавателя.

Куин стискаше зъби, стискаше юмруци, с две думи, всичко, което може, за да не избухне.

— Какви са тези части, Дъд? Не може ли да ги вземем от телевизор, или тостер или от нещо изобщо?

— Съжалявам. Много са специални. Срещат се само в апаратурата на корабите и в полицията. Тук в околността никой не ги продава.

Куин не знаеше дали да целуне вонящия си клиент или да го срита в задника.

— В моята кола долу на улицата имам такова нещо.

— Сериозно? Няма проблем тогава. Мога за нула време да го настроя на вълните на клуба. Само да си взема инструментите.

Понечи да стане, но краката му се подгънаха. Подпря се на Куин и успя да се надигне от стола. Спря за секунда и се отърси от

недоразтопените кубчета лед. Те едно по едно се изсипаха на земята и образуваха доста конфузна следа по пода. Когато стигнаха стълбите, тя го пусна сам, като при всяка стъпка изтръпваше, че може да се залюлее и да падне надолу. Вече на твърда почва, го поведе към колата си.

Дъд се строполи на предната седалка и започна да рови в радиото й. Куин бе твърде скептично настроена по отношение на резултата, като се има предвид състоянието му. За нейна изненада не минаха и няколко минути и той надникна ухилен през прозореца.

— Готово, госпойце Галахър. Ако искате да се включите в клуба, трябва да завъртите до края на полицейския обхват и след това още две разделения. Проста работа.

Куин зае мястото на Дъд и изпълни инструкциите ум. Когато се включи в честотата на клуба, звучеше песента на Каръл Кинг „Твърде късно е“. Искрено се надяваше, че това не е пророческо съвпадение.

— Членовете предават от време на време — уточни Дъд. — Особено през нощта. Няма система. Но не трябва да се тревожите повече за Елдън Уиър. Направих така, че да не може да се измъкне от къщата и да нарани когото и да било. Може да сте сигурна в това.

Куин изтръпна при вида на ухилената му физиономия.

— Какво си направил, Дъдли?

— Каквото трябваше. Не бива да се рискува с типове като този. Особено когато животът на едно момиченце е поставен на карта.

— Кажи ми с две думи какво направи.

— Докато Уиър е в къщата, няма да имате проблеми. Направо го забравете.

Тя изскочи от колата и грабна мократа яка на фланелката му и здраво я усука около пръстите си.

— Говори Чеймбърс!

Човекът се опита, но не му беше възможно. Куин отпусна малко хватката си.

— Хайде говори.

Мъжът се изкашля и вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре де. Имах малко пластичен експлозив вкъщи, остана ми от една работа за разбиване на скали, която вършехме с един приятел. Когато разбрах, че Уиър е в къщата, нали поисках да ме върнете обратно тук? Исках да си го взема. Поставих го под гривната и го

нагласих така, че опита ли се да свали електронното приспособление, то ще избухне. Така че нашият приятел ще е история.

Куин не вярваше на ушите си. Чувстваше, че е готова да го убие.

— Махай се от очите ми. Трябва да отида при Уиър.

Избута Дъдли и го остави да плюе изумено на земята. Натисна газта и се понесе към Дъвс Ландинг. Представи си как Уиър се опитва да се измъкне от „Уолдорф“ и избухва като огнена топка.

Може и да е подходящ край за това чудовище. Но ако Уиър загинеше по този начин, тя до края на живота си щеше да изкупва неговата смърт.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Абигейл бе замаяна от удоволствие. Не можеше да си спомни кога за последен път стомахът й бе пълен, с чисти дрехи, стоплена и спокойна.

Бе й донесъл всичко, което бе поискала, дори повече: вкусни десерти, мека пижама и пухкав халат, кожени пантофи.

Банята беше единственото разочарование. Той домъкна леген, пълен със сапунена вода, която се плискаше навън. Щом той излезе навън тя се изми на части, три кожата си, докато се зачерви и започна да щипе. Не беше истинска баня, но във всеки случай беше по-добре от нищо.

Когато се прибере у дома, няма да излезе от ваната поне една седмица. И на всяка цена във водата ще има ароматни соли. Ще се търка, докато изстърже всяко докосване и следите от гадните му номера.

Приключила с всички удоволствия и отпуснати привилегии, Абигейл беше изтощена, но в същото време и напрегната, за да затвори очи и да се отпусне. Нещо щеше да се случи. Малкото момиче го усещаше като напрежение преди буря. Нямаше представа дали промяната щеше да е за добро или за лошо, но бе изпълнено с очакване.

Вслушваше се в звуците наоколо и по едно време долови някакво раздвижване, което напомняше звук от капеща чешма. След малко тя чувстваше звука в костите си. Сякаш някой бе пуснал наблизо ритмична музика и беше завъртял потенциометъра докрай.

Не можеше да търпи повече тази неизвестност. Каквото и да ставаше, нека станеше веднага. Нямаше нищо по-неприятно от пълзящите в съзнанието й страхове и образи. Мъртви плъхове. Огън.

Когато най-накрая той се върна и заслиза надолу по стълбите, тя почти изпита облекчение.

— Значи си готова, така ли, Абигейл? Всички твои желания ли са изпълнени?

— За какво да съм готова?

— Надявам се, че си отдъхнала, както ти поръчах. Ще са ти нужни сили.

— Какво искаш? Какво ще правиш с мен сега?

При тези думи изражението на лицето му се промени. Никога не беше виждала толкова лудо лице. Изпъкнали очи. Големи зъби. Проблясваха от злобна радост. Тя замръзна от страх.

— Трябва да ми кажеш.

— Разбира се, скъпа моя. Дори ще ти покажа. Ти си звездата на прекарването. Обект на нашия малък експеримент. Всичко се прави в интерес на науката. На просвещаването. Ще изследваме заедно самата същност на човешката природа, на тайната на живота — той плесна с ръце. — Хайде сега. Ще започнем със записване на основните данни. Стой мирно сега.

Тя се разтрепери неудържимо, когато той постави пръст на китката й, после го опря във врата й, повдигна клепачите й и надникна под тях.

— Какво правиш? — Треперенето прерасна в конвулсии. — Престани. Не ме докосвай.

— Тихо! — Той допря студения накрайник на лекарска слушалка до гърба й. Записа нещо на листа, защипан на подложката за писане, която носеше.

Всичко това е плод на болния му мозък, мислеше си тя. Още някой тъп номер. Но този път нещо в очите му я накара да изтръпне. Абигейл не можеше да сложи ред в мислите си. Знаеше, че иска да избяга от тези очи и от безименната заплаха, която се таеше в тях.

— Ето. Вече имам всичко, което ми е нужно — каза той. — Почини си, докато се върна, и ще проведем окончателния преглед.

Абигейл го проследи как се качва по стълбите и изчезва в сянката. Окончателен преглед. Още един преглед и ще приключи с нея.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пътят беше пуст. Куин погледна скоростомера и видя, че стрелката сочеше в десния край. Времето беше неин враг. Усещаше как секундите се точат едва-едва, а минутите направо лазят. Ако Уиър се бе опитал да направи нещо и той, и тя излитаха в небитието.

Нощта бе съвършена за катастрофи. Тъмни облаци се гонеха по смръщеното небе. Луната се показваше от време на време, но за много кратко. Също както надеждата се редуваше със заплахата.

Тръпнеща от напрежение, тя включи радиото. Бе настроено на честотата на клуба. Тъкмо реши да смени станцията, когато говорителят с пронизителен и носов глас призова за присъствие на продажба на коли втора ръка в близкия град Куичи.

— Онези сладурчета ще изчезнат от мястото. Ще изчезнат, преди да сте се усетили. И тогава всичко ще свърши. Абракадабра.

Думата стисна Куин като менгеме. Абракадабра. Станцията не беше истинска, нито пък съобщението. Сигурно беше някакво кодирано послание.

Онези сладурчета ще изчезнат. Ще изчезнат, преди да сте се усетили. Значението бе ясно. Уиър възнамеряваше да напусне „Уолдорф“.

Тя за пореден път натисна педала на газта. От стискане зъбите започнаха да я болят. Ужасът пареше мозъкът й. Нека успея, преди да е станало късно!

Абракадабра.

После всичко ще свърши.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Нора упорито се бореше с действието на успокоителните. Смело крачеше през затревената площ на комплекса. Тя успя да мине през паркинга без никой да я види, прекоси пътя и с бързи стъпки се насочи към покрития дъсчен мост. Едва сега забеляза дългата редица коли, които напускаха „Уолдорф“. Три от тях останаха на територията на къщата, пет-шест униформени мъже на моравата отпред разговаряха.

Под прикритието на разклатения дървен мост тя можа да разгледа лицата им, но не чуваше какво си говорят. Мъжете очевидно бяха загрижени.

Искаше й се да отиде при тях и да ги попита какво става, но опитът от предишните й посещения тук я спря. Последното нещо, което искаше, сега бе да я върнат принудително и без много приказки отново в хотела.

Трябваше да поговори с този нов наемател, все едно дали бе престъпник, или не. На всяка цена трябваше да узнае видял ли е нещо, което да има връзка с изчезването на Аби. Предупрежденията на униформените мъже не я стреснаха и тя не се боеше да приближи отново къщата. Откакто детето го нямаше, тя изпитваше единствено силната болка на отчаянието.

Притичваше приведена от храст на храст встрани от пътя. Напрягаше се да чуе, но единственото, което успяваше да долови бяха откъслечни думи и реплики. Говореха за някакъв професор. Нито дума за Абигейл. Освен суетенето около сградата, да не е свързано с изчезването на детето. Неприятно съвпадение.

Нора реши да стои вън от полезрението им, докато и последният полицай не си замине оттук. След това ще отиде и ще се срещне със загадъчния съсед. Все едно кой е той, ако знаеше нещо за Абигейл, тя трябваше да го знае.

Кордонът от полицаи обаче сякаш нямаше намерение да се оттегля. Нора се промъкна покрай тъмната страна на живия плет и приклекна зад рехава редица лигуструм. Краката й започваха да

треперят от умора. За да успокои тремора, тя се отпусна и седна на мократа земя. След първоначалния студ тя се почувства по-добре. Поуспокоена.

Потисна разпускаща прозявка. Тези мъже тук все някога щяха да си тръгнат. Мотаеха се унесени в обсъждане на мачовете на Ред сокс, на състоянието на бюджета на щата, интересуваха се от някоя си Сали Ан, която имала вид на надуваема кукла.

Очите на Нора пареха, а кръвта туптеше в слепоочието й.

Май е време да се опитам да се вмъкна вътре.

Радиотелефонът на една от патрулните коли запука и най-близкостоящият полицай приближи, за да чуе съобщението.

— Обади се шефът — обърна се той към колегите си. — Напускаме.

Униформените мъже се отправиха към портата на двора. Не бързаха и спираха от време на време, за да си довършат разговора.

Краката на Нора потръпваха от изтощение. Клепачите й тежаха, сякаш бяха от олово. Реши да ги остави за малко да се спуснат с надеждата, че после ще се почувства по-свежа.

Когато отвори очи, усети, че е скована и някак объркана. Патрулните коли ги нямаше.

Ядоса се, че е позволила на съня да я победи. Опита се да определи колко е часът. Препускащите по небосклона облаци, ту скриваха, ту откриваха Луната. Късният час изобщо не я тревожеше, щеше да отиде при новия съсед. Нора се изправи и тръгна към къщата.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

На около петдесет метра преди къщата Куин изскочи от джипа и заобиколи покрай оградата на имота. Изравни се с фасадата на сградата, прескочи порутената ограда и като сви глава между раменете си, се приближи до стената пред нея. Надяваше се камерите да не я уловят.

На около метър от колчетата спря, връхлетяна от внезапен страх. Само мисълта, че Уиър може да се измъкне и да възпламени експлозива й даде сили да продължи напред.

Рисковано беше да използва вратата. Обективите на двете камери отпред следяха главния вход на къщата. За нула време в централата щяха да разберат, че е там, ако използваше този вход.

Замисли се за другите възможности. По посока на задната страна видя прозорец, който гледаше към трапезарията. Прозорецът беше стандартен. Тя прецени, че точно тук тя е извън обсега на камерите. Когато влезе вътре, стъпките й ще бъдат заглушени от мекия килим. Ако Уиър беше горе или дори в отсрещната част на къщата, тя имаше достатъчно шансове да се промъкне незабелязано и да го изненада.

Едва тогава се сети за кучето.

Проклетото животно беше наистина непредсказуемо. Държеше се като добър пазач и в следващия миг се превръщаше в кротко домашно животно. Куин бе станала свидетел и на двете му страни. Не знаеше кое е за предпочитане.

Значи бе въпрос на късмет. Какво ли не беше късмет?

Тя се промъкна крадешком до страничния прозорец. Надникна вътре. Не видя нищо, освен тъмните очертания на предметите. Всичко бе замряло. Не се мярнаха проблясващите очи на кучето. Никакви предупредителни потраквания със зъби или ръмжене. Поне засега.

Тя побутна рамката на прозореца и долната част се повдигна безшумно. Тя се покатери на перваза и отново се ослуша. Нищо. И въпреки това имаше усещането за злокобно присъствие.

Той все още беше в къщата.

Куин измъкна двайсет и два калибровия пистолет от джоба на якето си. Този път Уиър нямаше да я победи. Стъпи на пода и пое тихо през дневната. Луната се показа иззад купчина облаци. Гъстият мрак забавяше движението й напред. На всяка крачка срещаше измамни сенки и препятствия. Само да не настъпи нещо и да се издаде.

Мина безпрепятствено покрай канапето и посегна да щракне ключа на лампата. Имайки предвид слепотата на Уиър, светлината щеше да е неин съюзник или поне така се надяваше. Когато най-сетне стигна до плоския ключ и го натисна, не се появи никаква светлина. Тя щракна още няколко пъти — нищо.

Уиър трябва да е изключил тока.

Куин гледаше към тъмния коридор и се напрягаше да свикне с мрака. Присви очи с надеждата, че ще открие ъгловатите очертания на мониторната кутия и връзката й с телефона. Веднага след това се намираше стълбището за горния етаж.

Куин стъпи на първото стъпало със затаен дъх. Дано да няма скърцащи дъски. И най-слабият шум ще я издаде. Въоръжена единствено с това дребно пистолетче, тя много разчиташе на елемента изненада. А възможно ли беше това? Мислеше си за предвидливостта на Уиър. Или за претенциите му за ясновидство.

Дали знаеше вече, че тя е в къщата? В състояние ли беше да усети нейното присъствие, както тя усещаше неговото?

Някъде на половината път тя го чу. Приглушено пукащо съскане. Звук без определена форма и съдържание. Можеше да е нещо незначително. Въпреки това предизвика пристъп на ужас.

Устата й пресъхна. Вцепенена, тя чакаше този шум да престане или да прерасне в нещо, което може да определи. Скоро съскането притихна и задъханата игра на думите му сякаш я стисна за гърлото.

— Пътеката свършва тук, полицай. Изминахте я до самия й край. Къде, за бога, беше този човек?

Не можеше да определи откъде идваха думите му? Гласът му бе като порив на вятър в мрака — капризна игра на звук и посока. Време бе да се обяви краят на тази игра.

— Покажи се, Уиър. Веднага. Тук съм, за да те прибера.

— Показал съм се, госпожице Галахър. Изложил съм на показ същността на сърцето и душата си. Разкрих най-съкровените си тайни. И какво получавам за награда? Недоверие? Извъртания?

Неочаквано гласът му дойде откъм гърба й. След това я удари в гърдите сякаш бе обвинителен пръст.

— Ето!

Куин политна назад и едва се задържа да не се претърколи надолу по стълбите. Сърцето й щеше да изхвръкне от гърдите. Гърлото й се сви, като изстискан лимон.

— Сложи ръце на тила и излез бавно напред, Уиър. Веднага! — Подразни се от собствения си писклив глас.

— Така ли? Ще трябва ли да отида в ъгъла, мамичко? Лошо момче ли бях? — дрезгавите слова долитаха встрани от стълбите. Почти гъделичкаха ухото й. — Ще ме напляскаш ли? Нямам нищо против.

Стига вече.

Куин нямаше намерение да търпи повече. И да стои като уловена от паяжина муха. При мисълта какво бе направило досега това чудовище и какво можеше да измисли още тя чувстваше, че трябва час по-скоро да прекрати тази игра. Твърдо бе решила да спечели този рунд. Само че в къщата имаше още десетки места, където той можеше да бъде. А тя трябваше да го открие.

Продължи нагоре по стълбите, останала глуха за дразненията и забележките му.

— Не се забърквай, полицай. Стой далеч. Знаеш, че на мен не може да ми се има доверие.

Вече на горната площадка, тя огледа празния коридор на втория етаж. Вратата към спалнята на Уиър зееше широко отворена. След нея бе притворената врата на свободната стая. В дъното на коридора видя плътно затворена врата. От обиска преди няколко дни си спомни, че там беше килерът за спално бельо. Най-накрая идваше банята — също затворена. За част от секундата взе решение и се вмъкна в спалнята, където бързо се огледа.

Нямаше никой.

Притисната до стената, тя изчака пулсът й да се успокои. Пое няколко пъти дълбоко въздух. Трябваше да обмисли внимателно как да улови Уиър и да го пъхне зад решетките.

От деня на претърсването бе запомнила приблизителния план на къщата. Да можеше само да знае откъде да започне търсенето, как й се искаше да го бие в собствената му проклета игра.

Постепенно нещата се оформиха в главата й. „Уолдорф“ се отопляваше със собствена отоплителна инсталация. Същата каквато имаше и Куин в дома си. Със затворени очи тя си представи схемата и приспособленията за отопление. Гравирани метални решетки, разположени из цялата къща ниско по стените. От тях излизаше топлият въздух, който се загряваше в мазето и след това минаваше по система от тръби.

Понякога, когато бе в малкия си кабинет у дома, тя чуваше забавния монолог на Берн, който си говореше сам в леглото. Думите на момчето отекваха в тръбите подобно на удар на чук върху камък. Същото се бе случило и в нощта, когато Левитски отиде с Берн да го сложи да спи. Тогава тя чу целия им разговор.

Може би това бе и голямата тайна, която се криеше в способността на Уиър да огласява къщата със своя глас.

Куин се наведе и затърси с ръка решетката за отопление ниско по стената. Когато я откри, допря устни до металните пръчки и издаде гъргорещ гърлен звук.

Само след миг бе възнаградена. Откъм кухнята долетя гневният лай на кучето. Ето значи къде бил Уиър. Косматото животно бе наистина непредсказуемо в поведението си към останалите, но не се отделяше от любимия си господар.

Куин се измъкна от спалнята и пое по коридора. Бе спуснала крак да стъпи на първото стъпало, когато до слуха й стигна припряно тропане на външната врата. Някой искаше да му отворят. Изчака миг-два и отново потропа.

Никаква реакция от кучето. Куин се парализира от обзелата я нерешителност. Кой можеше да е? Дали не беше някой от съмишлениците на Професора? Дали нямаше да й е от помощ?

Външната врата се отвори и тя чу предпазливи стъпки долу. Разнесе се тих женски глас.

— Хей? Чуйте, много съжалявам, че ви безпокоя толкова късно, живея долу в курортния комплекс. Много е важно да поговоря с вас. Става дума за дъщеря ми.

Майката на изчезналото дете. Гърлото на Куин се сви. Вървете си госпожо. Махайте се, по дяволите!

Стъпките на жената продължаваха към центъра на преддверието. Куин надникна от горния етаж и различи тъничкия силует на жената.

Ами ако решеше да отиде към кухнята?

Куин прехапа устни, за да спре надигналия се в гърлото й предупредителен вик. Жената спря нерешително. На полицайката страшно й се искаше да й внуши да не тръгва в онази посока. Върнете се! Бягайте! След миг колебание майката на детето се насочи към стълбите и отново извика, този път по-силно:

— Има ли някой тук? Моля ви, отговорете ми. Трябва да поговоря с вас.

Куин се спусна бързо надолу по стълбите и обгръщайки врата на жената притисна длан до устата й. Тялото й се вцепени.

— Нито звук — изсъска Куин в ухото й. — Елата с мен. Бързо.

Повлече изплашената майка нагоре и я въведе в стаята за гости. Жената се опита да се измъкне от хватката, но Куин не можеше да рискува и продължаваше да я притиска. Поне засега.

— Изслушайте ме — тихо започна тя. — Долу има един изключително опасен мъж. Трябва да сте много тиха. Животът ви зависи от това. Разбрахте ли ме?

Лунен лъч проби облаците. В оскъдната светлина Куин видя изражението на жената. Всеки миг очите й щяха да изскочат. Въпреки всичко непознатата кимна, доколкото хватката на Куин й позволяваше.

— Няма да шумите, нали? Обещавате ли?

Жената кимна отново.

— Добре — Куин отпусна хватката си. — Казвам се Куин Галахър и съм пробационен служител. Един от моите клиенти от няколко дни се намира под домашен арест в тази къща. Казва се Елдън Уиър.

Това сякаш изчерпа всичко. Жената зяпна и ръката й полетя към устните, за да потисне изненадано възклицание.

— Господи — прошепна тя — да не искате да кажете, че Елдън Уиър е отвлякъл моето малко момиче?

— Не зная — отговори Куин. — Но ако е така, няма да допусна да й стори нещо. Знам, че дъщеря ви не е тук. А аз ще направя каквото е по силите ми той да не напусне къщата.

Нора кимна в знак, че е разбрала.

— Моля ви, не позволявайте да нарани Аби. Моля ви.

— Бъдете спокойна — Куин долови някакъв необичаен шум. — Ш-ш-ш-т. Стори ми се, че чух нещо.

Двете замълчаха. Не мина много и през решетката за отоплението до тях достигна нечий разговор.

— Какво по дяволите правиш тук? Махай се, преди да си развалил всичко. Как може да си такъв глупак?

— Не се увличай, Уиър. Нали не си забравил, че си на моя територия.

Два гласа ли бяха наистина? Възможно бе Уиър да прави някой от неговите номера.

— Онази жена, дето си вре носа непрестанно, е тук горе, Уелакот. Върви си и ме остави да се справя с нея.

Уелакот? Възможно ли бе той да е човекът, който помага на Уиър? Дали тъкмо той не бе загадъчният господин Милтън на Дъд Чеймбърс? Той определено покриваше описанието на Дъд: богат, с много връзки на различни места, с елегантни дрехи.

— Трябва да говорим, Уиър. Има неща, които трябва да уредим помежду си — наистина бе гласът на кмета или дяволски добра имитация.

— Добре. Но първо да приключим с нещата тук. Ще се погрижа за нея и ще се видим в комплекса.

Настъпи напрегната тишина. Куин бе затаила дъх. Най-сетне кметът се обади отново.

— Добре, Уиър. Давам ти двайсет минути.

— Ще бъда там. Детето готово ли е?

— Разбира се. Подготвил съм я и направих основния преглед. Ще видиш, когато дойдеш там. Не закъснявай.

— Няма. Чакай… Вземи гривната. Хвърли я в гората, докато отиваш натам. Така ще отвлечем полицаите от следите ми.

Куин чу как някаква врата се хлопва и звукът от нечии стъпки заглъхва. Последва пърпоренето на запалване на кола. Куин погледна майката на момиченцето. Лицето на жената се бе опънало от страх и отчаяние. А тя не знаеше и половината от истината.

Полицайката си спомни думите на Дъд Чеймбърс за експлозива, закачен за гривната. Ако Уиър бе успял да разкачи устройството и го е дал на Уелакот, всеки момент кметът щеше да хвръкне във въздуха. Нищо не можеше да се направи.

Тя зачака напрегнато. Силен блясък и разтърсващ гръм. За миг цялата къща бе осветена, но много скоро мракът отново се възцари.

Куин не изпита никакво съжаление. Джъстин Уелакот, кмет на Дъвс Ландинг и покровител на един луд — просто светът се отърва от него.

— Какво беше това? — попита Нора.

— Нищо, което заслужава внимание. Скрийте се зад този скрин и останете там. Ще се опитам да излъжа Уиър да излезе.

— Не мога ли да помогна?

— Да. Ако знаете някакви молитви, прочетете ги.

Куин изчака майката на детето да се настани на безопасно място зад скрина. Отиде до стената и нарочно блъсна една лампа. Тя падна със задоволителен според нея трясък. Приклекна до решетката, сви длани около устните си и с дрезгав глас произнесе:

— По дяволите, надявам се да не е чул това.

Застана до вратата и зачака с разтуптяно сърце. В началото не чуваше нищо, освен задъханото дишане на Нора. Въздухът наоколо трептеше от напрежение. Куин имаше усещането, че може да го докосне.

Най-накрая нечии стъпки точно под тях нарушиха мъртвата тишина. Насочваха се към стълбището. Гласът на Уиър прогърмя през тръбите за отоплението.

— Помирисвам страха ти, госпожице Галахър. Миришеш на ужас.

Тя вдигна ръка, за да даде знак на майката на детето. Няма нищо. Оставете на мен, ще се справя.

Щеше ли да успее?

Стегна се цялата. Той вече беше по стълбите и се движеше нагоре със смразяваща решителност. Слухът й беше напрегнат до крайност. Нервите — също.

Той се спря на най-горната площадка. После се насочи по коридора. Чу го да отминава вратата на спалнята. Приближаваше до стаята, в която бяха те. Оставаха му само няколко стъпки.

Още една-две.

Тя вдигна пистолета и се прицели във вратата. Ръката й потрепваше.

Не стреляй, докато не е достатъчно близо, Куин. Не можеш да си позволиш да пропуснеш. Изчака вратата да се отвори. Мускулите й бяха стегнати. Хайде, проклет кучи син. Да свършваме!

Вратата се отвори рязко. Куин стреля. Три бързи изстрела, след това още и още, докато пълнителят се изпразни и спусъкът прищрака напразно.

Облаците за пореден път бяха погълнали Луната. Тя присви очи в стремежа си да различи някакъв силует. Никакво движение. Добър знак.

Куин се измъкна от прикритието си. Даде знак на жената зад скрина да не мърда оттам и бавно пристъпи към отворената врата. Къде, по дяволите, беше тялото му?

На пода нямаше нищо. Тя протегна крак и опипа пода пред себе си, но нищо не откри. Може да се е измъкнал по коридора.

Прекрачи прага и надникна. Огледа се, отново нищо.

Усети, че жената бе зад нея.

— Връщай се обратно — изсъска Куин. — Нямам представа къде се е дянал.

С котешка стъпка Куин измина коридора, проверявайки всяко помещение. Нито следа от Уиър. Значи беше долу.

Тя се улови за парапета и тръгна надолу. Нямаше никого в преддверието. Огледа дневната, но и там нищо не помръдваше. Какво ставаше, за бога?

Неочаквано успоредно с усиленото туптене на сърцето си, тя чу глух ритмичен звук. Идваше от кухнята.

Куин презареди оръжието. Стискаше го пред себе си, докато бавно напредваше през потъналата в мрак дневна. Дали Уиър беше въоръжен? Само трябваше да влезе и да провери. Как е възможно да не го уцели при толкова много изстрели горе? Сякаш се беше изпарил.

Пред вратата на кухнята спря и се заслуша. Туптенето беше ритмично и дълбоко. Ако той в момента крачеше напред-назад, тя щеше да го хване неподготвен.

С присвити колене и готова за стрелба, тя връхлетя в помещението. В мига, когато щеше да натисне спусъка, видя, че тупкащият звяр вътре не беше Уиър.

Кучето се приближи бодро до нея и отри муцуна в крака й. Усети, че нещо, което стърчеше от муцуната на животното одраска крака й.

Къде по дяволите се беше дянал Професора? Дали беше в мазето? Или може би на тавана? Свит в някой тъмен ъгъл на къщата?

Дали това, което кучето държеше не беше някоя от следите, които онзи извратен тип бе оставил?

Тя се наведе и дръпна предмета от острите зъби. Оказа се нещо квадратно, гланцирано от едната страна. На пипане приличаше на картичка.

Прекоси кухнята и приближи печката. Завъртя копчето на газта. На неравната светлина огледа това, което бе измъкнала от устата на звяра.

С изумление видя снимка на Уиър, който й махаше за сбогом от задната врата на „Уолдорф“.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Какво стана? Къде е той? — Майката на детето стоеше на кухненската врата. Гласът й потреперваше от страх.

— Излязъл е — отговори Куин. — Отивам след него.

— Идвам с теб.

— Не може, Нора. Прекалено опасно е. Прибери се в хотела и ме чакай там. Ще го проследя и ще ти доведа Абигейл там.

— И дума да не става — категорична бе майката. — Твърде дълго оставах глуха към призивите й за помощ. Детето ми е в опасност. Идвам с теб, за да й помогна.

На потрепващата светлина на газта Куин видя решителността, изписана на лицето на жената. Излишно беше да спори.

— Добре. Уиър спомена някакъв комплекс. Предполагам, че е имал предвид жилищния комплекс „Хейстак Маунтийн“. Да вървим.

Тичешком двете се спуснаха надолу по разровения път към джипа. Куин натисна газта и се понесоха по Мейн стрийт. Наближаваха очертанията на градчето, когато Нора сграбчи ръката на Куин.

— Чакай! Обърни! Сигурно е имал предвид театралният комплекс. Той е изоставен в момента. Уелакот го познава много добре. Обзалагам се, че там държат Аби.

— Мислех, че отдавна са го изтърбушили напълно.

— Не напълно. Съпругът ми е архитект на комплекса и добре познавам плановете. Помещенията на охраната все още не са пипани. Също и основната зала. А е и по-близо от Хейстак. Моля те, нека проверим първо там.

— Ще минем по задния път, така ще спестим време.

След няколко минути бяха на въпросното място. Куин спря колата встрани зад група дървета така, че колата не се виждаше от главния път и входа. Двете се запровираха между дърветата.

От къщата ги отделяше спускаща се надолу ливада, потънала в дълбок мрак. От последните дървета те виждаха къщата на пазача и

куполообразната бетонна конструкция по-нататък. Решиха да проверят първо в малката къща.

Задната тераса бе настлана с найлонови листове. Промъкнаха се покрай стената, докато стигнаха прозорец, пред който не бяха спуснати завеси. Куин надникна вътре предпазливо, но освен малко мебели, няколко ниски лампи с нагънати абажури и почерняло от дима огнище с непочистена пепел, не видя нищо особено.

Обиколиха къщата и надникнаха, където можаха, докато не се увериха, че там няма жива душа.

Двете жени се върнаха към прикритието на дърветата и продължиха към бетонната сграда на театъра. От време на време се налагаше да заобикалят големи туфи трева.

Най-сетне теренът се изравни, където бяха струпани строителни материали и отпадъци. Скрита в сенките, Куин оглеждаше обстановката. Греди двайсет на четирийсет сантиметра, рула хартия, намазана с катран, големи парчета тенекия за водосточна система. По-нататък на строителната площадка бяха струпани тухли и пясък. Куин забеляза торби цимент от марката, която Левитски откри на изтривалката в „Уолдорф“. Единствено квадратната конструкция напомняше за летния театър. През август миналата година Куин бе водила тук Брендън на поредица концерти за деца. Тогава си бе помислила, че е похвална инициативата мястото да бъде ремонтирано и стегнато. Но сега при мисълта колко опасности и капани ги чакат в недовършения строеж й се поиска никой да не беше се заемал с ремонта.

Отвън конструкцията изглеждаше здрава и запечатана. Не виждаше никаква възможност да надникнат вътре и да се ориентират. Вероятно, ако се приближат, ще бъде по-лесно. Даде знак на Нора да я следва и пристъпи напред.

Притичаха покрай строителните материали към бетонната конструкция. Опипваха с ръце стените и на места забелязаха, че има пукнатини и изронена мазилка. Никой от процепите не й даваше възможност да огледат какво има вътре.

— Влизам — обади се Куин.

— Идвам с теб.

— Поне ме остави да бъда първа, за да видя какво ни чака.

— Не мисли за мен. Умея да се пазя.

Куин поклати само глава. Жената бе упорита и твърдоглава. Напомни й за самата нея.

Заобиколиха и застанаха пред главния вход. Той представляваше грубо скована дървена врата. Куин я бутна и тя се отвори.

Посрещна ги мрачно празно пространство. Лъхна ги злокобен хлад. Миришеше на тежка влага. Вмъкнаха се вътре и затвориха вратата. Зад тях остана непостоянният източник на някаква светлина.

Тръгнаха опипом напред. Нищо не нарушаваше отекващата празнота. В дъното на халето стигнаха до тясна врата. Куин я побутна и различи тъмно стълбище.

Обърна се безмълвно към Нора и долепи пръст до устните си. Даде знак на жената да я чака при вратата. Пое дълбоко дъх и тръгна надолу по стълбите с извадено оръжие.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Куин усети, че Нора не я послуша и я следва по петите, но бе насочила цялото си внимание напред. Ако Уиър бе в това мазе за нищо на света не биваше да пропусне да го застреля.

Стреляш, за да го убиеш, Куин. Не бива да изпуснеш отново гадното копеле!

Под нея бе плътна тъмнина. Как й се искаше да чуе какъвто и да е звук, някакъв знак. Покажи се, кучи сине! Направи погрешен ход и той ще ти е последният.

Единственият звук в момента бе туптенето на пулса в собственото й слепоочие. Дали Абигейл Икинс бе там долу? Господи, дано детето да е живо и здраво!

Наближаваше края на стълбите. Насочила пистолета напред, тя стъпи на ледения бетонен под. Изведнъж помещението се обля в жълтеникава светлина и пред стената право пред себе си видя Елдън Уиър. Куин мигновено насочи дулото към него и натисна спусъка. В този миг от стиснатата уста на мъжа се понесе истеричният му маниакален смях.

След секунди мазето отново потъна в мрак и тишина. Куин опипваше пътя си с крак и тръгна напред.

— Мъртъв ли е? — попита Нора.

— Надявам се да е.

Пристъпваха внимателно напред, когато неочаквано някъде от мрака се разнесе тъничко гласче:

— Маме, ти ли си?

— Аби! Господи, благодаря ти! Къде си? Добре ли си?

Куин търсеше трескаво ключ за осветлението, когато чу щастливото хълцане на Нора и Абигейл, които неясно как се бяха открили в тъмнината и вече се бяха вкопчили в здрава прегръдка. Тя размахваше ръце с надеждата да попадне на стена или дори на ключ за осветлението.

— Къде, по дяволите, е проклетият ключ за осветлението? — попита тя почти на себе си.

— Мисля, че трябва да плеснете с ръце — обади се Абигейл.

Куин плесна и стаята се освети като със свещичка. Нора притискаше малкото си момиче. Детето изглеждаше изтощено, но в добра форма, като си имат предвид обстоятелствата. Обърна се към отдалечената стена, подготвяйки се за кървава гледка и мъртво тяло. Единственото, което видя, бе метална кутия и увеличително стъкло, които бяха разбити от попаднал в тях куршум.

— Това е само едно от ненормалните изобретения на кмета Уелакот. Нещо като прожекционен апарат — обясни Абигейл. — Моля ви, нека да си вървим. Не искам да съм тук, когато се върне.

— Няма да се върне, Абигейл — успокои я Куин.

— Точно така, миличка — каза Нора. — Вече си в безопасност. Да си вървим у дома.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Куин пътуваше с джипа си към къщи. Курортният комплекс бе вече зад гърба й, озарен от щастливото събитие. Абигейл беше добре. Очакването и тревогите вече бяха зад гърба на тези хора. Злокобното напрежение бе приключило и скоро щеше да започне процесът на избледняване.

За нея обаче предстоеше сложна процедура на обяснения как се е стигнало до несправянето й с охраната на Елдън Уиър и Дъд Чеймбърс и един Господ още с какво. Оставаше и горкият Левитски. Щеше да му се наложи да дава отговори за намесата му в местни проблеми, за които няма правомощия.

Тя спря пред Емас Лънчънет и набра номера на хотелската му стая от телефонния автомат. Гласът на Левитски бе сънен, когато вдигна, но щом разбра кой го търси, тутакси се събуди.

— Какво става, Галахър?

Тя му разказа невероятните събития: съучастието на Джъстин Уелакот и експлозията, необяснимото бягство на Уиър, намирането на детето на Икинс.

Отсреща мъжът мълчеше. Сигурно си е глътнал езика от изумление, помисли си Куин.

— Там ли си, Левитски?

— Тук съм. И какво ти става на теб, Галахър? Можеше да те убият, за бога. Кога ще престанеш с твоите героични постъпки и ще започнеш да използваш главата си?

Ред бе на Куин да си глътне езика. Не бе допускала, че агентът е способен на такъв гневен изблик. А тя очакваше, че му е направила впечатление.

По-странното бе, че не изпита никакво желание да го нападне. Тя изчака миг-два, за да изпита обичайния прилив на гняв, но нищо такова не се случи. Може би беше време да свали оръжието и да остави разумът да я води. Време бе да забрави миналото и да отвори място за настоящето, да не говорим за бъдещето.

— Предавам се, Левитски. Прав си.

— Искаш да кажеш, че признаваш, че си сгрешила? И ще действаш по-разумно, така ли? Дали пък не сънувам?

Куин изпита прилив на нежност.

— Точно това се очаква да правиш в този час на нощта. Така че връщай се в леглото.

— Сигурна си, че не си пострадала, така ли? — попита той с шумна прозявка.

— Добре съм. Заспивай.

— Добре. Слушай. Както разбирам, няма какво да правя повече тук. Поне докато открият отново Уиър. Ако изобщо успеят някога да го намерят. Ще взема вероятно първия самолет утре сутринта.

— Имаш ли нужда от транспорт?

— Не, Галахър. Изморена си. Ще си взема такси.

Куин кимна безмълвно. Значи се целуваха за сбогом.

— Лека нощ, Левитски — въздъхна тя. — Желая ти късмет в живота.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Абигейл се прозя със скимтене и позволи на Мим да й подаде още една лъжица от чудодейната й напитка с какао, подсладено със сладко от бяла ружа. Вече няколко дни тя преминаваше от сън в хранене с прелестни ястия, получаване на подаръци и внимание, за каквито не бе и мечтала.

Всички се държаха толкова мило с нея. Стефани й беше купила нови ролери, а Виктория обеща да я заведе на грандиозна обиколка по магазините и дори Хю й даде назаем касетъчния си уокмен и касети с любимите си парчета и изпълнители. Мама и Мим се редуваха до леглото й, докато престана да трепери от страх и не се убеди, че кметът маниак наистина е умрял.

Постепенно се престраши да разкаже на майка си за ужасните му номера. Майка й не направи дори опит да й се скара, нито изрази неодобрение. Тя увери Абигейл, че нищо от разказаното не е нейна вина. Човекът просто бил душевноболен.

Най-хубаво от всичко бе, че баща й беше наоколо. Тя прекара дълги часове само да държи едрата му вдъхваща сигурност ръка. Често се сгушваше на едрата му мускулеста гръд. Имаше чувството, че не го е виждала от цяла вечност. Всеки път, когато влизаше в стаята, й носеше по някакъв подарък: сребърно сърце, гривна от мъниста, украшение за коса. Оставяше ги в розовата й кутия за бижута с балерината, за да може да ги носи, когато е готова за това.

— Как е моята Аби Урагана тази сутрин? — попита той един ден от прага. — По-добре ли е?

Изпълваше почти изцяло рамката на вратата. Държеше обикновено кутийка, завързана с панделка. Абигейл се усмихваше, преливаща от любов.

— Много по-добре.

Мим й намигна.

— Ще ви оставя сами. Ще се видим по-късно, миличка.

Баща й пристъпи, полюшвайки се, и седна на леглото до нея. Налагаше му се да се наведе, за да не чукне главата си в рамката на балдахина над леглото й. Абигейл забеляза, че държи ръката си много по-свободно. Беше решила да не се интересува повече от това каква е истинската история за неговото прострелване. Всички я уверяваха, че е нещастен случай, но когато веднъж Папа се отби, за да види как е, спомена нещо за изстрел. Истината бе, че Папа винаги разкрасяваше истината.

Татко й улови ръката й и остави в нея кутийката, която носеше. Тя я отвори и видя вътре украшение, представляващо мече, прикачено за малка безопасна игла.

— Благодаря ти, много е красиво.

— Също като теб, скъпа. Ще го оставя в кутията ти за бижута. — Той се пресегна и вдигна капака. Балерината изскочи и се завъртя под звуците на „Звезден прах“… „Отново съм при теб“.

Сетне се отпусна отново на леглото до нея. Детето веднага усети, че нещо сериозно ще си говорят.

— Радвам се, че отново си с нас, момиченце. Чудесно е нещата да се върнат в старото си русло. За всички е добре.

Сълзи опариха клепачите й. Тя се обърна настрани, за да ги преглътне.

Знаеше, че този момент ще настъпи.

— Заминаваш ли?

— Щеше ми се да не се налагаше. Но знаеш как стоят нещата. Време е да се връщам на работа. Доста изостанах вече.

— Не може ли да дойда с теб? Няма да ти преча.

Той сви само рамене.

— Знаеш, че с удоволствие бих те взел, скъпа. Но не е възможно. Стар досадник като мен не е добра компания за едно дете. Ходиш на училище, имаш си приятели, семейството ти е тук. Но това лято две седмици ще сме заедно, и то където кажеш. Договорихме ли се?

Тя пое дълбоко въздух.

— Да.

Той я целуна по традиционния си начин — чело, нос, брадичка, дясна буза и накрая лява.

— Ще се видим много скоро — обеща той и излезе от стаята.

Тя чу как хлопва външната врата и след малко линкълнът му потегли.

Абигейл се отпусна и не след дълго заспа. Когато се събуди, майка й седеше на стола до леглото. На перваза на прозореца се бяха появили нови две вази със стръкове от специалния сорт далии на Мим „Слънчевата Абигейл“.

— Добре ли си, слънчице? — попита Нора.

— Нали разбра, че той замина?

— Да, мила. Нямаше как.

Абигейл въздъхна. Колко сложни бяха някои неща в живота. Тъжно й бе, че баща й заминава, но за своя изненада не изпита чак толкова голяма тъга, колкото очакваше.

Ако я беше взел със себе си, щеше да й е безкрайно мъчно за майка й, за Стефани и за Мим. Нямаше да й е приятно да остави госпожа Шифман, и то преди края на учебната година. А пък и съучениците й, макар да не бяха върхът, не бяха толкова лоши. Като си спомни само колко души й се обадиха, колко картички получи и колко деца от класа дойдоха да я посетят. Сред тях беше и онова високо и слабо момиче Ленор, която беше страхотна шегаджийка и много й напомняше на приятелката й Джийни. Може да я покани някой път на вечеря.

— Аби, как си?

Майка й я наблюдаваше с очи пълни с въпроси.

— Всичко ще се оправи, мамо. — Аби бе тъжна естествено, но и далеч по-спокойна. — Наистина си мисля, че ще се оправя.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Стефани се отби при нея след училище да си побъбрят и да остави домашните на Абигейл. Нора остави момичетата да се кискат и да си побъбрят и се запъти към студиото си.

Пролетта се бе настанила вече трайно. Във въздуха се носеше аромат на люляк и прясно окосена трева. Групи нарциси и лалета разкрасяваха зелената морава. От сутрин до вечер се носеше звук от селскостопанска техника.

Нора огледа спокойната територия на курортния комплекс и почувства прилив на щастие. Абигейл бе жива и здрава. Ужасният кошмар бе вече в миналото.

Психиатърът на Виктория доктор Гроув ги бе посетил няколко пъти, съобщи им, че детето има съпротивителни сили и е започнало да се съвзема. Вероятно ще останат някакви следи, но пораженията няма да са трайни.

— Важното е, че говори за това, което се е случило — сподели той с Нора. — Измъква се от кризата.

И както лекарят я посъветва, Нора изслушваше дъщеря си, без да прави коментари или да реагира. Успя да прикрие гнева и отвращението си от отвратителното поведение на Джъстин Уелакот. Той бе загинал от експлозията. Бяха се опитали да съберат останките му, за да го погребат.

Тя поклати замислено глава. Всичко беше толкова несигурно и непредсказуемо. Нора знаеше, че единственият начин да се справиш с капризите на съдбата и да съхраниш здравия си разум беше да се съсредоточиш върху позитивните неща от живота. А такива в живота й не липсваха. Работата, която обичаше. Това място, сърдечните загрижени хора, които я заобикаляха. И преди всичко дъщеря й, която бе здрава и на път да се върне към обичайното си състояние.

Сълзи замъглиха погледа й и тя се усмихна широко. Абигейл много вярно бе отбелязала, че всичко ще се оправи.

В далечината забеляза фигура, която се бе отправила към нея. По походката и по очертанията на човека, позна, че това е Чарли. Да бъде благословен. Този човек имаше таланта да разбира кога Нора има най-голяма нужда от прегръдка.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Рътланд Рейдърс“ бяха поставили рекорд в цялата история на отбора: дванайсет победи и една, която им се размина на косъм. Това постижение даде възможност на хлапетата да спечелят купата на шампионата и така мечтаното класиране на регионалните състезания. Няколко поредни дъждовни дни наложиха отлагане на поредния мач в този студен мрачен следобед на късната есен.

Куин седеше увита във вълненото си пончо и се опитваше да размрази вкочанените си пръсти с термос топло кафе. Странно как силно вярваше, че проблемите й ще започнат да отпадат един по един, стига Брен да попадне в отбора. Но всеки мач се бе оказал едно емоционално изпитание. А напрежението растеше с всеки следващ мач от поредната серия. И така безкрай.

Като се изключат двете седмици, в които той беше на лагер по бейзбол, Брен бе прекарал почти всяка минута от това лято в задния двор на устройството си за тренировки. Бе станал толкова добър, че треньорът разчиташе на него за основния удар най-много. Ето защо кратките мигове, в които не трениpаше, той прекарваше в тревога, ще го изберат ли.

В момента на терена бе настъпил решителният момент в мача. От този удар щеше да се реши дали „Рътланд Рейдърс“ ще спечелят. За късмет Бет беше на ред да батира. Момчето зае позиция. Дори от мястото си Куин виждаше ужаса, който искреше в очите на брат й.

Приклекнало над базовата плоча, свило глава под шлема, момчето сякаш всеки миг щеше да се претърколи.

— Хайде, шампионе! Можеш.

Момчето все още изглеждаше изплашено и смазано.

— Да-вай, Брен-дън!

Питчърът, подозрително високо момче, се изтегна назад и замахна с първото си хвърляне на топката. Брен се напрегна като пружина. Чакаше.

Сега!

Силата на маха му бе толкова голяма, че момчето се завъртя около оста си, но топката тупна шумно в ръкавицата на кетчъра.

— По дяволите! — измърмори Куин. — Бас държа, че този пикчър е мошеник. — Изкуши се да слезе на терена и да попита точно на колко години е това момче. Стори й се поне тринайсет-четиринайсетгодишен. А тъмната сянка над горната му устна не бяха ли мустаци?

Стига Куин. Стегни се.

— Можеш Брендън! — Гласът й бе доста прегракнал от честите подвиквания. Но толкова много й се искаше брат й да бъде възнаграден за усилието и положения труд. Да не говорим, че проклетият отбор бе всичко за него.

Одъртялото момче на възвишението метна силно топката. Брен се приготви да я посрещне, но успя да я докосне само с върха на бата и тя описа жалка парабола.

Втори удар.

Мозъкът на Куин щеше да се пръсне от напрежение. Дали да не метне нещо на пикчъра. Или пък да кресне в подходящ момент и така да го разсее?

Стегни се, Куин. Твоята лудост няма да даде кой знае какво предимство на Брендън. После се сети какво можеше да му даде нужното предимство.

— Хей, Брендън, спомни си магическата фраза. Всеки път върши работа.

Момчето зае позиция с бата и устните му сякаш се раздвижиха. Значи беше я чул.

— Помни, че можеш, хлапе! — Спомни си така наречената магическа фраза на Левитски: „Когито ерго сум“. „Мисля, следователно съществувам, дяволите да го вземат!“

Движенията на играчите долу й се сториха мъчително бавни. Питчърът се изви назад и замахна. Топката приближаваше напрегнатия Брен, готов да отбие.

— Давай!

Куин стисна очи. В следващия миг чу пукотът на ударената топка и екзалтирания вик на Брен.

— Успях!

Тя отвори очи и съзря как топката прави елегантна дъга отвъд редицата деца и отива към външната страна на полето. Сърцето й полетя след кръглото топче. С невероятно усилие на духа тя се овладя и само прошепна с дрезгавия си глас:

— Тълпата полудява. Обезумелите привърженици на отбора са на крака!

Тя се изправи, улови погледа на момчето и му направи знака на победата. Брен се усмихна свенливо и се затича към пейката. Истинско олицетворение на деветгодишна небрежност. Решил бе да се владее тук на игрището. Но довечера щеше да има неудържим танц на радост и допълнителна вечеря за двама в „Сърлоин“.

Куин се сгромоляса на пейката, изцедена от преживяното напрежение. Брен се канеше да направи същото при съотборниците си, когато, почти седнал, той се стрелна нагоре и се затича като снаряд през игрището.

Какво ставаше?

Едва тогава зърна причината за радостта на брат си. Върлинест, къдрокос, с нежни толкова огромни очи, че блясъкът им се виждаше дори от нейното място. Куин стисна устни, а сърцето й щеше да изхвръкне, докато се изправяше небрежно и се запъти към тях.

Стига, Куин, това е само Левитски!

Той пристъпваше насреща й, отпуснал ръка на рамото на момчето с дяволита усмивка, която някак се скова, когато застанаха на няколко крачки един от друг.

— Здравей, Галахър — поздрави той. — Брен ми писа, за да ми съобщи за мача от регионалния шампионат днес. Реших да се отбия да видя как върви играта.

— От Вирджиния ли дойде?

— Не, разбира се. От Чикаго.

Треньорът свикваше всички играчи да се съберат на игрището, за да се здрависат със загубилия отбор. Брен отлетя като куршум натам.

— Много мило от твоя страна да дойдеш, Левитски. За Брендън това е страхотен жест.

— Радвам се за него. Той е чудесно хлапе.

Продължиха по очертанието на игрището в мълчание. Задуха леден вятър, но незнайно защо на Куин не й беше много студено. Тя пое въздух и събра кураж.

— Смятах да водя Брен на вечеря в „Сърлоин“, за да отпразнуваме. Не искаш ли да се присъединиш?

— Ако си сигурна, че няма да ви досаждам.

Тя сви само рамене.

— И ти трябва да ядеш, Левитски.

Той улови погледа й. Очите му се смееха.

— Приятно ми е, че те виждам отново, Галахър. Изглеждаш страхотно.

Куин усети как издайническа червенина плъзва по врата й и след това нагоре по лицето.

— Честно казано, си мислех, че си напуснал живота ми завинаги. Когато за последен път се чухме, звучеше доста отегчен от мен.

— Какво да ти кажа, Галахър. Можеш да влудиш човек. Твърдоглава, импулсивна, безразсъдна. Когато се обади, реших, че си опряла чело в челото на Уиър и…

Хареса й, че той е бил загрижен за нейната безопасност, което пролича и сега в бебешките му очи. Наистина имаше страхотни очи. Вероятно можеха да разкажат доста интересни неща.

— Благодаря ти все пак. Не знаех, че те е грижа.

— Напротив, знаеше.

Тя се изкашля.

— Хайде, Брендън! Готов ли си за вечеря?

Момчето се въртеше около треньора си.

— Само още пет минути — провикна се то.

— Не искаш ли да го изчакаме в колата, Левитски? Измръзнах тук навън — Куин мушна ръка под лакътя на агента и го поведе към джипа. — Отрязаха ли ти главата за неправомерната ти намеса по случая Уиър?

— Не беше чак толкова зле. Всички разбраха желанието ми да отстраня онзи психопат.

Влязоха бързо в колата и Куин включи отоплението.

— Не разбирам, как не успяха да го заловят. Все някъде е това чудовище.

Левитски сви рамене.

— В Бюрото се смята, че вече е починал, защото иначе нещо щеше да се чуе. Снимката му беше на първите страници на всички възможни вестници.

— Дано да си прав. Светът е далеч по-приятно място без изроди като Елдън Уиър.

Брен се носеше през игрището и след малко скочи на задната седалка.

— Е, Бърни, видя ли моя хоумър? Знаеш ли, наложи се да пазя топката. Ей, Галахър, не може ли да тръгваме? Умирам от глад. Каква игра само, какво ще кажеш?

Той се наведе напред и включи радиото на колата. Свиреха парче на „Пойнтър Систърс“. Страхотно.

Куин се изкуши да направи опит да успокои малко брат си. Но от опит знаеше, че това ще отнеме малко време. Пламтеше като червена роза и преливаше от възбуда и щастие. Не беше чак толкова зле.

До нея Левитски излъчваше почти същото щастие като Брен. Този човек действително имаше хубава усмивка. А и миришеше добре. Не стига това, ами умееше и да готви. Мерилин Холанд вероятно ще обяви национален празник. Куин въздъхна и запали колата.

Животът бе хубав.

Песента свърши. Време бе за новините. Течаха обикновените съобщения, ето защо Куин почти не слушаше. Улови нещо за военни действия в Афганистан, за спад на стоковата борса, престрелка в Ню Йорк. Всичко си беше нормално.

Новини от последния час. Полицията на Кийн, Ню Хампшър, призовава за съдействие. Джесика Стоун, дъщеря на заместник-шерифа в града, е изчезнала преди три дни на връщане от училище. Въпреки активното издирване детето, което е облечено в черни памучни панталони, червен пуловер и синьо зимно яке, не е открито. Момиченцето е слабичко с дълга руса коса и сини очи. Джесика Стоун е на единайсет години.

Издание:
Автор: Джудит Келман
Заглавие: Къщата на хълма
Преводач: Теодора Давидова
Година на превод: 2004
Език, от който е преведено: английски
Издание: първо (не е указано)
Издател: „Унискорп“ ООД
Град на издателя: София
Година на издаване: 2004
Тип: роман (не е указано)
Националност: американска (не е указано)
Печатница: „Унискорп“ ООД
Главен редактор: Венка Рагина
Редактор: Любомира Якимова
ISBN: 1312-2134
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/15675

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.